

Sợ

Contents

Sợ	1
1. Chương 1: Diệp	2
2. Chương 2: Tôi, Là Con Hoang	8
3. Chương 3: Phòng Tân Hôn	14
4. Chương 4: Đau	22
5. Chương 5: Đừng Sợ	29
6. Chương 6: Lần Đầu Tuốt Súng	35
7. Chương 7: Mẹ Nam Không Đi Đâu	43
8. Chương 8: Diệp Thật Xinh Đẹp	56
9. Chương 9: Mẹ Nam Không Muốn Diệp Bị Đau	63
10. Chương 10: Mẹ Nam Muốn Diệp Làm Vợ	71
11. Chương 11: Văn Diệp Bị Quấy Rối	79
12. Chương 12: Phạm Thái	88
13. Chương 13: Tặng Hoa	95
14. Chương 14: Thể Hiện	104
15. Chương 15: Cậu Chủ	114
16. Chương 16: Đêm Cuồng Say	125
17. Chương 17: Triều Vĩ	134
18. Chương 18: Ngược Chiều	143
19. Chương 19: Ăn Chung Thân	152
20. Chương 20: Tiệm Bánh Ngọt	160
21. Chương 21: Anh Yêu Em	170
22. Chương 22: Hoàn Chính Truyện	178
23. Chương 23: Ngoại Truyện 1	191
24. Chương 24: Ngoại Truyện : Căn Phòng Nhỏ	202

Sợ

Giới thiệu

Thể loại: Ôn nhu thâm tình công x Thô lỗ cục cằn thụ, Có H. Có thịt, Ngụy công thụCP: Mẹ Đức N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/seo>

1. Chương 1: Diệp

Tên truyện 4: (Đam Mỹ) - Sẹo

Ôn nhu thâm tình công x Thô lỗ cục cằn thụ

Mẽ Đức Nam (Mẽ Nam) x Nguyễn Văn Diệp (Văn Diệp)

> Vân Đồn thuộc tỉnh Quảng Ninh.

> Họ Mẽ là họ có thật ở khu vực Móng Cái Quảng Ninh.

Các yếu tố khác về không gian thời gian, tình tiết, có thể phi thực tế.

Truyện tự tác giả viết. Không phải bản edit.

=====//=====

Chương 1: Diệp Sẹo.

Giữa cái nắng mùa hè gay gắt Hà Nội

Bên góc khuất cạnh một sân vận động cũ.

Hiển nhiên là một địa điểm lý tưởng để vài cái thứ ngứa mắt nhau có thể hẹn ra giải quyết. Hôm nay có vẻ là một ngày đông đúc hơn thường lệ, liếc qua cũng có thể thấy được hai nhóm mỗi phía 5-6 tên đều vác theo tuýp sắt, côn, thậm chí là cả dao bấm đã bật tách trong tay.

Dường như cái nhiệt độ 38 độ C ngoài đường kia chẳng ăn thua gì so với từng tấc không khí đang thiêu đốt một góc khuất này, nét mặt nhẵn lại của hai kẻ đứng phía trước cũng đủ cho thấy thỏa thuận hôm nay đã đi đến hồi kết, không còn cách nào ngoài việc dùng tay chân để nói chuyện được nữa.

Một bóng người cao gầy ngông nghênh trong bộ quần áo kaki bụi bặm, nhỏ một bãi nước bọt xuống đất. Gầm một tiếng.

- Lên!

Chỉ đợi đến như vậy, những thanh niên choai choai 18 có, 20 có, liền như một mũi tên đã bật khỏi dây mà phóng đến, Văn Diệp không còn xa lạ gì những trận đánh đấm như vậy, nghe một tiếng này từ ” đại ca”, mặt không đổi sắc rút chiếc đoản đao kẹp phía bên hông xiên tới kẻ ngay tầm tay.

Bụi mù mịt theo từng bước chân cuốn lên, hỗn độn, mùi máu tươi nhanh chóng len lỏi,

Bên đối thủ lần này cũng không dễ chơi gì, khó nhằn lách qua từng nhát vọt,

Khi Văn Diệp vừa đi dứt một đường đao ngọt lên eo của một tên, cũng lập tức nhận được một ống tuýp gai phang ngang vai.

- Bụp!

- Dítme!

Câu chữ vừa rít ra khỏi miệng, chiếc đoản đao đã vọt lên xiên thẳng chéo vai kẻ vừa phang tới,

- Á!!!

Không để cho tên đó kịp phản ứng lại, Văn Diệp một phát xoáy chuôi đao khiến vết đâm khoét thành một hố máu, đối thủ lập tức gào lên đau đớn rồi ngã gục, ôm bả vai đã nhuốm đỏ trộn dưới nền bụi.

Diệp Sẹo.

Văn Diệp đã chứng minh cái tên này không phải để đùa. Dùng đoản đao cho những nhát chí mạng hay dứt gân chính là sở trường của cậu. Từ ngày thu nạp cậu vào ” Ever”, nhóm du côn của cậu chẳng mấy mà gây được tiếng tăm, vậy nhưng đều chẳng ngon lành gì, hai bên đã gần như cạn sức tình thế mới định.

” Đại ca ” của Ever cũng không phải muốn giết người, liền xoay cổ khàn giọng:

- Đi!

=====

Ký túc xá tư nhân, trường đại học X. Chiều tối.

Chiến thắng nào cũng đều phải trả giá.

Đánh nhau cũng vậy, sau mỗi một trận, từng vết thương to nhỏ đều trải đầy người.

Văn Diệp mở cửa, bước vào phòng tắm.

Gỡ chiếc áo khoác quăng sang một bên.

Bên vai cậu, nền chiếc áo thun đen sậm một mảng lớn.

Là máu.

Chiếc tuýp kia không phải là tuýp sắt thông thường, mà là tuýp sắt gai. Khi nện xuống không chỉ tạo thành những mảng thâm tím mà là lập tức găm nát thịt.

Bốn phát. Hoàn hảo, cũng chưa tới mức phải tới bệnh viện khâu thêm mũi nào.

Văn Diệp cắn chặt răng. Lột bỏ chiếc áo kéo theo chút da thịt vụn.

Vặn vòi sen, dòng nước ấm xối tới làm xốt tới tận tim gan, trên tấm lưng đầy vết sẹo râm chằng chịt kia cũng ăn một đòn giáng.

Vậy nên, chỉ có thể cởi trần nằm sấp như thế này.

Văn Diệp mệt mỏi nằm bệt xuống giường.

Cả người không một chút sức lực.

Thế nhưng, không sao cả. Công được trả cho buổi thắng trận ngày hôm nay cũng kiếm được kha khá. Chìm vào giấc ngủ, nghĩ tới như thế, còn có thể cười được.

=====

Phạm Thái vừa mở cửa, nhìn thấy đôi giày bụi bặm còn chưa kịp vui mừng tới reo lên, nhảy vào phía giường ngủ, liền lập tức xám mặt..

- Đây...

Anh ấy, lại đánh nhau.

Trên vai, trên lưng đều được dịt những tảng bông vô cùng cầu thả, còn có thể thấy vết máu nhỏ tràn ra.

Phạm Thái gần như chết lặng, trong phút chốc chỉ có thể đứng đó, nhìn.

Cậu và Văn Diệp, là bạn cùng phòng.

Cậu chọn nơi này, vì ở đây vốn là một khu ký túc xá tư nhân, phòng có hai giường đôi, rộng rãi và thoải mái hơn ký túc của trường nhiều. Thằng thẩn thì đương nhiên dành cho con nhà có điều kiện.

Ngày đi đăng ký nhận phòng, nhìn người con trai trước mặt còn tưởng mình gặp được diễn viên điện ảnh nào. Mái tóc nhuộm nửa vàng, cao hơn cậu một cái đầu. Đôi mắt lạnh như gương.

Văn Diệp hơn cậu một tuổi, nhưng lại học chung, đều là sinh viên năm nhất.

Cậu cứ tưởng do Văn Diệp thi trượt một năm hay đại loại thế, nhưng khi hỏi Văn Diệp lại chỉ cười bảo xưa học tiểu học bị đúp.

Thở dài một hơi, lặng lẽ cất chiếc cặp sách, bê từ trong tủ ra một chiếc hộp lớn. Bước tới gần giường.

Cậu ghét mùi thuốc, vậy mà, từ cái ngày ở chung với kẻ này. Cậu lại thành một y tá bất đắc dĩ, từ băng bó cho tới sát trùng, đều chẳng ai dạy mà thành thạo.

Văn Diệp đang mơ màng ngủ. Vết thương trên lưng như bị thứ gì đó mát lạnh mà xốt tới giật nẩy cả người.

- Á!

Phạm Thái cố tình ấn xuống vết thương một cái.

- Còn kêu được..

- Ái!!!!Đau đau đau...

Văn Diệp mặt nhăn thành một đoàn.

- Nhẹ tý đi! đau chết bà luôn.

Phạm Thái dường như không muốn nghe. Đôi bàn tay nhẹ chấm thuốc sát trùng, bực giọng hỏi:

- Hôm nay lại là vì cái gì?

- Thằng chó bữa nói bán cái Acc Gunny full 12 đó. Mà ditme hôm giao dịch nhận tiền rồi giao Acc đều, tụi anh tính xử nó mà nó gọi nguyên đám. Nên mới ra thế này.

-

Phạm Thái không nói nữa, bởi cũng chẳng phải lần đầu gì. Gần một năm, đây là lần thứ 9 hay thứ 10 gì đó. Trung bình một tháng 5 trận nhẹ 1 trận nặng. Ít thì cũng bầm mặt, nặng thì ăn 5-6 mũi khâu.

Ban đầu cậu hốt hoảng tới mức gần ngất, nhìn thấy máu mà mặt xanh lét tới run rẩy cả chân. Thế nhưng cái gì lâu cũng thành quen. Sau này còn có thể ngăn không ới khi vò tay vào một chậu quần áo đầy là máu.

Văn Diệp lúc ấy chỉ nói.

Cậu có thể xin chuyển phòng.

Vậy nhưng. Cậu lại không chuyển, cũng chẳng biết lý do là gì nữa.

Bàn tay vô thức đưa lên xoa nhẹ trên những vết sẹo râm tràn đầy lưng.

Lần đầu tiên nhìn thấy những vết sẹo này, cậu cũng đã lắp bắp nói không thành lời. Rồi có một ngày tắm lưng trần đầy sẹo ấy lại che cho cậu khỏi một cơn mưa rào xối xả.

Như thế, nên cậu không rời đi.

Cứ ở đây, bên cạnh người này, để mỗi một tuần một tháng, lại thấy chiếc lưng đầy sẹo râm kia, chất thêm vết thương.

- Ôi mà phải nói chứ bọn nó thâm như lìn trâu. Giờ còn gắn thêm mũi sắt nhọn vào tuýp sắt nữa. Anh mà ăn chực phát chắc người nát như tương..

-

- Eey.!!

Thấy đôi tay Phạm Thái không đúng lắm, hình như lại sờ sờ mấy vết sẹo ngoài lưng. Văn Diệp khó hiểu:

- Mồ mẫm cái gì thế?

- Chỗ này có đau không?

- Sẹo hơn chục năm rồi đau đáo à?

- Ừm.

Văn Diệp dụi đầu xuống gối. Vết thương được xử lý xong cũng không còn nhức nhối như trước nữa. Yên tâm đánh thêm một giấc.

Bởi cậu biết chắc chắn rằng, sau một giấc ngủ dài này ,người ” em trai” kia chắc chắn sẽ nấu ra một bữa cơm thơm ngon.

Mà, không hề biết rằng.

Đôi mắt Phạm Thái dời từ chiếc gáy kia xuống bả vai săn chắc, dọc theo từng rãnh xương lưng đi xuống thắt eo.... Vô cùng nam tính..

=====

Quả nhiên. Phạm Thái là tốt nhất!

Văn Diệp ăn no tới quên cả đau, vừa muốn vươn vai, Phạm Thái đã gõ chiếc đũa xuống bàn nhắc nhở:

- Đừng cử động nhiều.

Văn Diệp chìa chìa môi, coi như đồng tình.

- Vừa nãy chị Xuân có gọi cho anh đấy!

- Chị Xuân á?

- Ừm. Em thấy anh ngủ nên nghe máy giùm.

- À, ừ.

Văn Diệp không thích để người khác động đến đồ của mình lắm. Nhưng Phạm Thái thì khác. Cậu nhóc cùng phòng này rất biết chừng mực, nếu không phải do cậu ngủ say như chết thì chắc chắn không có tùy tiện như vậy.

- Alo?

- Không về!

-

- Ài... được rồi!

- ...

- Em cúp máy đây!

Văn Diệp quăng phịch chiếc điện thoại lên bàn.

- Dítme! Lại phải về!

- Sao thế?

- Cưới.

=====//=====

2. Chương 2: Tôi, Là Con Hoang

Vân Đồn, 2019

Văn Diệp ngồi bắt chéo chân trên ghế, chán ghét nhìn Phạm Thái cắm cắm mấy bông hoa vào giỏ đặt lên bàn.

Hôm nay, là ngày cưới của chị hai cậu.

Gọi là chị hai cũng đúng, gọi là người lạ, cũng đúng.

Bà nội già năm nay đã hơn 70,. mặc chiếc áo dài nhung tím sẫm màu, miệng nhai trầu đi qua liền hắng giọng:

- Diệp. Sao con lại để bạn làm mấy cái việc của đàn bà này?

- Dạ cháu làm được mà.

- Cháu là con trai, không có làm cái đó. Hai đứa ở không thì lên phòng.

- Kia bà.

Văn Diệp không cách nào khác, đành kêu Phạm Thái bỏ dở chỗ hoa tươi, đứng dậy. Với cậu, nụ cười trên gương mặt nhăn nhoe kia, chính là thứ tình cảm ấm áp duy nhất còn sót lại, níu kéo lại từ cái ” gia đình ” này, lời của bà thì cậu sẽ nghe.

Có thể mọi người sẽ cười nhạo. Thế nhưng Văn Diệp đã quá thấu hiểu rằng, thứ quý giá nhất mà cậu có được trên thân xác mình, đó chính là cái thứ dưới háng này - Vì, cậu là một thằng con trai.

Bởi nếu như không có nó, nếu như cậu chỉ là một người con gái. Chắc chắn bà sẽ không tìm và mang cậu về, tương lai của cậu như thế nào, bây giờ cậu như thế nào, có lẽ không dám nghĩ tới.

- ———

Chậm rãi bước từng bước chân lên lầu. Xen qua nào anh em, nào họ hàng quần áo xúng xính. Cậu vẫn ngửi được mùi sơn tường mới nhân nhận hòa quyện trong không khí.

Mở một căn phòng riêng trên tầng 3. Cậu đóng cửa bằng chân.

- Sập, cái ditme. Ổn chết đi được!

Dường như mọi thứ xung quanh và cả đám cưới này chẳng hề liên quan gì tới cậu cả,

Phạm Thái len lén nhìn cậu, lại chỉ thấy Văn Diệp nằm kềnh ra giường, mặt vợ lấy cái gối úp lên:

- Anh ngủ tỵ, chú làm gì làm.

Phạm Thái có nghe lao xao.

Văn Diệp gọi người kia là: mẹ cả” chứ không phải là mẹ như thông thường.

Dùng đầu ngón chân cũng có thể hiểu được, vì sao suốt trên chặng đường về quê ăn cưới này, Văn Diệp vô cùng chán ghét, chỉ có thể là cùng cha, khác mẹ.

Và, cũng chẳng có người em trai nào vừa về tới nhà gặp chị mình là cô dâu sắp cưới lại nhếch mép cười nhạt quay đi cả.

Đã vậy khi cậu vừa hỏi tới chú rể.

Văn Diệp như vậy mà đáp một câu sững sờ:

- Cưới tiền chứ cưới đéo gì người cái thứ nó!

-

Nhìn một thân dài nằm trên giường xoạc tay xoạc chân mà ngủ.

Phạm thái đôi mày nhú lại, thở một đường hơi nhẹ.

Văn Diệp. Em phải làm sao với anh mới tốt đây?

Rút cuộc thì, cuộc sống trước đây.. Vết sẹo tràn đầy trên lưng, vết sẹo trong tâm hồn anh.. Em phải làm sao mới có thể hiểu được?

=====

Văn Diệp.

Đúng. Cậu, là con hoang.

” Bà cả“, Cũng chính là người mà cậu hiện giờ mở miệng gọi một tiếng ” mẹ cả” bây giờ, sinh được ba người con gái, cũng là ba người chị cùng bố khác mẹ của cậu.

Kim Xuân, Kim Hạ, và Kim Thu.

Sau đó, thì không sinh được nữa.

Bà nội cậu sốt ruột đến nỗi suốt ngày rủ rỉ kêu bố cậu ra ngoài kiếm đứa nối dõi.

Và, cậu được sinh ra.

Lúc ấy cậu còn quá nhỏ, không hiểu ” con hoang” tức là như thế nào?. Bị mấy đứa ven sông ném đá, cậu chỉ biết âm ỨC khóc.

Cậu không muốn đâu, không muốn như thế!. Không muốn làm con hoang. Cậu cũng muốn có bố kia...

Nhưng bố cậu đâu có đến nhiều đâu, cậu cũng sắp quên mất mặt bố rồi.

Trên giấy khai sinh chỉ có một mình tên mẹ cậu thôi, cô giáo bảo thế. Cô giáo bảo vì cậu không có bố, nên hồ sơ cậu rất khó làm.

Bạn bè nói vì cậu không có bố, tức là cậu là con hoang, mẹ cậu là đồ không chồng mà chữa!

Cậu bỏ học, vừa chạy về nhà vừa khóc, quệt những giọt nước mắt ngang gò má, cậu chui vào một góc bếp, dùng những cành củi khô mẹ cậu nhóm lò, xếp lên người,che lại. Cậu cảm tưởng rằng làm như vậy sẽ không ai thấy cậu nữa,và không nhìn thấy thì sẽ không đánh, không trêu chọc cậu nữa..

Tới khi mẹ cậu tắt tuổi đi tìm lại phát hiện ra một mình cậu người đầy vết trầy sát nằm một góc bếp như thế. Mẹ cậu chỉ biết ôm con vào lòng, khóc tức tuổi.

Mẹ đơn thân là gì? Không có đâu.

Ngày xưa,ngày mà cách đây 19 năm ấy, nơi đó chỉ là một thôn ven sông nghèo tới rách rưới. Chỉ có cảnh ông ngoại chửi rủa, đuổi mẹ con cậu ra một cái lều quán ven sông mà ở, cấm cửa quay về. Hạnh phúc nhất chính là mỗi lần bà ngoại đi chợ, lén trốn ông về căn lều rách rưới ấy, tất tả đặt cái thùng đựng gạo ngang hông lên chõng mà đưa cho cậu nào bánh rán, nào bánh đúc.

Lúc ấy, cậu chẳng thấy mẹ cậu ăn một miếng nào, chỉ khóc...

Bà không phải thứ con gái lẳng lơ, vốn dĩ vẫn nghĩ rằng cha Diệp chính là một người đàn ông chưa vợ, đi thuyền quá giang quán nước của bà lâu ngày sinh tình, hẹn một ngày tới dạm ngõ đưa rước.

Đến khi có thai rồi mới vỡ lẽ bố cậu đã có tới ba cô con gái, cắn răng nhìn cái bụng đã lùm xùm lại không đành lòng nên mới sinh ra cậu.

Sau này cũng có một đôi lần bố cậu tới thăm. Dần dà thì không thấy nữa.

Người ta thổi tin đồn, bố cậu chết rồi.

Chết vì bị lật ghe chở cát.

Trong cơn bão kinh hoàng năm ấy, cuốn luôn theo cả mẹ cậu.. mãi mãi...

Chơi với bên mép sông, căn lều tạm bợ không trụ nổi gió bão tạt qua..

Vòng xoáy hút nước thành từng miệng lớn bên sông..

Mẹ bế cậu cố sức chạy.. chạy mãi...Khi nước ngập rồi lại bơi..

Mỗi một tiếng khóc của cậu, là một lần cố sức nhào người vươn lên của tình mẫu tử. Đến khi với được một chiếc thuyền chở đầy người đang ngang qua. Chút sức cuối cùng bà bồng lên cho cậu được dướn cao.

Người đàn ông trên thuyền chỉ kịp với nhào lấy đứa trẻ đang đỏ mắt vì kêu khóc.

Còn người mẹ ấy... đến mãi về sau này, được chôn tại một ngôi mộ chung của những người năm ấy không tìm thấy..

Nỗi đau là gì?

Nỗi đau là khi chính tay cậu thấp từng nén nhang đặt trên mộ mẹ, đều biết rằng ở dưới ấy, chỉ là một nắm bùn thay thế...

Chính mẹ cậu ở đâu. Đến bây giờ cũng là một điều chẳng ai còn nhớ nữa..

Duy chỉ có một niềm an ủi duy nhất, đó là rút cuộc, cuối cùng thì ông ngoại cậu cũng buông bỏ lỗi lầm của mẹ cậu mà đón hương hồn bà về làm giỗ.

Cậu không lâu sau đó, được đón đi.

Lúc ấy, vẫn còn ông nội.

Tóc bà nội cậu sau đám tang của người con trai cả, dường như đã bạc đi một nửa, theo những gì lúc còn sống bố cậu có kể qua, bà đã lên đường đi tìm đứa cháu đích tôn, giọt máu nối dõi duy nhất còn sót lại.

Máu mủ chảy trong người chính là điểm kết nối, trong vòng tay của bà nội, ông nội, cậu dần dần lớn lên,

tình yêu thương thiếu hụt cũng phần nào được lấp đầy.

“Mẹ cả ” đương nhiên không ưa cậu. Ngoài chị cả đôi khi cũng bênh vực cậu đôi ba câu . Còn lại chị hai và chị ba, Kim Hạ và Kim Thu. Thực không tả.

Ác mộng chỉ thực sự lại chỉ có khi ở trên trường, người chị hai chị ba cứ thế mà tới lớp cậu, cầu nhéo đủ thâm tím cả người. Còn cấm cậu không được nói với ông bà, cũng chỉ cần ông bà không có nhà, là lập tức cậu bị đánh mà không rõ lý do.

Tất cả những gì chịu được cậu cũng đã chịu..

Thế nhưng, cái ngày ấy....

Ngày khiến vết sẹo tràn đầy trên lưng cậu kia...

Sẽ đi theo cậu từng ngày từng giờ, từng phút từng khắc..

Nhắc nhở cho Văn Diệp cậu biết rằng.

Cậu và họ. Sẽ mãi mãi chỉ có thể là người lạ mà thôi.

=====

Tiếng nhạc rộn rã đình tai nhức óc kéo Văn Diệp khỏi những dòng suy nghĩ mờ mịt.

- Chú rể tới rồi...

- Tên là gì nhỉ?

- Mễ Nam hả?

- Có phải ở Móng Cái không?

- Trời nhà trai giàu khủng khiếp. Cái nhà này sửa xong cũng tỷ 6 tỷ 7 chứ ít à?

- Đúng chứ còn gì nữa?!. Cái thằng mà bị tai nạn xong giờ thành bị điên ý!

- Không phải là bị điên, là bị dần dần thôi. Nó không có phá như người điên đâu. Chỉ nghe nói như là đũa lên 5 lên 6 gì đó thôi á!

- Con Hạ đẹp thế mà cưới thằng đấy. Đúng là bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu!

- Lấy tiền chứ lấy gì người. Nhà nó cũng tính chán!

Những lời ấy, không phải ngày một nói, ngày hai nói. Cả làng đã đồn đại cả tháng nay, ồn ã như việc của chính nhà họ vậy.

Thế nhưng, Văn Diệp vẫn vô tư tách vỏ hướng dương thả vô miệng.

Tất cả những lời ấy, lọt tai có cũng như không.

Làm được như vậy.

Đã là tốt lắm.

=====//=====

3. Chương 3: Phòng Tân Hôn

Hai mươi ba tuổi,

Cái độ tuổi vừa mới tốt nghiệp ra trường mang theo bao nhiêu ước mơ hoài bão Còn có thể nghĩ rằng mình sẽ làm nên những điều lớn lao, ngay cả trong tình yêu cũng tưởng có được những dư vị ngọt ngào nhất trần đời.

Đối với con gái mà nói, có thể đó là khởi điểm của tuổi 17, 18 trăng tròn, bắt đầu nhận ra sự xinh đẹp của mình, còn đối với Mễ Nam, hay bất kỳ một thằng con trai nào, hai mươi ba tuổi, ấy mới chính là bắt đầu.

Vậy nhưng, lại mất đi tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất, ngay khi mới chập chững bước đi những bước đầu tiên.

Tại Nạn.

Nhà họ Mễ chuyên các tàu biển buôn hàng vật liệu xây dựng như cát, đá, nói chính xác hơn thì tổ tiên chính là người Trung Quốc lâu đời sang đây làm ăn, có gốc có rễ.

Mẽ Nam có hai người em, một trai một gái.

Mới lớn đã là một thanh niên xuất sắc - Mẽ Văn Khiêm – cha của hay còn gọi là Khiêm quai nón cũng là một nhân vật tứ xứ giang hồ., vốn dĩ vô cùng kỳ vọng vào người con trai cả này.

Vậy nhưng một vụ tai nạn giao thông đã cướp đi tất cả những lời khen ngợi tán thưởng ấy.

Mẽ Nam sau tai nạn giao thông nằm li bì một tháng, thực sự nếu như là một gia đình bình thường thì sớm đã đón về lo hậu sự. Nhưng họ Mẽ nào có thể mất đi đứa con trai cả dễ như vậy được? sang Mỹ, sang Sing điều trị, đều đủ cả. Để rồi cuối cùng vớt được một cái thân xác nguyên vẹn. Còn trí tuệ quay trở về như một đứa bé nhỏ vài tuổi, ngô nghê mà nói chuyện, ngô nghê mà cười.

Thế nhưng vì sao lại chọn Kim Hạ mà không phải ai khác?

Mẹ của Mẽ Nam mỉm cười vuốt tay cô con dâu mới cưới.

Bà rất hài lòng với sự lựa chọn này, một mực khen ngợi.

- Kim Hạ vừa xinh đẹp vừa có học thức.

Và, có một điều bà không nói thẳng nhưng đã chẳng thiếu lần ý tứ. Dẫu là chỉ chọn một cô con dâu để sinh cháu cho nhà họ Mẽ. Cũng không phải là thứ bèo rế gì cũng được. Bà không muốn cháu mình sinh ra giống mẹ rồi ngu dốt xấu xí. Ít nhất cũng phải đạt vài cái chuẩn.

Vừa tầm thì Kim Hạ lại là một lựa chọn thật xứng. Bố của Kim Hạ, cũng là bố của Văn Diệp xưa vốn dĩ là một lái thuyền trong đoàn thuyền của gia đình bà.

Hơn nữa cô con dâu này đang học năm cuối của ngành y tá. Nói ít nói nhiều thế nào việc chăm sóc người con trai cả bất hạnh của bà cũng được yên tâm hơn.

Đám cưới trôi qua, khách khứa thưa dần.

Sải bước qua nhau, người được gọi là chú rể kia gương đôi mắt như một đứa trẻ, nghịch ngợm bó hoa cưới trong tay.

Tâm trí, hoàn toàn không lớn hơn một đứa bé lên 5 là mấy.

Văn Diệp nhìn đôi mắt ấy, chút gợn sóng trong lòng bắt đầu âm ỉ lẫn tẩn.

Ngồi trên xe quay trở lại Hà Nội, thế nhưng những lời nói vô tình nghe thấy đó, khiến đôi mắt mệt mỏi của cậu không nhắm nổi. Dẫu đã từng trải qua, dẫu đã là thấu hiểu tới xương tủy hai kẻ mà mình gọi là chị hai chị ba kia. Thế nhưng vẫn thật khó để có thể chấp nhận nổi...

- Chị Hạ, nói thật đi, sao chị lấy thằng ngu đấy?

- Sao mà ngu thế Thu?. Miếng mồi ngon đó.

- Mồi ngon á? Em thấy cũng đẹp trai nhưng mà ngu thế thì sau này làm ăn gì được?

- Mà mở mắt ra thấy mẹ chưa? Chị Xuân nữa. Đấy, cả đời rồi khổ. Tao không bao giờ như thế!. Lấy thằng ngu đó về, nhà nó giàu tiền tiêu không hết, tao thích thì tao cặp vài ba thằng một lúc. Tốt nhất nó càng ngu càng tốt.

- Chị không sợ nhà nó biết à?

- Tao tính cả rồi. Nó mà không nghe tao tao chĩnh cho sống không bằng chết.

Sống không bằng chết.

Có thể mọi sẽ không tin. Nhưng, Văn Diệp cậu đã trải qua rồi. Đã tin rồi, thậm chí còn không quên được.

Vết sẹo đã lành mười mấy năm trên lưng lại nhức nhối..

Đôi mắt trong veo của người con trai mảnh dẻ kia, một khắc lập tức hút sâu vào tim.

Phạm Thái ngồi bên cạnh ghế, chợt thấy biểu cảm khó hiểu trên mặt Văn Diệp, đôi mắt nhìn ra ngoài như đếm từng ngọn cỏ lướt qua.. như là.. lo lắng?

- Anh Diệp, anh mệt sao?

- Ừm.. anh ngủ một lát.

Đôi mắt nhắm nghiền. Suy nghĩ lại xa rồi, mông lung.

Đã biết là như thế rồi...

Mà, mặc kệ đi.

=====

Hà Nội, một tuần sau.

Phải mất trọn một tuần đóng giả cảnh con dâu ngoan hiền bên nhà chồng, Kim Hạ mới thực sự vui sướng rời khỏi Quảng Ninh, một đường lên Hà Nội để tiếp tục học nốt năm cuối.

Cái gì gọi là con không thể bỏ học dở dang?

Cái gì gọi là một người con dâu có chí?

Thực ra thì, chỉ vì rời xa được cái đất Quảng Ninh đó càng xa càng tốt, chỉ có sống tách biệt, cô mới có thể muốn làm gì thì làm.

Đứng trước căn nhà hoa lệ, Kim Hạ mỉm cười hài lòng.

Cô dám đánh đổi tuổi trẻ của mình để đến được đây, đứng tên trên sổ đỏ của một căn nhà mười mấy tỷ. Một con số mà mấy con nhà quê ngu dốt cứ tỏ ra thanh cao làm dáng. Khi nghe phong thanh bên nhà chồng tuyển vợ cho Mễ Nam.

Cô đã phải cất công từ Hà Nội xin nghỉ một học kỳ dài đằng đẳng để về đó "hầu hạ" chăm bệnh, bao nhiêu sự nhẫn nhịn, bao nhiêu lời ngọt ngào mới có thể nhận được một cái gật đầu của một thằng ngu dần.

- Vợ ơi, vợ ơi!

Tiếng giọng trầm như thế, lại được cất lên một cách quá ư hồn nhiên,

Mễ Nam vui vẻ bước chân vào phòng khách, cất giọng gọi. Trước đây cứ mỗi lần thấy y tá hay bác sĩ, cậu đều sợ, cậu sợ kim tiêm, sợ đau... Thế nhưng từ khi Kim Hạ kia tới, mỗi lần đều dỗ dành, đều thận trọng từng chút.

Vậy nên khi mẹ cậu hỏi rằng, cậu muốn cưới ai. Cậu đã không chút chần chừ mà chỉ về phía cô y tá mặc chiếc áo trắng đẹp đẽ như thiên sứ ấy

- Con muốn cưới chị Kim Hạ!

- Ha ha, sao lại gọi là chị? Gọi là em!

- Nhưng mà...

- Thưa bác, không sao, Anh Nam hiện tại vẫn còn nghĩ rằng mình là một đứa trẻ mấy tuổi mà.. Từ từ con sẽ chỉ cho anh.

Nhưng.

Trên đời này có rất nhiều người, mọi thứ họ thể hiện ra ngoài quá hoàn hảo, hoàn hảo tới mức nếu nói rằng có một vết xước trong tâm hồn họ, người ta đều nói rằng không đúng. Chứ không thể hình dung hay tưởng tượng được rằng, đằng sau đôi cánh thiên thần ấy, là một màu tro tàn xám xịt...

Bầu trời Hà Nội đêm hôm ấy,

Cơn giông quét qua theo từng tiếng sét xé ngang trời.

Trong căn phòng ngủ đượm mùi hương tình, có hai người trần truồng cuộn chặt lấy nhau trên giường, khăn ga đều vò tới nhăn nhúm.

Người đàn ông thở hổn hển đắm ngập thứ tính khí nóng bỏng phun trào đầy nơi cửa mình người đàn bà..

- A.. sướng chết em rồi...

- Kim Hạ, em mới về chục ngày mà khít thật đấy,

- Tên dê già này..

Kim Hạ nhéo nhéo má người đàn ông đang thở dốc vì cao trào..

- Đoàn!

Tiếng sấm vang lên..

Tiếng bước chân chạy dồn dập tới phòng ngủ..

- Vợ ơi vợ ơi!.. Nam sợ lắm!.. Có sấm... Nam sợ lắm....

Tiếng nói vừa gấp vừa run rẩy,

Người đàn ông tên Định muốn buông ra:

- Chồng em tới kìa...

Kim Hạ bật cười thành tiếng:

- Anh làm gì run vậy? Nó chỉ là một thằng ngu thôi!

- Nhưng mà...

Tiếng đập cửa ngày một lớn,

Mẽ Nam không ngủ nổi, cậu sợ sấm lăm, cậu sợ những vệt sáng trên trời kia...

Cậu phải dậy, cậu phải đi tìm vợ...

- Cách...

Một hồi đập cửa tới những ngón tay đều phát đau, cánh cửa rút cuộc cũng mở ra,

Thế nhưng khi người ” vợ ” hiền hậu của cậu vừa xuất hiện, Mẽ Nam thực muốn ôm lấy.. nhưng..

- Bốp!

Một cái tát như nẩy lửa giáng thẳng vào mặt cậu, kèm theo là những tiếng rít từ kẽ răng:

- Thằng bại não, cút về phòng. Ai cho mày sang phiền tao?

- Kim.. Hạ..

Đôi mắt đã gần như ngập nước oan ức.. Cậu chỉ là muốn tìm cô để ôm lấy... như khi ở nhà...

Tại sao... lại bị đánh...

- Còn chưa đi?

- Anh!. Ra xử nó cho em!

Người đàn ông to cao xỏ chiếc quần đùi xốc xếch tiến tới, nhìn nhìn tình hình:

- Hay là anh qua phòng khác ngủ?

- Đánh nó cho em!

- Sao cơ?

- Đánh chết mẹ nó đi!. Dám làm cụt hứng của tao?

- Sập!

Chính tên Định kia còn chưa ra tay, thế nhưng Kim Hạ lại đã đẩy một phát Mễ Nam ngã dúm dụi...

- Anh không cần lo. Nó lúc nào cũng nghĩ nó chỉ mới 5 tuổi. Xem xem, nó sẽ co thành một cục bây giờ. Ha ha, buồn cười lắm!

Kim Hạ đương nhiên coi đó như một trò kích tình, dùng chân đạp thẳng lên hạ bộ của Mễ Nam khiến cả người cậu co cụm...

- A....

- Bụp...

- Bụp...

Những tiếng đầm đá liên tiếp sau đó liên vang lên, cùng với tiếng cười hỉ hả của Kim Hạ, và cả tên tình nhân khốn kiếp...

Cho đến khi, miệng Mễ Nam đã nhều máu. Kim Hạ liền nắm tóc cậu kéo giật lại:

- Mới chỉ có bắt đầu thôi!. Nếu từ giờ không ngoan ngoãn nghe lời tao, tao sẽ cho mày sống không bằng con chó!

- ———

Vừa bước chân vào phòng,

Kim Hạ tuốt thẳng chiếc áo ngủ khoác hờ ra, để lộ bộ ngực trần cọ lên đùi người đàn ông..

- Sao em biết nó sẽ không đánh lại?

- Mỗi khi sợ hãi nó đều co lại thế, mai anh lại đánh nó thử xem, nó cuộn người lại tha hồ mà đánh.

- Nhưng mà... có sợ nhà nó biết không?

- Ở đây cách Quảng Ninh bao nhiêu cây?

- ...

- Thôi mà.. cương lên đi mà.. em còn chưa có sướng. Anh mà không cương được, mai em gọi người khác..

- Được rồi.. bảo bối... nào..

=====

Trong phòng tân hôn,

Tiếng rên rỉ tràn ngập dực vọng xác thịt...

Cách cánh cửa ấy...

Có một Mễ Nam nằm ngay trên nền nhà lạnh cóng...

Mùi máu.. vương vất...

Tiếng sấm lại xẹt qua..

Hoảng loạn... co cụm người...

.... Trong đầu.. chỉ còn là đôi mắt không phải thiên sứ kia...

=====//=====

4. Chương 4: Đau

Trong phòng bếp xa hoa, đồ vật dường như chẳng mấy khi được sử dụng, đều sáng loáng một màu inox cao cấp.

Mẽ Nam ngồi co ro một góc, nhìn lên bàn thức ăn...

Cậu đói.

Trong trí óc của cậu bây giờ, chỉ mới chỉ là một đứa trẻ lên 5 lên 6. Tất cả ký ức đã trôi vượt đi hết theo từng mạch máu vỡ nát sau tai nạn xe cộ kinh hoàng ấy...

Ngay cả khi cậu cao gần 1m8, cậu vẫn tự coi mình chính là một đứa trẻ, muốn được vui chơi, muốn được ăn no, muốn được vỗ về nụ cười ngây ngô của mình..

Kim Hạ đã khác rồi.... không giống như thiên thần nữa... không phải là chị Kim Hạ của xưa nữa...

Cuộn đôi bàn chân lấm lem lại, cậu cố hít thở thật nhẹ.. vì chỉ cần gây một tiếng động lớn, có thể sẽ lại bị đánh...

Cậu không đếm được thời gian, cậu chỉ biết đã nhiều ngày không được ăn no..và, những vết thương đã đau khắp người..

Mùi bánh, mùi thức ăn thơm ngát trên bàn khiến bụng cậu sôi sục...

- Hốc đi!

Kim Hạ quăng một miếng bánh xuống đất, ngay trước mặt cậu.

Mẽ Nam vội vàng thò tay ra..

- Á!...

Tên tình nhân đuổi chân ra dẫm lên bàn tay gầy guộc của cậu:

- Liếm chân tao rồi được ăn!

Mẽ Nam đói tới hoa mắt, nghe không hiểu người kia nói tức là gì, chỉ nhìn chăm chăm miếng bánh liền nuốt một ngụm nước bọt...

- Nam đói... cho Nam...

Tên tình nhân dùng sức di chân xuống, Mẽ Nam đau đớn kêu lên:

- Á.. đau... tay..

- Đúng là không bằng con chó thật, nghe còn không hiểu anh nói.

Kim Hạ dừng dừng:

- Đánh đâu thì đánh đừng đánh vào mặt, hôm nọ mẹ nó gọi video đến thấy bầm hỏi đấy.

- Nhìn ngứa mắt quá.

- À mà thuốc em nhờ anh mua có chưa?

- Có rồi.

- Ủ cái đấy chợ đen bán nhiều chứ trong viện cũng khó lấy.

Được tên kia thả chân ra khỏi, Mẽ Nam vợ lấy miếng bánh, vội vàng nuốt...

Vậy nhưng chút bánh nhỏ không nuôi nổi cơ thể cao lớn này...

Cậu vẫn đói.. đói còn cào...

Không dám nói, cũng không dám xin ăn...

Lần trước, khi cậu than đói, Kim Huệ và " người đáng sợ" kia đã bóp miệng cậu đổ hết cả bình nước lớn... khiến cậu nôn ra rất nhiều nước...

Từ sau đó, cậu không được ăn cơm nữa...

Kim Hạ liếc nhìn đồng hồ:

- Trễ rồi đấy, đi bar quẩy thôi.

- Okei tiểu thư.

Trước khi đi không quên túm lấy tóc cậu tròng giọng:

- Dọn dẹp cho sạch sẽ, mày mà làm vỡ cái bát nào tao tát chết!

- Vâng...

Câu nói lí nhí trong cổ họng không dám chậm trễ liền bật ra.

Kim Hạ vừa vuốt lại chiếc váy body ôm sát, vừa nở ra một nụ cười nhạt nhẽo.

Kể cả là một con chó.

Kể cả là một đứa trẻ con...

Rèn luyện ắt phải được đúng không?

Mẽ Nam run run đôi chân đứng dậy... như một đứa trẻ vô cùng tội nghiệp mà rón rén bốc một chút thức ăn thừa trên bàn, bỏ vào miệng...

Ngon quá.. là thịt gà..

Từ ngày cậu xa mẹ, từ ngày xa Quảng Ninh... cậu chưa được ăn thịt gà..

Mút mát chiếc xương gà không còn mấy thịt.

Mẽ Nam không hiểu sao, trong hốc mắt toàn là nước...

Mẹ.. con muốn về nhà...

Con muốn về nhà...

Vậy nhưng.

Kim Hạ không cho phép, cậu không dám..cậu chỉ được sờ vào di động khi cô cho phép, cũng chỉ được nói những câu y như lời cô đã dạy.

Chỉ cần sai phạm... một từ...

Mẽ Nam mở lòng bàn tay. Trên đó, vẫn còn một vết đứt sâu rớm máu chưa lành..

Là do Mẽ Nam nói sai một câu khi mẹ cậu gọi điện.. liền bị rạch đứt...

Mẽ Nam không dám cả khóc nữa... khuôn mặt tái nhợt nước mắt lại không dám khóc... vì khóc.. cũng sẽ bị đánh...

=====

Ký túc xá...

Không!

Không!...

- Anh Diệp! Anh không sao chứ?!

Phạm Thái nghe tiếng kêu thất thanh, liền dựng dậy, chạy liền qua.

Ha...

Tiếng thở hổn hển kéo Văn Diệp khỏi giấc mộng kinh hoàng.

Đã lâu lắm rồi, anh không mơ lại giấc mơ này..

Cả người ướt đầm mồ hôi....

Phạm Thái chưa từng thấy Văn Diệp như vậy bao giờ vội vàng vắt chiếc khăn chạy lại thấm lên trán,

- Anh có sao không?

- Anh.. không sao...

- Nhìn anh như phát sốt ấy,...

-

Văn Diệp gật đầu tỏ ý cảm ơn.

Sau đó, ra ngoài ban công, châm một điếu thuốc.

Cậu hiếm khi hút, ngoài đôi khi theo anh em tỏ ra ngầu một chút.

Vị thuốc kỳ thực đối với cậu chẳng ngon lành gì.

Thế nhưng một lúc này, đã là hai điếu.

Gió thổi lung lay mái tóc người, từng sợi từng sợi phảng phất cuộn lên...

Phạm Thái không rõ được biểu tình, chỉ lẳng lặng mang ra một chiếc áo khoác, đặt bên cạnh ban công.

Đối với cậu, người kia, ngay trong tầm tay nhưng lại quá xa vời, xa vời như chính Văn Diệp chưa khi nào kể một chút về quá khứ kia... Về những vết sẹo chẳng chịt trên tấm lưng trần...

Hai người ở gần nhau chỉ tính bằng cm, nhưng với Phạm Thái cậu, còn xa hơn một đại dương...

=====

Giấc mơ ấy, là giấc mơ về những vết sẹo...

Nhiều năm về trước.

Kim Hạ khi ấy còn là một cô bé tóc buộc hai bên, nhảy chân sáo vui vẻ cầm tấm giấy khen về khoe với mẹ. Mẹ đã hứa thưởng cho cô chiếc xe đạp mini màu sơn xanh trắng.... Vậy nhưng...

Buổi trưa hôm ấy, bà nội bế Văn Diệp ngồi trong lòng mà rằng:

- Nhất nam viết hữu, thập nữ viết vô. Cái thứ con gái chúng mày thì làm được gì mà học cho lắm. Cho học biết chữ thôi rồi cho đi làm hết!. Bên cửa khẩu nó đang mùa long nhãn, cho con Xuân con Hạ nghỉ học mà đi làm đi!

- Mẹ, các cháu còn nhỏ, gia đình cũng không phải đã quá..

- Cảm ơn! Mà là con tao hay là mẹ tao? Cái thứ cút đội lên đầu hả? Nhà tao không có thói con dâu cãi mẹ chồng!

- Bà ơi...

Kim Hạ vừa đi học về, nghe thấy hai từ nghỉ học, liền sợ hãi tới tột cùng mà chạy lại, đưa lên tấm giấy khen:

- Con có giấy khen.. con học giỏi.. bà đừng bắt con nghỉ.

- Mà học giỏi thì mọc ra cái ngầu được chắc?. Nhân đây để tao nói cho bốn mẹ con nhà mày biết luôn- bà xóc lại Văn Diệp lên một chút- nếu như không có nó tao đã phải nộp lại cho dòng họ sổ gia phả truyền đời rồi. Nếu thế tao chết không nhắm được mắt!.

Từ đó trở đi. Dẫu không phải nghỉ học, nhưng tất cả sự căm ghét, tất cả những thù hận bé nhỏ, tất cả những chuyện xui xẻo. Kim Hạ đều gán hết lên người Văn Diệp.

Hễ gia đình đi làm, thường vẫn hay để lại Kim Hạ, Kim Xuân và Văn Diệp ở nhà trông nhà, và.. những vết sẹo dần hình thành..

Mỗi một lần rút củi nấu cơm,

Văn Diệp đều không cách nào trốn thoát được chị hai chị ba của mình lột áo lên dùng củi nóng vẽ lên trên đó một hai vết phỏng nhẹ.

Mỗi một lần như thế, lại một lần đau tới nỗi cậu không thể nằm ngửa. Lại cũng không hề dám hé răng nửa lời...

Và rồi.

Vào cái ngày chiếc xe đạp mà bà nội mua tặng tay cho Văn Diệp đẹp nhất xóm được đưa về...

Kim Hạ và Kim Thu đẩy cậu vào bếp với một đồng lửa to đã nhen củi khắp xung quanh đang cháy dữ dội. Cậu chỉ còn có thể hốt hoảng nghe thấy tiếng chốt cửa bếp bên ngoài.

- Chị hai. Thả em ra.!

- Thả em ra!

- Chị ba.. chị Xuân cứu em...

- Bà nội ơi.. cứu con..

- Khụ...

Tiếng gọi dần khàn đi vì khói đặc... trong cơn mê man, cậu chỉ nghe thấy tiếng gào rít chửi rủa như vọng lại từ địa ngục

- Mày đi chết đi đồ con hoang!

- Không có mày mẹ tao sẽ không phải khóc!

- Chết đi!

Và, cả một phần da lưng của cậu gần như không thể khôi phục, những miếng da đã tróc, đã tọt vì lửa đỏ.

Nếu như. Ngày hôm ấy Kim Xuân không về kịp.

Nếu như. Ngày hôm ấy người chị cả không liều chết đẩy cánh cửa thấm đẫm lửa đỏ xung quanh để kéo cậu ra.

Cậu chắc chắn đã thực sự chết.

Cậu nằm viện sáu tháng.

Đó chính là lý do vì sao cậu học chậm hơn một năm.

Giọng của cậu đặc biệt khàn. Cũng chính vì trận khói năm ấy, đã hun tới cổ họng cũng không tránh nổi tổn thương.

Còn vì sao cậu tha thứ? Cậu chưa hề tha thứ.

Nhưng, mọi người đều nghĩ đó là tai nạn.

Ai lại đi tin một đứa trẻ hơn mười tuổi nghĩ ra kế dày vò rồi giết chết cậu cơ chứ?

Đó. Là chuyện cười chẳng?

=====

Còn người kia..

Mế Nam..

Anh rể cậu...

Cậu đã quyết định không nghĩ tới, nhưng những lời nói nghe được ngày hôm ấy vẫn như những nhát dao cứa thẳng vào tim cậu từng ngày.

Nếu là không biết, nếu là chưa từng trải qua. Thì thôi đi.. Thế nhưng..

Văn Diệp dụi đầu thuốc lên lan can. Ánh mắt trong veo như một đứa trẻ nhỏ giống hệt cậu năm ấy... ám ảnh...

Vẫn là..

Thở dài một hơi.

Đến xem thử.

=====//=====

5. Chương 5: Đùng Sợ

Văn Diệp xoay tròn chìa khóa trong tay, ngồi lên chiếc xe phân khối lớn, nổ máy, âm thanh chiếc xe lớn như xé rách toàn bộ không khí tĩnh lặng của buổi sớm một chiều Hà Nội.

Ngay sau khi nghe tin Kim Hạ được nhà chồng tặng một căn nhà lớn ngay trung tâm thành phố, bà nội liền lập tức ra chỉ thị kêu Văn Diệp đến đó ở. Phần vì tiết kiệm tiền nhà, phần vì bà nghĩ rõ ràng một căn nhà xa hoa sẽ tốt hơn cho cháu đích tôn của mình.

Dĩ nhiên Kim Hạ trước mặt gia đình vô cùng hòa nhã vui vẻ mà trao chùm chìa khóa dự phòng cho cậu, còn cẩn thận mà dặn dò nhớ dọn tới sớm.

Cô tội gì mà không làm việc này để tỏ ra thơm thảo, vì chắc chắn trong lòng rằng Văn Diệp sẽ không bao giờ tới. Quả thực. Văn Diệp cũng không định tới, cũng chỉ vì chiều lòng bà mà nhét chùm chìa khóa vào đầu đó. Thật chẳng ngờ được cậu có ngày lại phải dùng.

Từ sau cái ngày vãn được cái mạng nhỏ này về, Văn Diệp hầu như không quan tâm tới bất cứ thứ gì khác, cứ thích sống thế nào thì sống thế ấy, thích nói sao thì nói, làm sao thì làm. Tiền mà mẹ cả gửi cho cậu học hàng tháng, cậu chưa hề rút ra khỏi tài khoản. Ngày bước chân tới cổng trường đại học, cậu đã chạy đủ các chân lật vật để tự có thể sống nổi, cho tới một ngày gặp ” đại ca”, Vĩ kều, được thu vào Ever. Cậu mới chính thức sống nhờ những cú đâm và mấy vết dao rạch. Như thế, cũng chẳng sao.

Một khi sống bằng tiền của họ, cậu đối với họ chính là không dám thẳng mắt mà nhìn. Vậy nhưng kể cả là đổi máu lấy tiền để tự thân tồn tại, từ ấy dù bất cứ người nào, thích là cậu đâm, càng ngày càng trôi theo dòng xô bồ của cuộc đời. Một đôi khi, chính cậu cũng không hiểu nổi, ý nghĩa sự tồn tại của cậu.

Bây giờ, thì còn gì để mất?. Vậy sao lại tự dừng mà quan tâm, mà tới đây?

Chiếc xe dừng trước một khu những căn biệt thự cao cấp liền kề, Văn Diệp ở Hà Nội ngócht ngócht một năm, chỗ nào mà chưa từng đi qua.

Thế nhưng, hôm nay nơi này lại quá xa lạ, cảm giác vắng vát chán ngán không muốn bước chân vào. Văn Diệp đã đứng một hồi lâu bên phía bên kia đường. Tới tận đây rồi vẫn không hiểu vì sao, thứ gì đã thôi thúc mình làm như vậy?

Là đôi mắt kia sao?

Văn Diệp thở dài một hơi. Cũng đã lâu lắm rồi, vì thứ gì phải suy nghĩ nhiều như vậy?

Không cần là Văn Diệp.

Cứ sống như đúng Diệp Sợ đi. Muốn làm gì cứ làm.

Nghĩ như thế, cộng với bước chân di chuyển còn có thể thấy được chuôi dao bấm cọ sát trong chiếc quần hộp. Văn Diệp không chân chừ nữa, tra chìa vào ổ khóa.

=====

Trong phòng ngủ.

Kim Hạ một bên túm tóc ép thân hình gầy gò ngửa cổ lên, một tay dội thẳng xuống miệng Mễ Nam thứ thuốc mới lấy được từ "chợ đen". Mặc Mễ Nam gần như đã kiệt sức vì đói và mệt mỏi, bật ra những tiếng ho nhỏ như mèo kêu, gần như không giấy dựa.

Cô muốn lấy được dòng giống nhà họ Mễ. Bởi cô thừa hiểu rằng nếu một đứa con của thằng ngu kia khi sinh ra, việc kiểm tra ADN là điều không thể thiếu.

Thế nhưng quan hệ xác thịt với thứ bẩn thỉu kia?

Kim Hạ cô chỉ nghĩ cũng đã kinh tởm.

Vì hần mà cô phải rửa chân hầu hạ suốt nửa năm. Vì hần mà cô phải chia tay một kẻ được gọi là người yêu. Vì hần mà cô phải khúm núm như một con ở trong cái gia đình họ Mễ kia. Còn bị biết bao nhiêu điều tiếng nơi làng quê.

Thế nên hần chết cũng đáng. Hoặc với những kiến thức của cái nghề y tá, chỉ cần sinh được một thằng con trai nối dõi. Còn sau đó cô đủ sức khiến hần phát điên.

Ly dị chính là điều cuối cùng. Chia tài sản với một kẻ điên khi trong tay đã nắm được một hai đứa con nối dõi, nửa đời sau của cô khẳng định không cần phải suy nghĩ.

Kim Hạ ung ung đưa tay trút ít kem dưỡng lên tay, xoa xoa mặt.

Thứ thuốc kích dục kia không phải hàng chính thống gì, cô cũng chẳng cần quan tâm nó độc hại ra sao. Tất cả những gì cô cần chính là thứ chất nhầy nhựa kia, đủ để cô mang đi chọn lọc phôi và làm thụ tinh ống nghiệm.

Bụng đói, lại thêm thứ thuốc đắng phút chốc khiến Mễ Nam thực sự nôn khan

- .. Khó chịu.... bụng... ưm

Thuốc có phản ứng rất nhanh. Kim Hạ vô cùng hài lòng, ngồi bắt chéo chân trên bàn trang điểm, thò tay vào trong ngăn bàn lôi ra rồi vứt xuống một cốc chuyên dụng đựng tinh dịch:

- Cởi quần, tuốt nó vào cái cốc. Mà mà làm rút ra một giọt tao vả chết!

- Kim.. Hạ... xin..

- Câm mồm!.

- Kể cần cãm mồm là chị mới đúng chứ nhĩ?

Kim Hạ sững sốt:

- Ai?

- Chào chị hai. Lâu rồi không gặp.

- ... Mà... Văn Diệp! Thằng con hoang?!

Văn Diệp đẩy toang cửa, trong tay xoay lên chiếc điện thoại, nhếch môi cười khinh bỉ:

- Chị nghĩ sao nếu ngay bây giờ tôi tung cái này lên mạng?

Kim Hạ chết sững. Hấn vào từ khi nào? Tại sao không có một tiếng động?. Hoặc giả là do những tiếng quát tháo, những tiếng rên rỉ thống khổ của người đang ngồi dưới nền đất kia át đi?

Thế nhưng Kim Hạ cũng không vừa mà đứng dậy đối mặt với Văn Diệp, thật nhanh đã bỏ hết vẻ hoảng hốt, thay vào đó là một bộ mặt ngọt nhạt.

- Vợ chồng làm những chuyện này không phải rất ngẫu nhiên sao? Văn Diệp. Em cũng biết là anh rể em không giống như người bình thường. Đến tự xử hấn còn không biết làm. Nên chị đành...

- Bốp!

- Á!

Văn Diệp quá ghê tởm người đàn bà này, nhìn cũng không muốn nhìn thêm, nghe cũng không muốn nghe thêm. Một người con trai còn cười rạng rỡ cách đây một tháng, vậy mà ngay giờ đây gầy như một gốc cây khô tàn, run rẩy ngồi đó, đầu tóc rối bung..

Không cần xem cũng có thể đoán được, dưới lớp áo rộng thùng thình kia, là bao nhiêu vết thương lớn nhỏ.

Tất cả những cảm giác xót xa của mười mấy năm về trước như hiện lại. Văn Diệp siết chặt nắm tay, đôi mắt chính là vầng lửa của căn bếp đang cháy rụi, lớn giọng với người trong góc:

- Nhắm mắt lại!

Mế Nam quá sợ hãi. Chỉ có thể cứ thế nghe lời mà nhắm nghiền đôi mắt. Sự nóng bức trong người nén chịu đựng bằng hàm răng cắn chặt vào môi tới bật máu.

Trong bóng tối hoảng loạn ấy, chỉ nghe tiếng Kim Hạ kêu lên thất thanh.

Văn Diệp rít lên:

- Mày cũng xứng là vợ sao?

- Hự...

Một phát đập trực diện thẳng bụng khiến Kim Hạ đau tới lệch người ngã xoài xuống đất., cố gắng tìm cách bò ra khỏi phòng, lại bị Văn Diệp túm lại. nghiêng rằng:

- Tao chưa bao giờ đánh đàn bà. Nhưng thứ như mày vốn không phải người..

Kim Hạ vội vàng:

- Diệp.. chị biết sai rồi.. ự...

- A... Diệp.. tha...

- Bốp!

Không có tiếng trả lời từ nắm đấm của Văn Diệp. Kim Hạ hoàn toàn bất ngờ. Cô không thể tưởng tượng nổi một Văn Diệp chỉ biết chịu đựng đã biến mất, ngay giờ đây, đôi mắt kia chỉ hiện lên những vành tơ máu đỏ. Kim Hạ dùng hết sức bình sinh để thoát, nhưng không thể nào, sức vóc một thằng con trai như đang điên dại, làm sao có thể?

- Á

Văn Diệp không dùng tới chiếc dao bấm, thế nhưng một góc cạnh bàn sắc nhọn đã khéo léo mà rạch một đường xước sẫm máu đỏ trên trán Kim Hạ, chiếc gương trên bàn trang điểm theo sự va chạm mà rớt xuống sàn.

Xoảng.!

Mế Nam giật mình, mở mắt hét lên:

- Đừng... đánh..

- Máu..

Tiếng hét như một đứa trẻ ấy, dùng nắm đấm của Văn Diệp khời không trung. Kim Hạ lúc này cố sức giãy dụa nói:

- Văn Diệp mày điên rồi! Mày giết tao mày cũng sẽ chết, bà mày cũng sẽ không sống nổi!

Văn Diệp cười nhạt nhẽo:

- Yên tâm đi. Tao rất có kinh nghiệm đánh người. Không thể chết dễ dàng như vậy được!

- Còn nữa- Văn Diệp túm lấy tóc Kim Hạ, ghé sát tai nói:

- Để tao thay người kia, tặng cho mày cái thứ mày muốn!

Nói rồi, Văn Diệp đứng dậy, chậm rãi vạch cậu em nhỏ ra, đá một bãi ngay dưới chân Kim Hạ:

Tiếng nước tiểu vung vãi lên chân và cả mái tóc đã rối loạn của Kim Hạ khiến cô vô cùng chật vật, run rẩy tới không thể tin nổi.

- Hãy nhớ ngày hôm nay. Sau này còn dám để tao gặp một lần, tao đánh một lần!

Khi bước chân dồn dập của Văn Diệp gõ những tiếng giày rời tới cửa.

Mẽ Nam như một con thiêu thân liền lao theo. Bám chặt lấy ống quần cậu:

- Mang Nam đi.., Mang Mẽ Nam theo..

Nhìn đôi mắt đã ngập nước đỏ hoe của người dưới chân. Đôi bàn tay tràn đầy vết xanh tím run rẩy..

Văn Diệp cúi xuống, hàm răng cắn chặt, cố nén tất cả những cảm xúc hỗn độn từ nơi cuống họng, bẻ xóc thân hình kia lên. Áp chặt vào lồng ngực.

- Đừng sợ. Ổn rồi.

Trong khoảnh khắc ấy, giữa những vết thương chằng chịt trên lưng, trên da thịt của hai người. Một sự đồng cảm sâu sắc đã len lỏi qua từng vết sẹo, kết dính lấy nhau.

Nó khác, khác với tất cả những vết thương cậu đã từng thấy.

Cũng đau đớn và day dứt gấp ngàn lần với những vết toạc máu rạch da,

Nó, chính là đau đớn từ khởi cội trong trái tim và trí óc.

Khi bị chính người mà mình thương yêu, cất lời gọi là chị, hay như Mễ Nam anh- gọi là vợ.

Hành hạ tới chết đi...

=====

Trên con đường đầy mùi hoa sữa nhẹ nhàng.

Mễ Nam người chằng chịt vết thương ngồi sau chiếc xe phân khối lớn,

Gió thổi tung làn tóc đã rối bời, đôi tay run rẩy vòng qua eo người đằng trước...

Ấm quá...

Dụi dụi đầu, nhỏ giọng lí nhí,

- Mễ Nam không sợ nữa..

Khóe môi kẻ nào đó khẽ cong, vịn tay ga, rú một hồi inh ỏi.

=====//=====

6. Chương 6: Làn Đầu Tuốt Súng

Ký túc xá.

Dù được Mễ Nam về tới phòng, hiển nhiên thuốc cũng đã ngấm tận ruột gan.

Mẽ Nam nôn khan không ngừng. Văn Diệp vừa dìu vừa bế người vào trong nhà tắm, đặt ngồi xuống bệ, kéo bật cạp quần xuống liền nói:

- Tuốt đi, tuốt cho ra, nhanh.,

Vậy nhưng vẫn là một lúc sau, Văn Diệp chỉ nhìn thấy một Mẽ Nam đến cả tai cũng đều đỏ, chỉ biết rung nước mắt cuống quýt xoa lấy cậu nhỏ của mình. Xoa bên trái rồi bên phải, hai ỗ trứng cũng đã co lại....nhìn thực thảm.

Văn Diệp bắt đắc dĩ làm ra cái động tác vô cùng dễ hiểu để Mẽ Nam có thể học theo:

- Không phải sờ như thế, sóc thế này thế này này..

- ... ư...

Văn Diệp chưa từng thử thuốc, nhưng thứ Kim Hạ ép uống thì hiển nhiên chẳng dễ chịu gì.

Mẽ Nam 26 tuổi. Hơn cậu tận 6 tuổi. Vậy nhưng lại chỉ như một đứa trẻ con.. cả ở khoản này luôn!

- Ừ... hức... hu...

Những tiếng nước nở bật ra rồi nén lại. Nhà tắm cũng không tính là rộng, những âm thanh ấy đập lên vách tường, phản lại nghe đến nỗi vừa khô vừa nóng., Cậu nhỏ nhìn thoáng cũng đã cứng tới tím ngắt.

Văn Diệp chép miệng.

Đằng nào hôm nay Phạm Thái cũng chẳng có nhà, nhìn cái hành động quá ư ngốc nghếch đến dở khóc dở cười kia.. thôi thì...

- Anh cởi hần quần ra đi.

- Ừ.. ưm..

Văn Diệp vuốt mồ hôi, đưa tay xuống kéo cả cái quần. Mẽ Nam tay run run hơi giữ lại...

Anh ta.. sợ sao?

Địch mợ. Đã đi vuốt hộ rồi còn phải nhẹ nhàng dịu dàng. Văn Diệp cậu 20 năm qua chưa từng biết dỡ qua

ai đi!

Thế nhưng, chiếc quần vừa tuột xuống.

Văn Diệp đã hiểu vì sao Mễ Nam run rẩy như vậy, vì sao Mễ Nam không thể ra, cũng không dám tuột hết quần xuống...

Bên háng nơi đùi non, từng vết roi bầm cháy da thịt...

Lật người xoay lại..

Chiếc hông gầy gò rớm máu...

Chân tay Văn Diệp gần như rụng rời...

Con mụ đàn bà khốn kiếp vẫn chọn cách y như xưa, đánh vào những nơi người khác lướt qua không thể nào thấy được...

Những vết thương lộ ra trong không khí, sượt qua quần áo có chút rát, khiến Mễ Nam cả người đều theo phản xạ muốn co lại.

Văn Diệp phải cố gắng hít một hơi dài, ngăn không cho sự chua xót nơi sống mũi làm khóe mắt ửng đỏ.

Cậu dứt khoát lột cả chiếc áo thun rộng thùng thình trên người Mễ Nam ra..

Đôi tay Mễ Nam vội vàng bịt lấy:

- Đừng.. đánh..

- Mễ Nam đau lắm...

- Đau lắm...

- Mễ Nam không dám ăn cơm..

- Không ăn vụng...

- Đừng...

Văn Diệp cuối cùng. Cũng bật khóc.

Sau, gần ấy năm.

Từng vết phỏng rát trên lưng kia, cũng hằn theo vết đòn roi trên da thịt người này... một lần nữa trở về... đau đớn...

Người này, hẳn là đang sợ, như chính cậu từng sợ.

Sợ từng cái chạm, sợ từng ánh mắt..

Cái cảm giác sợ đau ấy, chỉ cần hề đau là cuộn tròn người lại.. rui rúc..

Cậu, phải làm gì đây?

Gỡ đôi tay đang bấu chặt lấy vạt áo mình cầu xin, Văn Diệp cẩn thận nhẹ nhàng ôm người vào lòng. Tiếng giọng trầm khàn cổ gắng nén nhỏ lại:

- Không, ngoan... từ nay.. sẽ ổn thôi...

Ôm một lúc, lại thấy cả thân hình kia nóng rực như lửa,

Nhìn xuống thứ đang nhỏ dịch nơi đầu khấc ướt thấm một mảng áo trước bụng mình, chọc tới.

Văn Diệp khẽ buông:

- Tôi tốt cho anh.

Mẽ Nam theo lời, run rẩy ngồi xuống,

Văn Diệp hít một hơi dài, đưa những ngón tay của mình chạm lên dương vật của Mẽ Nam.

Thăng thần thì, kinh nghiệm giường chiếu của cậu bằng 0.

Kinh nghiệm tuốt súng cũng chỉ là nghe đồn. Còn chính cậu thì qua loa không tưởng. Bởi lẽ chuyện ấy

không quan trọng và cũng không khoái bằng việc đi đánh nhau kiếm tiền.

Thế nên, đối với cái báng súng chẳng nhỏ nhắn gì đang chìa ra trước mặt cậu kia. Thật có chút ghen lời.

Văn Diệp vừa sóc được mấy cái, cũng chẳng biết có đúng kỹ thuật gì không, hay tại những vết chai trên tay do dùng dao nhiều ngày cọ vào, lại khiến Mễ Nam mơ màng phát ra những tiếng rên rỉ

- A.. Thích quá.. vuốt vuốt cho Nam đi...

- Thích..

-!!!!

Địch mơ nó đời. Vô lý vãi cả chương.

Văn Diệp nhỏ miệng chữi, thế nhưng trong lòng lại có chút gì đó khoái trá, lực tay tăng tốc, tay còn lại chạm qua hai ổ trứng vân vè. Kể ra thì cũng không đến nỗi quá kinh dị như cậu nghĩ. Hơn thế nữa, khi nghe những tiếng rên không kiềm chế kia, khiến thứ trong đũng quần cậu cũng từ từ đứng dậy.

- Thích.... Thích.. lắm... nóng..

- Này hả? – Văn Diệp trêu chọc lấy ngón tay len vào giữa khe nhỏ nơi đầu khắc búng búng.

- AAA...

Mễ Nam thở hổn hển, không chút thông báo trước bắn phát một đầy lên mặt Văn Diệp.

- Phụt..

-

Văn Diệp chết đứng cả người!

Dầu thương thì thương chứ... thế này...

Không phải quá điên rồi sao!!!!

Sờ nhẹ lên mặt..

- Tổ sư bố nó! Anh bao nhiêu năm rồi không ra hả! Sao nhiều thế này!

Mẽ Nam đang chìm trong cơn khoái cảm, nghe được tiếng la, lại sợ hãi dùng tay bịt chim lại.

- Không...

- ???!!!!!!!!!!!!

Người oan ức phải là mình mới đúng chứ?

Văn Diệp gạt gạt mớ tinh dịch vừa nhiều vừa nồng nặc này khỏi trán khỏi mặt, lại còn phải thở hắt một hơi dài, ôm người đang chuẩn bị cuộn lại kia vào lòng mà dỗ dành.

- Không sao, không sao..

Mẽ Nam lí nhí:

- Đừng mắng Mẽ Nam...

- Haiz.. Được rồi, sẽ không mắng. Chỉ là tôi phấn khích quá thôi. Được chưa?. Sau này sẽ không mắng nữa...

-

- Mẽ Nam sẽ ngoan..

Điên mất thôi điên mất thôi!

Chính mình là người bị phọt cho đầy mặt cơ mà?

Đúng là điên mất thôi!

- _____

Một lát sau, vừa mới tắm qua cho Mẽ Nam, Văn Diệp cũng mới cởi được cái áo, định bụng cũng muốn đi

tuốt phát.

Thế nhưng,

Mẽ Nam đã bất thành linh đi theo từ bao giờ, đứng ngay đằng sau .

- Giật cả mình. Sao thế?

Mẽ Nam vô cùng oan ức nhìn xuống chiếc quần đùi: một đường đội nón dựng lều thẳng tắp.

Cũng lại không dám tiến tới gần. Chỉ đứng im, cứ thế nhìn xuống quần, rồi lại nhìn lên đôi tay của Văn Diệp đang cầm hờ chiếc áo.

Văn Diệp nhếch một bên mép, khó tin:

- Nữa hả?

- (Gật)

Phải không vậy?!

Văn Diệp chống tay lên xoa trán.

Xem ra, phải dậy lại anh ta cách học làm đàn ông mới được!

=====

Qua ba lần như thế, lại bồi thêm một bữa ăn no ngon lành.

Cuối cùng thì Mẽ Nam cũng mệt mỏi thiếp đi.

Văn Diệp vừa thu dọn ” chiến trường ” trong nhà tắm, vừa buồn cười vừa xấu hổ không tả được.

Chuyện này mà đồn ra ngoài- cái bàn tay ngoài việc dùng dao ngăn điều luyện ra lại còn thạo việc tuốt súng hộ nữa..

Mẹ ơi.

Nghĩ thôi đã rùng mình.

Bước chân ngã vào giường, tính muốn nằm.

Lại nhìn cánh tay người bên cạnh..đủ thứ vết, đủ thứ màu xanh tím.

Văn Diệp lắc đầu, bước qua kệ tủ lấy hòm thuốc.

Cũng may, Phạm Thái luôn là người chu đáo,

Thuốc thang đều một mực đầy đủ, cái nào bôi vết thương hở, cái nào cầm máu, cái nào sát trùng, đều ghi chữ to như gà mái dán vào.

Đó là do đã có lần anh lấy nhầm thuốc khiến vết thương hở bị toác ra thêm.

Văn Diệp không nói, nhưng rõ ràng, Phạm Thái đối với anh còn tốt gấp trăm ngàn lần mấy người gọi là ruột thịt

- Một giọt máu đào hơn ao nước lã cái gì?

- Cục cứt thôi!

Nếu con mụ Kim Hạ kia rơi xuống sông, Là cậu, cậu tình nguyện ném thêm cho nó con cá sấu.

- Ừm.... xót...

- Đau..

Người dưới giường coi bộ không ngủ nổi vì vết thương bị chạm mạnh, liền hé mắt.

Nếu là mấy đứa trong nhóm. Chắc chắn Văn Diệp cậu sẽ không hề nương tình mà miết cho một phát tới cháy thịt. Hoặc ít ra cũng như bây giờ..

- Ịt...

Định chửi thành tiếng.

Thế nhưng lại không thể. Miệng liền co lại.

Định gơ tay đâm cho phát.

Thế nhưng càng không thể. Cái tay đành bót lực.

Chỉ có thể nhe răng ra làm một nụ cười nham nhở, trong bụng đều là chữi thẳm. Ông đây còn chưa có bói thuốc cho ai mà nhẹ nhàng thế này đâu.

Hừ.

Tên Mễ Nam thế mà lại cười cười. Đôi mắt ngập tràn hạnh phúc không hề dấu diếm:

- Diệp.. thích..

-

- Ủ thì thích. Ngủ đi.

- Diệp có ngủ không?

- Chả ngủ thì út à? Một vài lờ!

- Sao lại phải ngủ vớt út?. Bắn lắm!

- ??!!!!!!!

Văn Diệp thoáng một chốc đờ người với câu hỏi ấy. Rồi bật cười ha ha.

Con bà nó!.Có cần dễ thương thế không?

=====//=====

7. Chương 7: Mễ Nam Không Đi Đâu

Chiều tối, Phạm Thái vui vẻ xách chiếc túi đựng một con vịt quay thơm nức bước vào cửa phòng.

Một đôi giày vút ngang ngửa, vậy nhưng miệng cậu lại nở nụ cười. Văn Diệp đã về, lại im lặng như thể chắc chắn là đang say sưa ngủ, nửa đêm qua Văn Diệp đều đứng ngoài ban công, sáng lại đi từ sớm, thế nên cậu không quản một đường xếp hàng chen lấn để giành được một suất vịt quay khoái khẩu của Văn Diệp.

Đối với cậu mà nói, việc ở bên cạnh anh như thế thật giống một giấc mơ....

Cậu, thích con trai. Rõ ràng như việc từng múi cơ bụng của anh đều cuốn hút cậu, rất nhiều lần anh tắm mà chẳng thèm đóng cửa, cứ tự nhiên mà phơi đủ thứ trước mặt cậu, điều ấy cũng chứng tỏ rằng, anh chẳng mấy may hay biết chút nào, thứ tình cảm ngày qua ngày nhen nhóm nơi đáy tim cậu.

Anh thô lỗ và cục cằn. Anh hay chửi bậy, chẳng khi nào biết nói một câu ngọt nhạt. Anh cũng chẳng bao giờ hỏi gia đình cậu giàu có hay nghèo tới đâu.

Thế nhưng anh sẽ đội cả trời mưa rét buốt trên đầu mà ngông nghênh đi mua bát cháo nóng khi cậu sốt hầm hập.

Anh cũng đâm gãy răng kẻ dám sờ mó lung tung.

So với tất cả những kẻ theo đuổi cậu- con trai thứ của Phạm gia - đại gia đòi chèn Thái Nguyên nước tiếng một vùng.

Anh, là đặc biệt.

Cậu đối với anh ban đầu thực có chút rụt rè. Thế nhưng tất cả những gì thô thiển nhất cũng là chân thật nhất từ nơi anh dần dần cuốn hút cậu.

Không phải cậu chưa từng thử. Anh coi tiền quý như mạng sống, thế nhưng cậu có "lỡ tay" bỏ quên một số tiền lớn trong ngăn kéo, anh lại cẩn thận cất đi cho cậu. còn gõ bóp vào đầu cậu mấy cái cảnh cáo. Tiền bạc là sinh mạng đó!. Nếu cậu dám làm mất số "quỹ lớp" ấy. Anh khẳng định thay cả đồng giã chết cậu.

Anh và cậu học khác lớp nhưng cùng ngành công nghệ thông tin. Thế nên hầu như những môn cơ bản đều đăng ký chung tín chỉ.

Phải nói rằng, anh thông minh, học toàn kiểu tài tử nhưng lại nhớ lâu, chính cậu cũng không hiểu ra làm sao mà lên lớp toàn thấy anh gật gù, về nhà thì suốt ngày ngồi mài dao. Thế nhưng kỳ thi nào cũng không làm khó được anh qua điểm.

Lạch cạch tắm rửa, bày tới một bàn thức ăn thơm ngon. Rau thơm cũng đã được vuốt từng cọng lá sạch bong.

Phạm Thái tẩm tẩm bước chân vào phòng ngủ của anh. Chắc hẳn sẽ lại thấy được một tư thế bá đạo nào

đó

- Cách..

Tiếng cửa mở nhẹ nhàng. Cậu còn muốn ngắm anh thêm một chút..

Nhưng...

Đôi mày bắt giác nhú chặt...

Người kia.. là ai?

Từ góc phía này, chỉ có thể thấy được một mái tóc ngắn rối xòa trong vòng tay anh đang ôm chặt lấy.. dụi cả khuôn mặt kia vào trong lồng ngực để trần của anh...

Trái tim Phạm Thái như vừa bị một mũi tên xuyên thẳng qua...

Chết lặng....

Mùi thức ăn.. không còn thơm nữa.. Thay vào đó, là cái siết tay tới chặt, lẳng lẳng quay ra ngoài.

Cậu rút cuộc cũng biết, sẽ có một ngày Văn Diệp có bạn gái.. Nhưng.. như thế này, có thực sự là quá nhanh sao?

=====

- Ừ... Oap...

Văn Diệp ngủ suốt từ trưa tới giờ, quả có chút nhức mắt. Hiếm lắm cậu mới lại ngủ một giấc dài như thế..

- Đitme cái gì nặng thế.

Lắm bầm chửi một câu, cả lồng ngực bị cái gì đè..

- Tóc?

Ài. Vuốt vuốt trán, rồi. Nhớ ra rồi, là cái kẻ bắt đắc dĩ tha về này.

Văn Diệp đưa tay lên gầy gầy mấy lọn tóc mềm trong lồng ngực:

- Vãi thật. Con trai mà tóc tơ?.

Lắc lắc đầu. Văn Diệp tính hất cả thân người đang dính lấy mình kia sang một bên.

Lại nhớ tới trên người anh ta chẳng chỗ nào còn lành lặn..

Haiz..

- Dậy, Mẽ Nam, dậy..

- Ừ..

- Dậy đi. Tức hết cả ngực, khó thở vãi lìn.

- Ừm...

Mẽ Nam như một chú mèo nhỏ, không muốn rời chút hơi ấm cuối thu se lạnh, cọ cọ. Văn Diệp ngứa hết cả ngực, không quần nữa, hất luôn.

- Dậy! ngủ đéo lắm! Lợn à?

Mẽ Nam bị hất một cái, vừa giật mình tỉnh dậy lập tức hoảng sợ mở tròn mắt đảo quanh.

Văn Diệp lại bị ánh mắt ấy dọa sợ. Mình vừa làm cái méo gì vậy trời?

Bèn cười cười:

- Dậy đi, tôi đưa đi ăn..

- Ăn cơm..

- Ừ. Ăn cơm.

Văn Diệp vừa kéo người bước ra khỏi phòng ăn kiêm phòng khách liền ngửi thấy một mùi thơm sộc lên mũi:

- Vịt quay Vân Đình!

Trời ạ! Bao lâu rồi mới được ăn cơ chứ!

Văn Diệp vội vàng một hai ba bước kéo ghế ra ngồi phịch xuống. Tay vợ ngay cái đùi tính bỏ vào mồm.

- Ủa? Phạm Thái đâu?

Văn Diệp lúc này mới ngớ người, cất tiếng gọi:

- Thái! Ra ăn đi! Đói quá!

- Anh cứ ăn trước.

Giọng nói sau một lát mới cất lên từ phía phòng đối diện. Văn Diệp nghe ra được có vẻ gì không đúng. Liền tiến tới mở toang cánh cửa,

Phạm Thái nằm xoay lưng lại, cũng chẳng tính là lạnh gì mà trùm chăn lên tới tận cổ.

- Em sốt à?

- ..

- Ủa Lịt mẹ sao hôm nay lắm người bệnh thế? (Gãi đầu)

- Dậy ăn tý gì đi xong lát anh đi mua thuốc cho..

- Em không..

Tiếng mũi rõ ràng, hình như là.. khóc?!

Văn Diệp kéo toạc chiếc chăn vứt sang một bên kéo Phạm Thái dậy:

- Đứa nào ? Để anh đập chết mẹ nó!

- Không có...

Đúng lúc ấy, một cánh tay chậm rãi bám trước cửa, chần chừ nhìn vào trong.

Mẽ Nam nhỏ giọng:

- Diệp..

- Đói...

Phạm Thái nhìn ra phía cửa...

Là.. con trai sao?

Đôi mắt hơi nhòe nước nhìn như không thể tin nổi.

Văn Diệp cười hề hề:

- Giới thiệu với em, đây là Mẽ Nam. Anh rể anh. Anh chưa kịp nói với em.. ngại quá!

Phạm Thái như không tin được:

- Anh rể anh?!

- Ủ, em cũng gặp rồi mà?!

- Em...

Phạm Thái đúng là có gặp sơ trong đám cưới kia.

Thế nhưng lúc ấy thân hình mét 8 đặt trong bộ vest chú rể phẳng lì từng nếp. Mái tóc ngắn chải keo toát ra bao nhiêu vẻ nam tính. Chứ không thể... như bây giờ?!

Người trước mặt mặc cái quần đùi ngắn, cẳng chân cẳng tay đều gầy gò... và có vết thương.

Mái tóc lòa xòa, dài quá..

Chẳng trách vừa nãy cậu nhìn qua lại tưởng con gái!

Có vẻ ” ba hiệp” tuốt súng khiến Mễ Nam thực sự cạn sức thì phải, nhìn biểu tình khó tin của Phạm Thái, Mễ Nam tưởng như sẽ không được ăn

Đôi mắt nhìn qua Văn Diệp rồi nhanh chóng sụp xuống..

- Diệp.. cho Mễ Nam.. ăn..

- Được rồi!. Ra ăn đi!

Văn Diệp cũng sắp bị phiền chết!

Nào cậu không nên bị ảnh hưởng bởi những tần số yếu đuối như thế này!

Văn Diệp xóc Phạm Thái dậy.

Phạm Thái tự nhiên lại như uống được thuốc tiên sau khi khẳng định người trước mặt chính là ” anh rể ” của Văn Diệp. Và hoàn toàn thì, đó chỉ là một cái hiểu lầm.

Mễ Nam được ấn xuống một cái ghế. Vừa còn ngỡ ngác đã được Phạm Thái gấp liền cho một cái đùi vịt bự.

Mễ Nam sung sướng tới từng nét trên mặt cũng cười theo. Gương mặt xanh xao nhưng đuôi mắt đã cong tí.

- Ngon quá... Thái, Thái.. cảm ơn Thái. Cảm ơn Diệp..

- Không cần phải cảm ơn, chỉ là một bữa cơm thôi mà?!

- Mẹ nói phải cảm ơn đấy!

-

Phạm Thái định nói gì thêm, Văn Diệp đã cản lại.

Cả ba cứ thế mà ngon lành một bữa đầu tiên..

=====

Ban công.

Chờ sau khi Mễ Nam đã ngủ say.

Văn Diệp đối diện Phạm Thái mở lời.

- Anh dự tính để cậu ấy ở đây một thời gian.

Phạm Thái khó hiểu:

- Không phải tới chơi sao?

- Không phải.

Văn Diệp thở dài, búng đầu tàn thuốc:

- Chuyện của anh ấy dài lắm. Là cả nhà anh nợ anh ấy. Nợ tiền, nợ tình đủ cả. Thế nên Phạm Thái. Anh hi vọng em thông cảm giúp anh. Để từ từ anh tìm cách, rồi sẽ đưa anh ấy về lại Quảng Ninh.

- Vậy.. vợ anh ấy đâu?..Ý em là.. chị Kim Hạ?.có chuyện gì sao?

Biết rằng, mình không thể dấu mãi, cũng không muốn dấu thêm nữa, Văn Diệp xoa mái tóc người bên cạnh.

- Anh sẽ kể cho em. Thế nhưng, dù câu chuyện có thế nào, anh vẫn hi vọng em sẽ không ghét bỏ anh.

- Em làm sao có thể ghét bỏ anh?

- Ủ, - Văn Diệp cười cười – *** sao ngày xưa mẹ anh không sinh thêm em trai cho anh nhỉ?

-

- Ha, anh đùa thôi.

- ...

- Anh ấy, là anh rể. Cũng lại chính là quá khứ của anh.

Điều thuốc tàn.

Phạm Thái cũng đã nghe hết từng lời nói, khẽ nhìn về cánh cửa phòng ngủ đóng hờ, cậu cười một nụ cười thương xót.

- Em sẽ đối xử tốt với anh ấy. Anh yên tâm. Cứ để anh ấy ở lại đây.

Văn Diệp gật gật đầu:

- Em là tốt nhất!

Em là tốt nhất. Văn Diệp anh vẫn nói như vậy. Nhưng..

Em không muốn là người em trai tốt nhất.

Thứ em muốn, là thứ đang đập từng nhịp phập phồng trong lồng ngực của anh kia..

Văn Diệp..

=====

Ba ngày sau vừa đẹp là cuối tuần.

Văn Diệp dự tính dẫn Mễ Nam đi sắm một ít đồ, nói cho cùng thì mặc hết đồ của cậu rồi tới đồ của Phạm Thái thì cũng kỳ kỳ, thế nhưng vừa bước chân khỏi cửa phòng được mấy bước, nơi chỗ ngoặt của cầu thang đã bắt gặp một người.

Mễ Nam vừa nhìn thấy Kim Hạ vội vàng lui lại, sợ hãi bám chặt lấy lưng áo của Văn Diệp.

- Mà đến đây làm gì?

Kim Hạ đội một phần tóc mái giả, che đi phần băng trên trán, nở ra một nụ cười vô cùng hòa nhã:

- Có thể để chị vào phòng không?

- Cút!

Không bất ngờ chút nào với thái độ này của Văn Diệp. Kim Hạ bình tĩnh gỡ chiếc túi xách đeo hồ bên vai xuống. Rút ra hai xấp 500 ngàn mới công.

- Được rồi.

- Đây là 100 triệu. Chị định đến từ hôm qua. Nhưng em xem, chị còn đang đi khắp khiêng..

Văn Diệp không nghe nữa, túm lấy cổ tay Kim Hạ:

- Hoặc là mày cắt khỏi đây, hoặc là tao sẽ cho mày lăn cầu thang từ đây xuống tầng 1.

Kim Hạ không giật tay lại, chỉ cười nhàn nhạt:

- Chị không ngờ cậu lại tham thế. Được rồi, muốn bao nhiêu mới trả lại người? Cứ cho một cái giá. Gì chứ tiền thì hiện chị cũng không thiếu cậu một đồng.

Mẽ Nam vừa nghe thấy việc trả lại người, tuy không hiểu lắm nhưng cũng biết được là điều không hay, nắm tay siết đằng sau lưng áo Văn Diệp thành một nhúm lớn

- Diệp, Diệp.. Mẽ Nam không đi.. Mẽ Nam ở với Diệp... Mẽ Nam sẽ ngoan.. Đừng đuổi Mẽ Nam đi..

Văn Diệp cảm nhận rõ ràng đôi bàn tay run rẩy đằng sau lưng áo mình, một đường siết chặt tay Kim Hạ.

- Rắc!

- Á!

Kim Hạ cảm giác như cả cổ tay vừa bị vặn tẹo., đau tới xanh mặt:

- Mày làm gì?

- Tao đã nói rồi! Gặp một lần tao đánh một lần!

- Diệp! Mày điên sao?

- Chúng ta đi!

Văn Diệp đẩy mạnh tay, cả người Kim Hạ dập vào tường. Sau đó tay lỏng tay, kéo Mễ Nam rời khỏi.

Kim Hạ không quên hét theo:

- Mày dám tung cái video đó ra cả nhà này sẽ không ai sống yên!

- Mày nghĩ nhà họ Mễ sẽ tha cho mày sao!

- Riêng tiền thiếu nợ nhà họ đã đủ hót cả nhà này ra đường.

- Văn Diệp! Văn Diệp..

Đúng vậy.

Nếu cậu tung cái video đó ra. Nếu cả nhà họ Mễ biết được sự thật. Tương lai cả nhà cậu sẽ thế nào..

Mễ Nam vừa diện một bộ quần áo mới ra, liền vui vẻ:

- Diệp.. đẹp.. áo mới.. đẹp...

Văn Diệp mỉm cười, kéo người ngồi xuống bên cạnh

- Anh có muốn về nhà không?

- (lắc đầu)

Văn Diệp cười:

- Không phải về với Kim Hạ, là về với mẹ anh kìa. Nhà họ Mễ ấy!

- (lắc đầu)

- Sao vậy?

- Mễ Nam không đi đâu.. Mễ Nam ở với Diệp vui nhất.

-

- Ở với mẹ được ăn kem.. nhưng ngày nào cũng có bác sĩ.. Ngày nào cũng có người tiêm, lấy cái này từ tay, lấy cái này từ trên trán. Đau...

-

- Còn có những người bị điên nữa, cứ gặp là hỏi Mẹ Nam năm nay bao nhiêu tuổi. Nếu nói là 6 tuổi- Mẹ Nam giơ ngón tay ra – Thì sẽ bị bắt ngồi để chằng nhiều dây lên đầu lắm... Mẹ Nam sợ...sợ nhất là đau...

-

- Không ai chơi với Mẹ Nam như Diệp. Diệp không hỏi Mẹ Nam bao nhiêu tuổi.. Diệp còn dây Mẹ Nam ấn vào điện thoại, Diệp còn chỉ cho Mẹ Nam xem vi tính..

- À, còn có, Mẹ Nam chỉ vào chim mình: Diệp tuốt cho Mẹ Nam thích chim lắm!

- @@~

Văn Diệp nghe tới câu cuối liền khụ một cái..

Đang cảm động cơ mà...!!

- Vậy giờ, Diệp gọi điện về cho mẹ Mẹ Nam được không?

- Được a!. Nhớ mẹ!

- Mẹ Nam có nhớ số mẹ không?

- Nhớ!

Cuộc điện thoại được bật lên.

Văn Diệp trước giờ dùng điện thoại tới nát bàn phím, không ngờ cũng có một ngày hồi hộp tới như vậy.

Giọng nói thanh thoát truyền đến.

Đầu bên này liền vui vẻ:

- Mẹ! Mẹ!

- Mẽ Nam?!

- Mẹ.. con ở với Diệp vui lắm. Con ở đây, con không đi đâu.. Diệp đang dẫn con đi ăn kem.. Diệp dẫn con đi mua quần mới..

- Mẹ.. Con không về với chị Hạ đâu, con cũng không về với mẹ.. nhiều bác sĩ lắm. Con ở với Diệp cơ!

-

Lộn xộn một lúc. Mẽ Nam hồ hởi đưa điện thoại cho Văn Diệp:

- Mẹ nói gặp Diệp.

- A.. lo?

- Cháu là em Kim Hạ đúng không?

- Dạ..

- Mẽ Nam tới chỗ cháu chơi sao? Có làm phiền cháu không?

- Dạ.. không ạ.. Chị.. Hạ. Đang bận.. bận à.. thực tập ở bệnh viện. Hay phải trực ca đêm, nên cháu đưa anh Nam tới đây một thời gian. Được không cô?

- Không sao. Lâu lắm cô mới thấy Mẽ Nam vui vẻ thế, hai anh em cứ chơi vui. Hễ thiếu thốn gì cứ nói với cô.

- Dạ...

Mình...nói dối.

Văn Diệp nhìn nụ cười toe bên cạnh mà lòng chột nhói.

Nhưng, cậu cũng không còn cách nào khác.

Ít nhất, cho đến khi những vết thương kia hoàn toàn khỏi.

Mẽ Nam. Xin lỗi anh.

Nhà em nợ anh thứ gì, em sẽ trả cho anh, tất cả.

=====//=====

8. Chương 8: Diệp Thật Xinh Đẹp

Cuộc sống sinh viên năm một năm hai, nếu không phải rơi trúng mấy kỳ thi thì đúng là thiên đường của tuổi trẻ, nơi có tất cả nhiệt huyết và sức sống mãnh liệt nhất của cả đời người. Hết như một bụi cỏ dại vươn lên vào mùa mưa xuân.

Văn Diệp đương nhiên cũng thế.

Dưới ánh nắng mặt trời chiều thu tà nhàn nhạt chiếu, chiếc xà đơn tự chế đón những đợt nhịp tay uốn mình vươn lên.

Mồ hôi trải đầy trên tấm lưng trần, từ trán rơi từng hạt từ vành tai sượt qua xương quai xanh xuống thắt eo.

Bờ ngực rắn chắc, các múi cơ bụng vẽ nên thật rõ ràng, đốt mắt.

Mẽ Nam bắc một chiếc ghế ở đó, tay chống lên lan can, mê mẩn nhìn.

Trong đầu óc đơn giản của cậu hiện tại. Phải, như thế là xinh đẹp.

Mẽ Nam nhìn rồi lại nhìn, Văn Diệp một đôi khi ngưng lại vẫn hay đưa mắt về phía này.

Mẽ Nam bèn nhoẻn miệng cười:

- Diệp.

- Hử?

- Diệp thật xinh đẹp.

- Hả????!!!

Văn Diệp bị một câu này làm cho rớt oạch từ trên xà đơn xuống. Hai bờ mông tiếp đất một cách ngon lành.

Đỡ lấy lưng mà đứng dậy, vô cùng kinh ngạc mà nhìn Mễ Nam đang cười cười, rùng hết cả mình.

- Dítme buồn ối quá!

Nếu là thằng khác dám nhìn chăm chăm cậu mà phát ngôn ra cái câu đấy, ít nhất cũng phải ăn một cái bẻ tay cảnh cáo.

Thế nhưng sao có thể ra tay nổi với một Mễ Nam đang hồn nhiên nhìn cậu đầy mặt đều vẽ lên vẻ lấy lòng, ánh nắng hiu hắt soi chiếu góc khuôn mặt đã có chút da thịt ấy, khoảnh khắc bờ tóc tơ vương xòa qua trán, đuôi mắt anh đào cong cong khiến trái tim Văn Diệp đập hụt một nhịp tới boong boong.

Con mẹ nó chứ!

Thằng cha này vừa béo lên tý lập tức có thể làm đối thủ tranh gái của mình.

Đẹp trai voãi đạn.

Mễ Nam đương nhiên không biết được những suy nghĩ trong lòng ai kia, cũng chưa thể hiểu được, đẹp trai với xinh gái thì có gì khác nhau.

Chỉ biết rằng, người kia rất đẹp rất đẹp.

Y như thiên thần.

Văn Diệp vội vàng mặc áo lại:

- Ấy ầy từ giờ đừng có nhìn tôi thế. Tởm vãi.

- Thích Diệp nhất. Diệp xinh đẹp.

- Dítme!

=====

Thực chất thì Mễ Nam rất háo hức với thế giới bên ngoài.

Cậu tiếp thu cũng nhanh cực kỳ, nói là so với những đứa trẻ 6, 7 tuổi thì cũng không hẳn là đúng lắm.

Văn Diệp phát hiện ra,

Cậu có thể viết chữ rất đẹp, thậm chí còn có sở thích nghe đàn piano như mấy ông già luôn.

Cậu cũng không mất quá nhiều thời gian để chỉ cho Mễ Nam cách sử dụng điện thoại với tivi một cách đơn giản nhất.

Văn Diệp không hiểu tại sao ngay chính mẹ của Mễ Nam lại không nhận ra được những điều ấy?. Hay do bà vẫn không cam lòng nhìn người con trai cả của mình từ một kẻ xuất sắc lại trở thành ngô nghê như một đứa trẻ, mà đem hàng tá bác sĩ, hàng đồng phác đồ điều trị đông tây nam bắc đè nén nên người cậu?

Văn Diệp cũng không thể lúc nào cũng kè kè mang Mễ Nam theo được, nếu có Phạm Thái ở nhà thì thôi. Nhưng hôm nay cả cậu và Phạm Thái đều có bài kiểm tra. Phạm Thái cũng đã xuống lầu lấy xe.

Văn Diệp trước khi rời khỏi phòng, hỏi đi hỏi lại:

- Điện thoại tôi đưa cho anh bấm số mấy gọi tôi?

- Số 1.

- Đói sẽ làm gì?

- Mở tủ lạnh có đồ ăn.

- Được rồi, nhớ nghe cho kỹ, ở nhà bật ti vi xem. Không được đi ra ngoài, không được gặp người lạ, không được mở cửa. Hết tiết tôi sẽ về.

- Được.

Văn Diệp thở dài một hơi.

Hôm nay là ngày đầu tiên để Mễ Nam ở nhà một mình. Nói cậu không lo là chuyện không thể nào.

Trời ạ.

Cậu cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày chính mình phải trở thành một cái bảo mẫu xịn xò bất đắc dĩ thế này.

- Chụt!

Nàí?

Cái qué gì vừa chạm qua má cậu vậy chứ?

Mắt Văn Diệp sắp trợn tới rơi ra ngoài. Lấp bắp:

- Anh.. anh.. anh...

Mẽ Nam giải thích như một chuyện đương nhiên:

- Mẽ Nam xem trong ti vi. Khi Diệp ra khỏi nhà sẽ làm như thế.

- Hả? Nhưng tôi là đàn ông! Con mẹ nó chứ! – tôi là đàn ông!

Mẽ Nam cười hì hì:

- Diệp thật xinh đẹp.

- Á.. lịt mẹ..!

- Tại sao phải lịt mẹ sau khi chạm má?. Trong ti vi không bảo thế.

- ???!!!!!!!!!! WTF?

Văn Diệp ôm cái má đã đổ lựng, vừa đi vừa chạy vừa lồm rồm chửi. Duma!!!!!!!!!!!!

Cái thứ gì!

Vậy nhưng đôi môi kia mềm quá...

Cái đồ... Đồ...

Điên mất thôi!

=====

Bài kiểm tra làm không được tốt lắm. Nếu không phải Phạm Thái tuần bài giải cho thì có lẽ không ổn mất.

Đôi môi hồng đào kia cứ chúm chím chúm chím trong tâm trí cậu,

Mái tóc tơ phẳng phất với đôi mắt cong cong kia cứ cười -cười- cười.

Chán vãi lìn!

Anh ta là đàn ông!

Cái cảm giác lâng lâng trong lòng khi bị một thằng đàn ông thơm má là cái vị gì?

Chắc điên quá!

Aiz..

Mế Nam tên khốn nhà anh!

Ông đây còn chưa có cô em nào thơm cả.

- _____

Phạm Thái làm trong ban quản lý, Cũng đang tất bật lo lễ chào đón sinh viên mới. Thế nên vừa hết tiết đã vội vã trở lên phòng giáo vụ.

- Anh Diệp, Em đi trước nha.

- Ủ, bái bai.

Nhìn cái đồng hồ, gần 4h chiều, buổi trưa hôm nay đã gọi về tới hai lần, thế nhưng vẫn tốt nhất là về sớm chút.

Văn Diệp huyết một đường sáo dài, nhưng chiếc xe phân khối lớn vừa chạm cổng trường đã thấy ” đại ca”
Vĩ kều cùng mấy thằng đệ đứng chờ sẵn liền phanh gấp.

- Kết...

- Chào đại ca!

Vĩ kều vừa thấy người tới cũng không nói nhiều:

- Đi thôi!

Nếu là trước đây. Chỉ một lời này là đủ.

Luật nhóm không cần phải nói tới lời thứ hai. Lời của đại ca chính là luật. Và, Vĩ kều hiển nhiên không phải người thích nói nhiều. Chờ sẵn ở cổng thế này, chỉ có thể là một trận lớn.

Thế nhưng hôm nay, chiếc xe phân khối lớn có vẻ chần chừ hơn mọi ngày, chủ nhân của nó, dường như cũng có chút phân vân, tay ga không rú nữa. Lặng lặng phi theo đám xe âm ỉ trước mặt, tới ” tụ điểm ”

Ever có bao nhiêu người tất cả chính Văn Diệp cậu cũng không rõ.

Mỗi trận ai tham gia đều được Vĩ kều chọn sẵn. Có thể là gọi tới, cũng có thể là trực tiếp tới gặp như hôm nay.

Nhưng, có một điều. Chính là không trái lệnh, và: không có lý do.

Quán bar quen thuộc,

Vĩ Kều vừa vào, lập tức đã được dọn bàn sẵn.

Hơn chục đứa hầu như đã quen mặt nhau như đếm. Vĩ kều ngồi chính giữa, cất giọng bình thản:

- Có một khoản nợ đen cần đòi. Xong việc chia 40-60. Tối nay đi luôn. Giải quyết nhanh gọn.

- Đại ca, bên đó có người không?

- Mà nói xem?

Tên đệ vừa vào bị một cái lườm sắc tới xương liền rụt cả cổ lại. Tập hợp tới mười mấy người toàn là " hàng top 1" của nhóm. Nói bên kia không có chuẩn bị thì đúng là nực cười.

Vài tiếng cười vang lên, từng kết bìa chẳng mấy mà đội vở, cả bọn như thường lệ chờ tới giờ hành động.

Năm giờ, sáu giờ.

Chiếc điện thoại bắt buộc phải để chế độ " chết" khi đại ca đang nói, khiến trong lòng Văn Diệp như có một đoàn kiến đang bò qua bò lại cắn tới nham nhở.

Văn Diệp nốc một hơi dài, đôi mắt nhìn sang phía Vĩ kều

- Em vào nhà vệ sinh một lát.

Vĩ kều nheo mắt nhìn theo bóng dáng vừa rời khỏi. Diệp Sẹo chưa từng xin phép bất cứ một cái gì., chứ đừng nói tới chuyện đi vệ sinh. Nếu câu đó được thay bằng " Đi đại cái " thì chuẩn Diệp Sẹo hơn.

Cánh cửa buồng vệ sinh bên đó vừa đóng,

Phía bên này, cũng có một đôi chân dài bước vào.

Văn Diệp sốt ruột gọi. Chưa đổ tới dứt một lần chuông, bên kia đã có người bắt máy., quên cả alo:

- Diệp về chưa? Sao Mễ Nam gọi cho Diệp không được.. Mễ Nam.. khi nào thì Diệp về?

Văn Diệp dường như vừa bị một đòn hoa hồng phủ rơi ngập mặt, nhất thời chẳng biết nói ra làm sao, đưa tay lên sờ sờ mũi.

- Ủ.. tối nay..

- Mễ Nam rất nghe lời, Mễ Nam đã tắm rồi. Mễ Nam đang chờ Diệp về để ăn ngon.

- ...

- Mễ Nam hôm nay xem trên ti vi được một cái bài đàn nghe rất hay, Mễ Nam muốn đi học đàn ấy.. Diệp, Diệp.. Mễ Nam nhớ Diệp.

Siết chặt nắm tay, những tiếng nhạc xập xình ngoài kia, tiếng dõ, tiếng ly bia cụng ồn ã khiến Văn Diệp

không thể không cố gắng dịu giọng nói ra:

- Tối nay tôi không về. Tôi sẽ nói Phạm Thái về sớm. Anh đừng ra ngoài, thế nhé..

- Diệp...

Nhanh chóng cúp máy.

Văn Diệp sợ rằng chỉ nghe thêm một lát nữa, tối nay lưỡi dao kia lại bớt nhuần đi vài phần.

Đôi môi Vĩ kều phía bên kia buông vệ sinh câu lên một chút.

Văn Diệp, em ngày càng thú vị rồi đây..kể kia.. là đàn ông.

=====//=====

9. Chương 9: Mẽ Nam Không Muốn Diệp Bị Đau

Tại sao những kẻ mà chúng ta hay gọi là ” côn đồ ”ngoài xã hội kia, lại đáng sợ?

Vì chúng liều.

Nghĩa là bản thân chúng gần như chẳng có gì để mất nữa. Hoặc giả như ngay khi nhát dao chí mạng kề ở cổ, cũng không có gì được gọi tên là sợ hãi ở đây.

Vĩ kều phát hiện ra rằng, hầu hết đàn em của hắn phải có tý thuốc vào người hoặc chí ít cũng phải là tý men say, mới có thể điên cuồng trong trận. Thế nhưng Văn Diệp thì khác.

Không hiểu vì lý do gì, mà ngay từ đầu cậu đã bất cần, đã nhớn nhoe tới thế. Không nói cũng không hẳn là không làm.

Không nói cũng không hẳn là không chú ý.

Lướt đôi mắt qua chiếc áo sơ mi bỏ hờ hai cúc đầu,

Vĩ kều gõ lên chiếc bàn nhỏ, nhẹ một tiếng.

- Đi.

12h đêm, đường phố Hà Nội êm ru như tờ. Lặng thinh không mấy tiếng người qua lại. Một nhóm những chiếc xe tay côn, xe phân khối lớn, vít ga rú liên hồi.

Đoạn đường nơi con hẻm nhỏ sáng quắc bóng đèn xe, chỉ như vậy đã đánh động một đám người từ căn nhà lụp xụp lao ra, liếc qua còn có thể thấy được ánh sáng của mã tấu lách lên chói mắt.

Đối với mấy loại vũ khí dài này, nếu không khôn khéo cận chiến, chỉ cần sơ xảy một chút lập tức mất mạng như chơi.

Hôm nay, không có màn thương lượng.

Hai bên chỉ trong chưa đầy một phút đã tiếp cận, tạo thành một mớ hỗn độn.

Văn Diệp bấm dao ra khỏi vỏ, xoay chiếc dao thành một vòng trên tay, lao đến.

- Xoẹt.

Phía bên kia rõ ràng có chuẩn bị không tồi, gần như trận này chính là một chọi một, tên to con ăn một dao cửa gần như rạch đứt bắp tay phọt thành đường máu văng trên mặt Văn Diệp, vẫn căng mặt giờ mã tấu, bổ tới.

Văn Diệp xoay người, nhanh hết sức dùng sức lấy chân đạp thẳng vào bụng hắn, thế nhưng cũng ngay lập tức chiếc mã tấu chém xuống, bắp đùi của cậu một vết máu đỏ tràn ra,

Tên kia ăn đạp vô bụng hơi lão đảo, Văn Diệp chớp lấy thời cơ, phi dao đến.

- Sụt!

Tiếng dao cắm thẳng lên bả vai,. Văn Diệp rút thêm một đoạn. Vành mắt đã đổ máu, không chần chừ xiên thêm một phát lên vai còn lại, máu thịt tứa ra lẫn lộn.

Gân đứt, tên kia quần quai trong bóng tối, dường như đã ngất đi.

Văn Diệp cũng không còn đứng vững, lão đảo ngã quy, rơi trong vòng tay của Vĩ kều

- Đại ca..

- Đưa tới chỗ thẳng Khánh đi.

- Khôn..g. Đưa em về.. nhà.

-

Vĩ kêu dùng chiếc áo khoác ngoài buộc chặt vết thương đang chảy máu ròng ròng trên đùi, nếu không phải nhát mã tấu đó đã bị giảm nhẹ lực do cánh tay tên kia ăn một dao trước chém tới. Có lẽ cái chân này khỏi cần dùng tới nữa.

Vĩ kêu buộc xong, nhăn mặt:

- Cãi lời?

- ...

Khánh là một bác sĩ tư. Hiển nhiên Ever phải bao dưỡng lấy một phòng khám tầm tầm, nếu không anh em đánh nhau rồi cứ đưa đến viện, thì hồ sơ điều tra của công an phải chất thành ba tầng núi.

Văn Diệp sau đó, thì chẳng còn sau đó nữa, bởi vì tất cả đều là màn đen bao phủ. Mất máu quá nhiều, vết thương cũng toác một đường kinh khủng, ý thức chỉ còn lại mập mờ.

Đến thế mà lại chỉ lo rằng, kẻ gốc ở nhà kia, sẽ chờ cậu..

Mà.. có chờ thật hay không?

=====

2h sáng.

Phạm Thái mang theo một cái chăn đơn ra cửa phòng, phủ lên người Mễ Nam:

- Vào nhà ngủ đi. Đêm nay anh ấy không về đâu.

Mễ Nam lắc lắc mái tóc:

- Không. Mễ Nam sẽ ngồi đây. Diệp sẽ về. Chờ Diệp về Mễ Nam mới ăn cơm.

Phạm Thái thở dài một hơi, suốt từ sẩm tối tới giờ, là bao nhiêu tiếng đồng hồ?. Vậy nhưng kẻ bên cạnh này không một chút nào rời khỏi bậu cửa, thậm chí là ôm cái bụng đói không ăn.

Im lặng một lát, Phạm Thái mở lời:

- Cậu thích anh Diệp?

- Ừm. Rất thích. Diệp rất đẹp, rất thương tôi.

Phạm Thái bắt đầu cười.

- Thật mong được như anh.

- Tôi ngốc..

- Anh nói ra một tiếng thích thật dễ dàng, muốn ôm sẽ liền ôm, muốn ngủ chung thì nhất định sẽ ngủ chung. Muốn chờ, sẽ chờ. Thật đáng ghen tỵ.

- Thái đi ngủ được mà?

Phạm Thái không nói thêm gì.

Anh biết không. Mẹ Nam, giá như tôi cũng có thể giống như anh. Sống mà không cần suy nghĩ gì, thích một người, yêu một người, đều có thể nói ra rõ ràng mà không cần phải đắn đo, mình là trai hay gái, cũng không cần đắn đo, mình là con trai thứ nhà họ Phạm, gánh trên lưng không chỉ chút búp chè xanh thơm ngát kia.

Tôi chỉ có thể dùng cái danh nghĩa em trai hờ để mà ở bên anh ấy ngày qua ngày càng lâu càng tốt. Như một ngọn đèn hiu hắt đứng trước gió lớn, soi ra chính mình cũng tự thấy mình thật quá đáng thương.

Nếu có một ngày tôi mất đi trí nhớ giống như anh thì tốt quá, khờ khờ như anh thì tốt quá. Có thể đứng trước mặt anh ấy mà nói rằng. Tôi yêu anh ấy, rất nhiều, rất nhiều..

Mẹ Nam đưa tay lên, chạm chạm vào tóc của Phạm Thái

- Thái đừng buồn, Thái đừng buồn nhé.

- Ừm. Chúng ta sẽ cùng chờ anh Diệp, được không?

- Ủ. Diệp sẽ về.

=====

Qua buổi trưa ngày hôm sau, Văn Diệp được dìu về.

Mế Nam đã mệt mỏi mà thiếp đi ngay trước cửa nhà, Phạm Thái cẩn thận dìu vào trong giường, đang say giấc ngủ.

Vậy nhưng chỉ vừa nghe tiếng lạch cạch phía ngoài cửa, đã liền thảng thốt tỉnh giấc, đôi chân trần vội vã chạy ra:

- Diệp.. Diệp.. về...

- .. Tôi về rồi.

Văn Diệp suy yếu mặt trắng bệch dựa vào hai người anh em bên cạnh, trên đùi băng trắng toát vòng qua bộ quần áo bệnh rộng thùng thình, một tên ai oán nhìn vết máu thấm qua băng gạc, đặt Văn Diệp xuống giường lại càu nhàu:

- Nói thế nào cũng không chịu ở lại, cậu lì như chó vậy!

Mế Nam không dám lại gần, đôi chân vẫn chết sững gần cửa ra vào, nhìn theo,..

Diệp, Diệp,..

Đau lắm..,

Đau lắm..

Mế Nam không hiểu nổi vì sao, nẩy lên trong lòng ngực mình những âm thanh dồn dập kỳ lạ, nhức nhối tới nỗi cậu cảm giác muốn đưa tay lên bám chặt lấy..

Diệp bị đau...

Hai người nhìn hung dữ đã ngay lập tức rời khỏi. Phạm Thái hối hả bưng tủ thuốc tới bên giường. Đôi chân Mế Nam như tự động di chuyển. Đôi mắt chỉ phút chốc ngần ngật nước, đứng trước cửa phòng nhìn vào bên trong..

Người nằm đó, bông băng trắng toát, đôi môi cắn chặt theo từng cử động của Phạm Thái, tay nắm chặt ga giường.

Mế Nam cũng cảm thấy như, một mảnh thịt của mình đang bị xé dần ra...

Đau...

Phạm Thái sốt ruột không thôi, nhẹ nhàng chấm vết máu thấm bên ngoài, cố định lại băng gạc, liên tục hỏi:

- Anh đau chỗ nào?

- Có cần băng lại thêm không?

Văn Diệp đau tới tưởng như không nói nổi. Vết thương quá sâu và rộng, cộng thêm những vết xô xát trầy trụa không tính. Riêng quãng đường từ chỗ Khánh về, cũng đã muốn đem nửa tính mạng cậu đi.

Lòng thầm chửi rửa,

Ditme mấy thằng anh em chó. Đưa bệnh nhân về mà chúng nó phi xe như phi trâu, sóc tới lòi ruột.

Mế Nam..

Nhìn qua vạt người Phạm Thái,

Văn Diệp không khó để nhận ra một kẻ đang ngập ngừng đứng dừng trước cửa, ngón tay bấu lấy cánh cửa tới muốn thủng luôn rồi, một tay còn lại đưa lên.. quệt nước mắt!

Trời ạ, Không phải chứ?!

Người bị thương là chính cậu đây, Cậu còn chưa khóc, anh ta khóc cái gì?

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng trên khóe miệng lại câu lên một nụ cười nhợt nhạt:

- Tôi về rồi.

-

- Còn đứng đó làm gì?

- ... hu hu....

Mẽ Nam như nhận được mệnh, vội vàng chồm tới.

Phạm Thái lẳng lặng, thu xếp hòm thuốc, bước ra ngoài.

Mẽ Nam khóc tới nước mắt nước mũi nhòe nhoẹt cả. Trong những tiếng nấc nghẹn, chỉ nói ra được những câu không thành hơi.

- Đừng bị đau.. đừng bị đau. Diệp...

- Mẽ Nam sợ.. Mẽ Nam sợ..

- Sợ Diệp đau...

Như một chú mèo nhỏ tội nghiệp, vừa muốn chạm tới, lại không dám chạm tới, vừa muốn được cọ lại vừa phải tủi thân đứng cách xa một đoạn.

- Chết thế mẹ nào được mà khóc!

Nói thì nói thế, cười thì cười thế.

Vui, là có vui.

Tên gốc này, vậy mà thực sự ngồi chờ cậu. Không uống cái công trồn về.

- Nhưng.. Mẽ Nam không muốn Diệp đau, không muốn...

- Biết rồi!. Lắm mồm như vịt.

- _____

Sao cơ?

Vĩ kêu vừa đặc cách tới ” thăm bệnh”. Lại nhận được tin Văn Diệp đã về từ trưa.

Siết chặt chút thuốc đặc trị trên tay. Vĩ kều không hỏi thêm một lời, quay lên xe.

Đã thân thiết tới mức độ như vậy?

Còn trốn về sớm?.

Xem ra, cần phải nhanh tay hơn một chút.

Đưa cho người tài xế bên cạnh một cái ảnh,

- Theo dõi người này. Tất cả.

- Vâng.

Con mồi dễ kiếm là con mồi dễ.

Con mồi ương bướng khó nhằn, lại đích xác là con mồi khiến hứng thú đi săn của một kẻ như Vĩ kều đây cảm thấy hứng thú.

Văn Diệp được cậu phát hiện trong một quán ăn khi cậu đang dùng dao xoay vài vòng gọt vỏ quả dưa hấu theo ý thích.

Ngón tay nhuần nhuyễn, mũi dao chuẩn xác. Nếu thông qua luyện tập ắt hẳn thành tài. Thế nhưng, cậu ta chỉ vì tiền, làm xong một vụ nhận tiền một vụ, cho thêm cũng không lấy, bởi ngoài cũng không hưởng. Như một kẻ bán sức bán máu của chính mình, không hơn không kém, cũng chẳng có tí tình cảm nào sót ra dư thừa.

Thậm chí khi gần như kết liễu đối thủ, cũng có thể nhận ra ẩn sâu trong đôi mắt vương đầy tia máu kia. Là sự thản nhiên đến lạnh nhạt.

Vô cùng có tổ chất của một kẻ lãnh đạo. Không sợ trời đất.

Ban đầu thì, muốn bồi cậu ta thành một kẻ bên mình.

Thế nhưng vòng eo kia quá nhỏ,

Bờ hông kia quá rắn chắc,

Đôi tay tưởng như thô ráp kia lại có những ngón quá mảnh dài.

Và quan trọng nhất, cậu ta không có hứng thú đi sâu vào con đường này: chưa từng bỏ học.

Người thú vị trên đời có nhiều.

Nhưng, hợp khẩu vị thì nên chỉ có một.

Văn Diệp ơi là Văn Diệp

Vậy mà cuối cùng, lại có thứ khiến em hứng khởi đến như vậy.

Vĩ kều tôi quả thực phải xem lại sức hút của bản thân rồi.

=====//=====

10. Chương 10: Mẽ Nam Muốn Diệp Làm Vợ.

Phạm Thái đi học, nhân tiện xin phép rồi chép bài về luôn cho cả hai, bận tối đầu tối mắt, các bài tập nhóm trước đây Văn Diệp có thể lên thư viện tìm tài liệu cùng, giờ đây cũng đổ hết lên đầu cậu.

Thành ra việc chăm sóc người ốm rút cuộc lại được giao gần như hoàn toàn cho Mẽ Nam.

- Ối giời ơi đau quá!

Văn Diệp được dịp rảnh rồi, thích chí nhất vẫn là trêu cho Mẽ Nam tới rồi tung.

Mẽ Nam vừa nghe tiếng hét trong phòng ngủ lập cập đánh rơi cả chậu quần áo phi vào:

- Đau đau.. Diệp đau ở đâu?

- Ở đâu cũng đau hết! (bụm miệng)

- Vậy.. Nam xoa xoa..

Mẽ Nam thực sự bị mấy trò đùa này dọa tới sợ chết khiếp, vội vàng xoa bên này một tý bên kia một tý,

luôn miệng hỏi:

- Đau ở đây hả?

- Hay ở đây?

Văn Diệp nhìn không được, phì cả buồn cười. Mẹ Nam khó hiểu nói:

- Đau sao lại cười?

- Miệng mọc trên mặt tôi mà, thích cười thì cười thôi!

- Hả?

Cũng không biết sao lại vui vẻ mà cười nữa.

Có thể vì như khuôn mặt điển trai kia nhìn thoát qua có vẻ vô cùng nam tính, vậy nhưng giờ đây lại như đang ngơ ngác khó hiểu như một đứa trẻ. Dễ thương.

Vì sao người ta lại thích trẻ con?

Vì trẻ con không biết che giấu cảm xúc của chính mình, chúng nói yêu thích ta, chính là yêu thích ta. Đơn giản chỉ có vậy thôi.

Cuộc sống, tuổi tác, dòng đời, sẽ dần gọt lên những trái tim dối trá. Càng lớn, lại càng xấu xí đi.

Mẹ Nam kia như thế mà chỉ vì chút trò đùa dọa cho đến sợ. Văn Diệp cậu từ đó đơn giản để mà nhìn ra rằng. Anh ta thực sự lo lắng cho mình.

- ———

Văn Diệp vừa ngủ trưa một lát, liền thấy sống mũi có chút ngứa, đưa tay lên cọ, xoay má lại.. vẫn thấy như có gì đó lướt qua mặt.

Ditme cái gì vậy không biết, ngủ cũng không yên.

- Á!

Văn Diệp vừa mở mắt ra, lại thấy gương mặt Mễ Nam đang kề tới sát sịt, những lọn tóc tơ dài phẩy lên má cậu.

- Anh làm cái gì vậy?

- Nhìn Diệp.

- Nhìn tôi? Nhìn tôi làm gì?.

Mễ Nam nở nụ cười, chỉ lên mày, rồi mắt, rồi sống mũi cậu:

- Ở đây đẹp.

- Ở đây cũng đẹp

- Ở đây cũng đẹp.

- Diệp thật xinh đẹp.

- ??!!!!!!

Mễ Nam ghé sát mặt tới, hôn lên môi.

- Chụt!

Văn Diệp há hốc mồm.

-

- WTF???

Không thể lý giải nổi cái tư thế - cái tình trạng này là cái gì nữa!

Văn Diệp hất thẳng cả người Mễ Nam ra khỏi. Trống ngực đập bình bình bình:

- Anh làm cái đéo gì vậy??!!!!!!!

Mẽ Nam bị hất ra, thế nhưng một giây sau lại bò tới, áp má mình lên má Văn Diệp, hôn hôn:

- Diệp. Mẽ Nam muốn Diệp làm vợ!

- Adu!

Văn Diệp không thể tiêu hóa nổi những thứ vừa xảy ra, cả người cứng ngắc, nghe thêm câu này nữa thì chính thức đóng băng.

Mẽ Nam vẫn vụng về mà hôn hôn, vụng về mà...

Mà...

Mà đưa tay mò ngực cậu!

Cái DKM!!!!

Văn Diệp túm lại tay Mẽ Nam. Không tin nổi, trừng mắt nhìn cậu:

- Ai dậy anh cái trò này??

Văn Diệp khẳng định Mẽ Nam chắc chắn là có người dậy hư đi!

Mẽ Nam nghiêng nghiêng đầu, đôi má đỏ bừng, lắc lắc mái tóc tơ dài chớm vai:

- Xấu hổ lắm, không nói đâu.

- Con bà nó anh mà biết xấu hổ sao?

- Không phải bà đâu. Là mẹ dạy.

- ???!!!!

Mẽ Nam lại tiến sát thêm một chút, thì thầm nói nhỏ bên tai ra vẻ bí mật lắm:

- Mẹ bảo Mẽ Nam là, vì vợ mới ngủ cùng nhau, sau đó sẽ hôn hôn, sau đó sẽ mò ngực.. sau đó...tìm chỗ để dúm dúm.

- Stop!

Văn Diệp chính thức đỏ rục má, hai tay nắm lấy hai vai Mẹ Nam, cưỡng chế đẩy ra ngoài phát một:

- Biến ra ngoài!

- Biến ra ngoài!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Mẽ Nam bị hét lên, vẻ mặt đầy oan ức, tay nắm vạt áo lủi thủi bước ra ngoài, Tới bậc cửa phòng còn ngoái lại nhìn một cái.

- Muốn Diệp làm vợ...

Văn Diệp ném cả cái gối bay xuống đất cố gắng kìm chế cơn tim đập chân run.

Cái quái gì vậy chứ?

Hận nhất lại bởi mình vì một thằng con trai hôn hôn má, sờ sờ ngực, giọng nói như mèo thối vào tai.. mà.. cương!

Quả thực là một vấn đề con mẹ nó nan giải.

Cái con mèo ngốc nghếch đó . Tức chết được!

=====

Mẽ Nam sau khi bị đuổi thì không dám vô lại phòng, cứ thập thò thập thò.

Văn Diệp cũng đã có thể nhúc nhắc được cái chân đau, buồn tè gần chết mà cái tên kia vẫn cứ không vào đỡ cậu.

Điên hơn nữa là gì?

Hắn ta cao hơn cậu chính thức 2cm. 1m81!

Vậy mà làm cái gì kia?

Còn nghĩ mình là mèo thật sao mà đứng chình ình che nửa cái cửa vẫn nghĩ cậu không nhìn thấy hẳn? còn hơi đưa mặt vào trong mà nhìn nhìn.

Thế nhưng đi vệ sinh mới là điều quan trọng bây giờ.

Hít một hơi, lấy lại chất giọng nhẹ nhất có thể, gọi:

- Anh vào đi, giúp tôi đi vệ sinh.

Mẽ Nam đang tiu nghỉu bỗng lập tức rạng ngời, chạy vô, đỡ.

Cái chân khập khễnh chưa liền hẳn, chính ra thì Văn Diệp là cẩn trọng hơn chút để tránh bị té khiến vết thương toác ra. Còn nếu như không có ai- như bao lần trước.- cố gắng vịn vào tường cũng có thể đi lại được.

Đó là cậu tự nghĩ thế.

Chứ hoàn toàn không nhận ra rằng, chính bản thân mình giờ đây lại thích được cái cảm giác có người vì mình mà lo lắng, có người vì mình mà quan tâm. Và, tình nguyện bị bắt nạt.

Mẽ Nam dìu Văn Diệp tới bồn cầu.

Văn Diệp mở khóa quần, móc cậu nhỏ đang muốn vỡ bọng kia ra mà xối xả.

Sương chết được.

Đúng là trên đời này được giải quyết đúng thời điểm chính là thần tiên!.

Thế nhưng có gì không đúng lắm.

Ngẩng mặt lên.

Mẽ Nam cứ nhìn chòng chọc vào nó., Văn Diệp vội vàng rút tay lại kéo quần khiến cả người suýt chút thì ngã.

- Diệp.. Bám...

Văn Diệp cậu quyết định rồi. Sẽ phải nói cho rõ ràng, nếu không sau này trả lại nhà họ Mẽ, cậu ta thành

Gay mình chính là tội đồ!

- ——

Nằm mãi trên giường cũng chán, Văn Diệp kêu Mễ Nam dìu mình tới ghế, ngồi ngay tại phòng khách. Cố ra vẻ đĩnh đạc như một người đàn ông trưởng thành mà chỉ cho Mễ Nam kéo một chiếc ghế đối diện với mình.

- Mễ Nam..

Mễ Nam ngẩng người trước mặt, gọi lại:

- Diệp..

Trời ạ. Cái tiếng mèo kêu này là thế nào?. Cứ mỗi khi tên của mình được bật ra từ khuôn miệng anh đào kia, là lại thấy bao nhiêu lông trên người đều dựng đứng!

Văn Diệp hít một hơi:

- Anh biết thế nào là con trai và thế nào là con gái không?

- Biết.

- Nói tôi nghe thử?

- Mặc váy có ngực bự là con gái. Không mặc váy và có chim như Mễ Nam thì là con trai.

- Vậy tôi là con trai hay con gái?

Mễ Nam ngạc nhiên nhìn xuống đũng quần Văn Diệp:

- Diệp không biết sao? Diệp cũng có chim mà.

Văn Diệp vỗ cái tét hai tay vào với nhau:

- Chuẩn rồi!

- Thế này nhé: anh là con trai. Tôi cũng là con trai. Vậy làm sao tôi có thể là vợ anh được?. Anh cũng không được nhìn chim của tôi như hồi này. Cái đó là không đúng!

- Không lấy Kim Hạ. Không thích vợ như thế!

- Tôi không nói Kim Hạ. Ý của tôi nói tức là vợ thì chỉ có thể là con gái. Thế nên từ sau không được nói linh tinh. Người ta sẽ cười.

Mế Nam ra chiều hơi suy nghĩ, nhưng rút cuộc vẫn quả quyết.

- Mế Nam muốn Diệp làm vợ!

- ???.

Văn Diệp sắp mất kiên nhẫn:

- Anh không hiểu tôi nói gì sao? Là tôi cũng có chim. Anh định đút vào đâu? Anh dúi vào đâu hả? Tôi con mẹ nó làm sao là vợ anh được!

Mế Nam không hiểu vì cái gì mà mà Văn Diệp lại nổi khùng, lí nhí trả lời:

- Ở đâu có lỗ thì dúi vào đấy thôi..

- Hả???

- Mẹ bảo thế...

Văn Diệp đập bàn.

Chính thức té xỉu.

Ông đây lại bị một đứa trẻ vắt mũi chưa sạch tính đường thông!

Chết cmn đi!

Chết hết cmn đi!

AAAAAAAAAAAAAAAA!!!!

=====//=====

11. Chương 11: Văn Diệp Bị Quấy Rối

Ừ.. Ừm... Ha...

Phê quá...

Phê tới từng lỗ chân lông cũng đều nở ra, chiếc rèm phe phẩy theo từng cơn gió sớm len lỏi qua khe cửa, đáng lý kẻ trên giường kia phải co chân run lên vì lạnh mới đúng.. chớm đầu đông rồi.

Thế mà cả người Văn Diệp lại đang cong lên vì sung sướng, nóng tới quần áo trên người đều xộc xệch... ra sức ưỡn háng cao lên cao lên, đưa dương vật ngập trong tay của người còn lại sọc tới lui.

Sướng đến tê dại...

Trong cơn chấp chờn, Văn Diệp gặp được một cô gái trẻ mơ hồ xinh đẹp, nàng ta nhẹ nhàng dùng những ngón tay thon dài chạm tới mân mê khắp cánh đùi non, gầy lên dương vật, mê mẩn tới hai ổ trứng bắt đầu săn lại...

Trên khóe môi thiếu chút là một dòng nước miếng tràn ra..

Nuốt lại..

- Ừc...

- Sờ đi.. sờ đi.. dùng tay.. ấn lên đó.. trời ơi.. a...

- Ừm...

- Ha.. phê quá...

- Sướng...

- Chặt một chút.. siết chặt một chút...

- Ha....

Văn Diệp há miệng thở dốc.. Vẫn chưa đủ.. vẫn chưa thềm đủ...

Đôi môi ngọt ngào kia a...

- Mút đi.. dùng miệng đi...

- Há miệng ra,... nuốt đi.. ăn nó...

- A,.. ưm... đúng rồi... ăn nó....

Đôi tay ghì chặt lấy mái tóc non mềm, ấn xuống..

Tóc hơi ngắn a..

Nhưng mềm quá...

Mượt,..

Đôi môi vụng về quá.. mút trượt lên xuống, răng nanh khê cạo vào da thịt... Cả cậu em nhỏ lẫn cơ thể được chút rùng mình..

- A... phê....

- A... thích quá...

- Hự..

- Liếm đi, liếm đầu khác đi... mạnh nữa... mút...

Văn Diệp đưa đôi tay ghì càng thêm chắc, chủ động banh đôi chân gợi mở lớn hơn, người kia dường như bị thúc sâu tới hạ bộ lên

- Khụ..ư... ư.. ưm....

- A.....

Tiếng rên như chú mèo nhỏ kêu lên, kích thích tới các ngón chân Văn Diệp đều cuộn lại...phụt ra... co giật...

- Khụ.. ui...

Phê quá.. đến hồn cũng bay lên chín tầng mây du ngoạn.....Chưa bao giờ được khẩu dân thể này, phục vụ quả không tồi, khuôn miệng mềm quá... đã tới giật bắn thêm mấy lần mới hết được...

Để xem., cô em xinh đẹp đã phục vụ mình hôm nay...

Rờ tới...

Rờ tới...

ồ.. Ngực hơi nhỏ...

- Diệp...

- Diệp thích không?

- Thic....

Ủa mà cái đó gì giọng này nghe quen quen?!

Sờ... sờ....

Tóc.. mềm... ngắn... ngực.. phẳng...

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!

Văn Diệp mở tròng mắt, bật dậy như một cái lò xo:

Ngay giữa háng mình, Mễ Nam ngẩng đầu lên, nhoẻn miệng cười. còn quệt qua chút tinh dịch lên quần cậu:

- Diệp thật xinh đẹp.

-cái... cái... cái....

Mặc kệ cái chân còn khập khiễng,

Văn Diệp không quản nữa, lập tức quên đau lết vô nhà tắm.

- Rầm!

Cánh cửa nhà tắm chịu trận cái rầm. Văn Diệp không thể tin nổi nhìn xuống thân dưới, chiếc quần kéo tạm dính một vết tinh dịch trắng dài như khăng định một phát cuối cùng: Chuẩn xác!. Kẻ đó méo phải là cô con gái xinh đẹp gì! Mà chính là Mễ Nam!!!!!!

Trời đất ạ trời đất ạ, Mình đã làm cái gì thế này kia chứ?!

Văn Diệp gào muốn rách cái bản họng.

Mễ Nam lo lắng rón rén bước vào cửa nhà tắm:

- Diệp.. Diệp...

Ngày nghĩ gì, đêm mơ vậy. Văn Diệp cậu chẳng qua do cả ngày hôm qua cứ bị mấy cái tiếng nho nhỏ như mèo kêu thổi vào tai, thế nên mới nghĩ lung tung, thế nên mới mộng xuân.

Thế nên.. chết tiệt!

Văn Diệp quyết định xối nước sạch sẽ, tự trấn an bản thân. Làm ra cái vẻ mặt - rất là không có việc gì, bước ra ngoài, kéo Mễ Nam đang đứng trước cửa nhà tắm, khập khiễng từng bước vào lại giường, dặn dò:

- À.. ừm.. chuyện vừa nãy.. không được nói với Phạm Thái.. Không được nói với ai hết nghe không?

- Vì sao?

- Vì.. à.. ừm.. à.. vì chuyện đó là... là... rất bình thường. Không có gì đáng nói cả!

- Nhưng Mễ Nam thấy Văn Diệp kêu lên rất thích rất thích...kêu lên giống như hôm Mễ Nam thích vậy..

- Thích là chuyện bình thường, ai chả thích. Tóm lại là quên nó đi. Bình thường thôi.

Mễ Nam hơi cúi xuống, kéo tay Văn Diệp:

- Như vậy, Diệp cũng ăn Mễ Nam đi.

- Hả?

- Mễ Nam sưng đau lắm...

- Sưng đau?

- Ừm... sưng giống như Diệp vậy...

Mễ Nam then thùng kéo hé cạp quần xuống, khúc thịt lớn lập tức bật ra ngoài

- Sưng..

Văn Diệp héch một bên miệng lên, lỗ mũi cũng phập phùng không thể tưởng nổi:

- Cái gì cơ?

- Mễ Nam cũng muốn Diệp ăn nó..

- Không đời nào!

- Diệp nói là bình thường mà.. Diệp bảo bình thường mà..

-?????

- Nếu không, tối Thái về.. Mễ Nam sẽ hỏi Thái có ăn không?

- Cái.. DKm!!!!!!!!!!

Văn Diệp hít một ngụm khí to, hai tay bưng lấy mặt,

Có nên đâm anh ta không?

Có nên đập anh ta không?

Có nên xách anh ta từ tầng này rồi thả xuống đất không?

Chưa kịp nghĩ xong, thì đôi môi nào đã dán tới, hôn vụng về lên môi cậu:

- Diệp là vợ.. vợ Mễ Nam..

- Mễ Nam nhất định cưới lại vợ!

- Ừ... Ừm....

Văn Diệp còn bị bất ngờ tới hốt hoảng,

Mễ Nam làm rất đúng trình tự nha. Hôn xong rồi, lập tức dờ miệng xuống hai núm vú nho nhỏ của Văn Diệp mà mút lấy...

A....

Văn Diệp đẩy đầu Mễ Nam ra, giờ nắm đấm lên không trung:

- Này! Đừng tưởng là anh thì tôi không dám đánh!

Mễ Nam hồn nhiên đưa lưỡi liếm tới hạt đậu nhỏ, vẻ mặt rất đàng hoàng:

- Văn Diệp là vợ. Văn Diệp không phải Kim Hạ. Văn Diệp sẽ không đánh.

-

Bò khỏi người tôi..

Trời ạ...

Anh làm gì đấy..

Đừng có mút thế...

Con bà nó.. nhột vãi lìn...

Vậy... Diệp có ăn nó không?

.....!!!!!!!

- ——

Văn Diệp nhắm chặt mắt, tránh khỏi nhìn tới thứ đang cương cứng giờ ra trước mặt mình. Coi như là nằm mơ đi, là nằm mơ đi....

Nếu không, tên ngốc này mà nói cho Phạm Thái biết.. hay tệ hơn là mẹ hắn biết.. trời ạ! Văn Diệp cậu chắc có lẽ từ nay khỏi cần cần giờ mặt ra đường!

Há miệng, nuốt trọn...

- A....

Mẽ Nam lập tức cuộn chân cuốn lấy eo của Văn Diệp, tìm cách đưa thằng nhỏ vào sâu trong miệng... đẩy đẩy...

Văn Diệp vừa mút mát thứ ấy, vừa muốn bấu môi khinh bỉ một ngàn lần.

Này mà nói trẻ con cái gì, còn biết thúc sâu như thế...

- Khụ...

Thế nhưng Văn Diệp vừa bị ho, Mẽ Nam liền buông lỏng., rút ra...

- Diệp bị đau?

-

- Không đau, nhanh.. ra đi..

Văn Diệp cố gắng dùng tay vân vê hai bắp đùi non mần tới ổ trứng, dùng hết tất cả những khước môi và lưỡi, đảo quanh vài vòng, mút mạnh

Mẽ Nam tưởng như mình sắp bị nơi ấy rút hết hơi... thở không còn nổi..

- A...

Xuất ra ngập ngựa trong miệng của Văn Diệp, lại mau mắn đưa môi tới, hôn.

Văn Diệp gần chết ngất, trong miệng đang muốn nhổ ra cái thứ nhầy nhụa, lại bị môi áp tới chặn lại.

Mắt đỏ au cũng trợn ngược lên. Đành nuốt lại..

Mẽ Nam hơi mút mút chút tinh dịch còn sót lại nơi môi kia:

- Mẹ bảo, làm xong sẽ hôn hôn vợ.

-!!!!!!!

Con lấy bác gái nhà họ Mẽ.

Bác dậy con trai bác gì từ a tới z, vậy mà bác lại không dậy cách phân biệt trai gái cho rõ ràng sao???

Con là đàn ông!!!!

- _____

Em đã dặn thế nào?

- Không được nói cho Phạm Thái. Không được nói cho bất kì ai.

- Nhớ đấy!

- Nhớ..

Mẽ Nam gật đầu khẳng định.

Văn Diệp thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất, trước tới nay Mẽ Nam cũng chưa khi nào làm trái lời cậu.

- Còn nữa...

- Hả?

- Đừng cười như thế. Đừng nghiêng đầu như thế!

Bộ không biết đôi mắt kia cười có bao nhiêu gợn sóng sao?

Bộ không biết làn da ngày một hồng kia có bao nhiêu mềm sao?

Bộ không biết mái tóc tơ kia dài ra nhìn ghét lắm sao?

Mẽ Nam.

Tôi, thực ghét anh

- _____

Dưới vòm cây xanh ngay ký túc,

Có hai người con trai,

Một kẻ nhìn kẻ còn lại say đắm, cứ như đó là tất cả thế giới của mình.

- Diệp. Rất thích Diệp. Diệp thật xinh đẹp.

- Nói ít thôi.

- Muốn hôn hôn.

- Đi ra ngoài kia.

- Không đâu.

- Cái gì không đâu?

- Diệp ngồi ở đây, Mẽ Nam cũng ngồi ở đây.

- Ừ, thì ngồi ở đây.

- Mẹ Nam sờ đùi Diệp được không?

- Hả?

Đôi cánh môi đào lại cong lên cười, mái tóc tơ đã dài tới ngang vai lắc lắc, đôi tay dò đến đôi tay người. Làn mi cong dày chớp chớp:

- Vậy.. thì cầm tay...

- Đồ điên!

Miệng mắng người, mà tay lại không buông ra.

Đêm hôm ấy.

Có một kẻ điên khùng hơn thế nữa,

Trộm ngắm người trong lòng say ngủ, đỡ gương mặt nào, dán lên đó một nụ hôn dài sâu nặng.

- Này mới gọi là hôn chứ!

Haiz. Có vẻ như..

Gay thật rồi...

=====//=====

12. Chương 12: Phạm Thái

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm nay, bên lớp của Văn Diệp có tiết sớm, Phạm Thái thì không, thế nên trên con đường quen thuộc rẽ ra nơi chuyên bán đồ ăn sáng, chỉ còn có hai người.

Mẽ Nam vui vẻ gọi tên:

- Thái, Thái. Sao hôm nay người ta bán hoa nhiều vậy?

Phạm Thái cười:

- Hôm nay là 20-10. Ngày phụ nữ.

- Ngày phụ nữ? là ngày gì?

- Là ngày mà đàn ông sẽ tặng quà cho người yêu, cho vợ, cho mẹ.. đại khái thế đi.

- Cho vợ?

- Đúng vậy!

Mẽ Nam hơi phùng má, chu chu đôi môi ra phía trước, tặng quà cho vợ..

Vợ Diệp..

- Sao vậy?

Thấy Mẽ Nam tự dưng dừng lại trước một xô đựng đầy những bông hoa hồng, nhìn ngắm. Phạm Thái bật tiếng hỏi.

- Mẽ Nam... muốn có một bông..

Người bán hàng là một em gái sinh viên xinh xắn nhanh nhẹn:

- Hai mươi ngàn một bông anh, đẹp lắm.. đây..

Cô bé giơ một bông hoa được bọc qua lớp bóng, xen thêm một cành măng tây, cực kì phổ biến.

Phạm Thái khó hiểu:

- Anh mua cho ai vậy?

- Mua cho vợ..

- Vợ?

Cô bé lại đặt bông hoa xuống, chỉ sang lẵng bên cạnh:

- Anh ơi, vợ thì phải mua lẵng này mới đẹp này, anh mở hàng đi em bán rẻ cho, lẵng này 350 ngàn, lấy anh ba trăm ba.

- Mẽ Nam không có tiền. Mẽ Nam có tờ này.

Mẽ Nam rút tay vào trong túi, móc ra một tờ 50 ngàn, đưa tới.

Cô bé cười hì hì:

- Vậy anh lấy bông 20 ngàn này nhé.

- Nhưng vợ thì phải tặng lẵng kia không phải sao?

Mẽ Nam đưa tay chỉ về phía lẵng hoa to, cô bé ngơ ngác.

- Anh ơi nhưng 50 ngàn sao em bán được?

- Mẽ Nam muốn tặng vợ.. đẹp nhất...

Mẽ Nam nhìn một bông hoa còi cọc trong cái thùng, lại nhìn sang lẵng hoa. Hiển nhiên đôi mắt ngây thơ đều có thể thấy được cái nào to cái nào bé.

Phạm Thái sượng sùng, cũng không tiện giải thích gì nhiều, liền xách giỏ hoa to đó lên, đưa cho Mẽ Nam, rút tiền đưa cho cô bé, coi như mua về trưng cũng không sao.

Rồi, kéo Mẽ Nam đi.

- ———

Trong phòng, Mẽ Nam vui vẻ không chịu rời lẵng hoa, tay chạm bông hồng một tý, tay chạm nhánh thạch thảo một tý. Rất thích thú.

Phạm Thái nhìn thái độ ấy, thực cũng không kìm được lòng mà gặng hỏi:

- Anh Nam định tặng cái này thật hả?

Mế Nam khăng khái:

- Thật mà, Mế Nam sẽ tặng cho vợ.

Phạm Thái buồn cười:

- Vậy, Vợ Mế Nam là ai?

- Không nói được. Vợ không cho nói. Diệp bảo khi nào có Phạm Thái ở nhà thì không được gọi thế.

-

Im lặng một lát, Phạm Thái hơi cứng người... Văn Diệp...

Phạm Thái đưa mắt đánh giá một chút:

- Anh Diệp sẽ thích lắm đấy.

Nghe lời này, Mế Nam liền sáng rực mắt, gần như đứng phắt dậy:

- Diệp sẽ thích sẽ thích đúng không?

- Diệp sẽ hôn hôn Mế Nam giống tối hôm qua đúng không?

-

Hôn?.

Phạm Thái thẳng thốt cả người.. chuyện này.. rút cuộc là sao...

Suốt thời gian vừa rồi khi chân của Văn Diệp chưa lành, cậu đều bận bịu đi điểm danh hộ, chép bài hộ. Về tới nhà chỉ kịp ghé phòng chăm sóc chút vết thương, băng rửa sơ rồi một nhàoì mà ngủ...

Vậy nhưng.. đã có những chuyện gì xảy ra suốt nửa tháng qua...

Cậu, lại không biết sao?

Hôn nhau...

Mế Nam có thể chỉ suy nghĩ như một cậu bé nhỏ, lời yêu thích thường xuyên đặt trên miệng, cậu gần như không tính tới.

Thế nhưng...

- Anh Diệp hôn anh sao?

Mế Nam cười hì hì:

- Không nói đâu. Không được nói.

- Nếu anh không nói, em sẽ đem đi trả lăng hoa này..

- Hả? sao Thái lại trả?

- Là em đã mua giùm anh...

- Không!

Mế Nam ôm chặt lăng hoa vào trong lòng, mặt buồn so:

- Cái này tặng Vợ Diệp...

Vợ Diệp..

Lời nói thật buồn cười, đúng không?. Nhưng hiển nhiên nếu đó là nói về người mà mình thương yêu suốt hơn một năm qua, thì chẳng ai có thể câu khóe miệng mà cong nổi...

Hơn thế nữa, từng lời từng lời của Mễ Nam sau đó đều như chém xuống tim cậu...

- Diệp là vợ.. Diệp hôn lên má Mễ Nam. Diệp hôn lên môi Mễ Nam. Diệp ôm Mễ Nam ngủ. Diệp nói thực thích.. Diệp.. còn có...

- Có gì nữa?

- Diệp.. Diệp ăn chim của Mễ Nam...

-

- Nhưng... Nhưng Thái không được nói với Diệp là Mễ Nam kể...

- Mễ Nam đã nói hết rồi, Thái không được trả lại lãng hoa... Thái không..

Phạm Thái siết chặt nắm tay,

Cổ ngấn nghẹn đắng lại ở trong tim.. Ra, là như thế.

Ra là, không phải anh ấy không có khả năng thích con trai.

Mà chỉ là, không có khả năng thích mình...

Như vậy, tiếng thích kia, là thật. Đôi bàn tay chạm lên má Mễ Nam kia, cũng là thật.

Cậu lại cứ chỉ nghĩ rằng đó như những lời bông đùa dành cho một đứa trẻ to xác mà thôi..

Cậu lại cứ chỉ nghĩ rằng vì Văn Diệp nợ người kia quá nhiều mà thôi. Thế nên, phần tình cảm đó cậu không có quyền gì mà ghen tỵ. Bởi người Văn Diệp nợ, đâu phải cậu?

Cậu cũng chẳng phải đứa trẻ ngô nghê cần người chăm sóc, Cậu, chỉ là cậu mà thôi.

Bước chân hờ, lững thững bước ra phía ngoài cửa. Cậu không muốn khóc trước mặt Mễ Nam, càng không muốn mình nhìn đủ thảm hại bởi một đứa trẻ con...

- —

Tối hôm ấy, trong một quán bar,

Phạm Thái cả người đều như đã không còn lực, vừa ngồi vừa vịn lấy chiếc bàn cao nơi pha chế...

Bên cạnh, là một thân áo sơ mi quần tây đơn giản, vừa nghiêng người đỡ lấy cánh tay rệu rã của cậu, liền đã như phủ kín cả bóng lưng...

- Cậu chủ, cậu say rồi.

Phạm Thái mở nụ cười chua chát:

- Cậu chủ?... Hừ... mỗi khi các người gọi tôi là cậu chủ, có biết rằng tôi chán ghét lắm không?

Người ngồi bên cạnh, khẽ buông tay..., hơi mím môi:

- Cậu vẫn nên về nhà trước đã.. ở đây.. không an toàn..

- Đi đi...

Phạm Thái nâng đôi mắt đã đỏ au nhìn về phía người kia:

- Tôi nói anh đi ngay đi...

- Cậu chủ...

- Chỉ vì là con trai nhà họ Phạm, thì sao chứ? Tôi không phải người sao?. Tại sao tôi lại phải sống theo đúng những gì các người kỳ vọng.. Tôi yêu anh ấy, tôi yêu anh ấy, nhưng lại không được phép nói ra, không được phép chạm vào... tôi yêu một người đàn ông thì có gì sai?....

- Tôi không cần nữa.. dứt hết đi....

- Tại sao chứ.. Văn Diệp.. tại sao chứ...

Phạm Thái đưa tay, ly rượu nồng lại một lần nữa cạn xuống cổ...

Người đàn ông bên cạnh nhú mồm, đôi tay vừa muốn giơ lên, lại đặt xuống...

Đôi mắt không rõ vui hay buồn, phảng phất qua hơi men kia.. chìm đắm trên khuôn mặt đã nhuộm hồng vì rượu...

Phạm Thái...

Có những thứ khi chúng ta vừa sinh ra liền đã được định đoạt...

Như cái cách mà Trần Lâm tôi vì sao lại là một cô nhi. Vì sao lại trở thành bảo tiêu của gia đình cậu, vì sao mà theo cậu suốt mười mấy năm ròng rã.

Tôi không hiểu.. thứ người ta vẫn hay gọi là số phận...

Cậu không được sống là chính mình, tôi cũng vậy.

Cậu yêu kẻ không nên yêu, tôi cũng vậy....

Chúng ta khác xa nhau về thân phận, so với cậu là một viên ngọc quý giá đẹp đẽ của một gia đình giàu có nức danh... tôi... thậm chí không quý bằng một con chó cảnh rúc trong vòng tay của mẹ cậu.

Đời này, sinh ra đã là sai lầm như thế...

Biết phải làm sao?

Nói đau... Phạm Thái cậu đau là một..

Vậy Trần Lâm tôi kẻ ngồi đây bên cạnh cậu, chứng kiến cậu vì kẻ khác mà đau.. hỏi tôi phải đau tới bao nhiêu phần nữa....

Phạm Thái run run, nhắc gương mặt vương nước mắt nhòe nhoẹt, đôi tay vươn lấy bắm lên cổ áo người:

- Lâm... Lâm... đưa tôi đi được không.. đưa tôi rời xa tất cả mọi thứ được không...

- Anh luôn tốt nhất mà...anh luôn tốt nhất với tôi...

- Làm ơn...

- Kể cả Diệp có thích con trai.. người ấy cũng không thể là tôi...Tôi không dám nói ra, tôi cũng không thể nói ra,... Bố tôi, ông ấy nhất định sẽ đánh tôi cho tới chết... nếu.. nếu..

Nếu. Cậu là Gay.

Phạm Thái lớn lên đã biết được cậu thích con trai. Thế nhưng dám nói sao?, đành chỉ cất lại ở trong lòng... Kỳ vọng của một gia tộc lớn vô cùng khắt khe như nhà họ Phạm, nào có thể?

Tiếng người đã say gục trong lòng,

Trần Lâm nhẹ nhàng bế nâng người dậy, áp trọn trong lòng ngực..

Phạm Thái.. đừng khóc...

Dẫu cậu là ai, như thế nào...

Tôi vẫn sẽ mãi mãi ở bên cạnh cậu...

Trở về một căn phòng thuê gần sát chung cư, vuốt ve giọt nước còn vương trên khóe mắt, cẩn thận đặt người xuống giường nằm.

Trần Lâm lẳng lặng chạm lên môi Phạm Thái, một nụ hôn tựa đường...

Hạnh phúc... như vậy là đủ.

Trần Lâm là cô nhi, được gia đình cậu " chọn lựa" đem về từ nơi đào tạo võ cho những đứa trẻ có tố chất, từ đó được phân cho việc đi theo và bảo vệ an toàn cho Phạm Thái, cũng cứ như thế mà cùng nhau lớn lên.

Đến khi chính trái tim mình loạn nhịp, đôi mắt mình say đắm từ khi nào, bản thân lại không hề hay biết.... Khi phát hiện ra.. đã là lúc, có thể vì dáng người nhỏ nhắn kia.. thậm chí, là chết đi...

=====

Vĩ kêu gõ gõ lên vài tấm ảnh trên mặt bàn. Trên môi không dấu được sự thỏa mãn và kinh ngạc

- Không thể ngờ, thật không thể ngờ!

- Văn Diệp em quả làm tôi một phen giật mình.

- Một kẻ là con trai thứ của đại gia chề Thái Nguyên, một thằng gốc cũng lại chính là con trai cả của nhà họ Mễ.

- Quả là thú vị.. Xem ra, trò chơi này lớn hơn tưởng tượng nhiều!

Kẻ mặt trắng trẻo như thư sinh đứng bên cạnh, sửa sửa cặp kính theo cái vẩy tay liền tiến lại gần, cất chất giọng đều đều:

- Con trai thứ nhà họ Phạm khá khó xơi, bên cạnh có một tên bảo tiêu cao cấp được đào tạo bài bản từ nhỏ. Lũ đàn em đã mấy lần lảng vảng tiếp cận nhưng đều không thành.

- Tên gốc nhà họ Mễ không cần bàn tới, hẳn có vợ trên giấy tờ, đây là địa chỉ của cô ta.

- Đại ca, vậy, bắt đầu từ tên nào trước?

Vĩ kêu khoan khoái chỉ tay vào một ảnh:

- Vậy thì, bắt đầu từ nó đi.

- ——

Phạm Thái trong cơn mê man có chút giật mình, co người lại.

Kẻ nằm trên ghế salon từ đằng kia vẫn không hề chớp mắt, như vậy liền bước tới bên cạnh, khẽ kéo thêm chăn, ủ cao lên một chút..

- Lâm.. Lâm.. dẫn tôi đi...

- Lâm...

Những tiếng đứt rời, ngắt quãng bật ra.. cũng như kéo bật tấm màn mỏng manh trong trái tim của kẻ bên cạnh ấy.. nhúc nhối từng nhịp đập...

- Thái, giá mà.. anh thực sự có thể đưa em đi...

=====//=====

13. Chương 13: Tặng Hoa

Đối với một người con trai mà nói, lại nhất là một người con trai khỏe mạnh khá cao lớn, sinh lý cũng rất ư là dồi dào như Văn Diệp, thì việc tự đứng vào một cái ngày lễ như 20 -10 ” bị ” tặng tới một lẵng hoa, quả đúng như việc đang nhai cơm mà gặp phải cục sạn to tới mức cả răng.

Văn Diệp há hốc mồm đứng chết tại trận trước bàn,

Mẽ Nam vẫn vui vẻ một câu vợ hai câu vợ:

- Diệp, Diệp.. Thái nói Diệp nhất định sẽ thích..

- Vợ ơi.. Vợ Diệp ơi.. Bông này Mẽ Nam thích nhất..

- Vợ.. ư...

Văn Diệp sau một hồi hóa đá thì liền nhào tới ập cả bàn tay lên miệng Mẽ Nam, rít lên:

- Anh con bà nó rút cuộc nhìn sao mà tôi ra đàn bà vậy hả?

- Tôi không mặc váy!

- Tôi cũng không có vếu bự!

- Mẹ kiếp! Tôi cũng không có lỗ cho nhà anh đâm!

Mẽ Nam bị bịt miệng, không thể cất ra tiếng hoàn chỉnh, nhưng vẫn rất cố gắng để giải thích:

- Ư.. Ư...

- Ư...

Mãi mà không được Văn Diệp thả tay ra, Mễ Nam cũng chẳng biết làm thế nào, liền đưa lưỡi ra.. liếm lên lòng bàn tay ấy..liếm, rồi liếm.

- Á!

Cả người Văn Diệp dựng đứng hết lông tơ, tay như gặp lửa mà rút lại,

Mễ Nam cười hì hì:

- Diệp thật xinh đẹp..đẹp hơn.. hơn.. – chỉ tay xuống một bông hoa trong lãng – hơn cái bông hoa to nhất này.

Văn Diệp không thềm đôi co nữa, chui tọt vào nhà tắm, vội vàng xối nước từ đỉnh đầu, cố che đi chút khó hiểu của chính bản thân.

Vì cái gì mà cảm giác khi làn tóc tơ kia vương tới lãng hoa mà đưa ra trước mặt cậu, dùng hết sức chân thành có thể nhất mà nói ra:

- Tặng vợ Diệp..,

Lại.. khiến tim cậu rộn rã đập mạnh hơn..

Vì cái gì mà chiếc lưỡi nhỏ kia vụng về đưa ra liếm lấy lòng bàn tay còn vương mồ hôi, lại khiến cả người cậu chấn động như thế...

Ấp áp như cái cảm giác khi đi học về, được mẹ đón ngay cửa túp lều rách nát ấy..

Hay như cái cảm giác khi rời chân từ giảng đường, thật muốn chạy thật nhanh để khi về có một kẻ cao hơn mình 2cm, nhào tới. Ôm thật chặt...

Hay, như hôm nay.

Đôi mắt ngốc nghếch đầy chờ mong vội vàng kéo cậu lại xem lãng hoa...

Còn nói cái gì mà cậu, đẹp hơn đóa ly vàng kia chứ?!

Nếu ai đã từng xem qua, thấy qua những vết sẹo chằng chịt đầy trên lưng này.. lại còn có thể nói được như thế, ngoài tên ngốc kia ra trên đời không có thêm một người...

Từng giọt nước xối càng thêm mạnh, trời đã lập đông. Lạnh thấu xương tủy, thế nhưng Văn Diệp lại không chuyển sang phía nước ấm.

Cứ để thế, xối đi... cho bớt chút nóng rạo rực trong tâm gan.

Trong làn nước ấy, có một đôi má đang khẽ hồng, có một tâm tình đang không thể khống chế nổi, khiến cho đôi môi câu lên mỉm cười...

Mẽ Nam.

Tôi, thực ghét anh.

=====

Mẽ Nam ngồi buồn so trên cái ghế, co cả chân lên, nhìn lãng hoa được rắc ít kim tuyến đang lánh lên từng màu sắc theo nhịp đèn.

Cậu không hiểu.

Không hiểu vì sao Văn Diệp lại không thích nó, thế nên bao nhiêu tâm tư đều vẽ lên mặt.

Mặc kệ Văn Diệp đã bày nguyên một bàn gà chiên.

Văn Diệp quá là thừa hiểu rồi, nhưng vẫn chuyển chủ đề:

- Phạm Thái nhắn tin nói nay qua chỗ anh họ cậu ấy chơi, đêm nay không về đâu, ăn đi.

-

Vẫn là im lặng, Văn Diệp hắng hắng giọng:

- Sao thế? không ăn tôi ăn hết đấy!

-

Mẽ Nam không nói, bờ môi mỏng hơi dẩu ra, một lúc mới đáp:

- Văn Diệp là vợ. Chị kia bảo, Vợ nhất định sẽ thích. Nhưng Văn Diệp lại không thích.

-

Văn Diệp gắp một miếng cánh gà chiên thơm giòn, thực là khó mà, thế nhưng bản tính cũng không vừa, vẫn cố tình trêu ghẹo:

- Oa miếng cánh gà này ngon lắm, oa.. vi diệu!

Theo thông thường, chỉ cần nhìn thấy gà chiên rôm rục kia, Mễ Nam lập tức thích thú mà xông tới. Văn Diệp vừa tắm xong cũng đã gọi đặt 2 phần to tướng. Cũng chẳng biết vì sao lại đặt, chắc là do vui thôi.

Vậy nhưng phản ứng của Mễ Nam lại khiến cậu quá kinh ngạc.

Mễ Nam không thèm nhìn tới, lẳng lặng đứng dậy quay về phòng.

- Mễ Nam không muốn ăn cơm. Mễ Nam rất buồn.

-

Trời ạ. Có cần phải nói ra không? Tôi cũng đâu có lác, hiển nhiên cái mặt của hắn viết đủ mấy chữ rất buồn, rất là buồn, chỗ này buồn chỗ kia cũng buồn luôn đi.

Mễ Nam luyến tiếc nhìn giỏ hoa một cái, sau đó, thực sự rời khỏi bàn ăn, chui vào phòng ngủ.

Văn Diệp bên ngoài gãi tới rừ cả đầu.

Vậy không lẽ giờ cậu phải thực sự nhận lãng hoa kia?

Nà nì? Nhưng mà cậu là một cái đàn ông!

Làm đéo sao...

Haiz..!

Điên mất thôi..

- _____

Một tiếng trôi qua.

Văn Diệp đưa tay lên miệng cắn móng, thói quen xấu cực xấu mỗi khi cậu bối rối. Nhưng suốt chục năm qua chưa cái nào bị cắn cụt đi. Vậy mà chỉ trong 1 tiếng này, mười đầu ngón tay không còn một mẩu móng.

Không lẽ giờ ngón chân lên cắn nốt sao?

Tôm không chịu được.

Thế nhưng cắn hết móng tay rồi lòng vẫn là không yên.

F*ck!

Chửi một câu bậy bạ, thấy sáng khoái trong lòng bốn phần.

Nhận thì nhận, cũng có ai biết?

Cũng chẳng chết người được..

Nếu không e rằng...

Đúng vậy. Là cậu chỉ lo bỏ phí chỗ cánh gà kia thôi. Chứ hoàn toàn không quan tâm tới cái kẻ to xác trong phòng giờ này chắc hẳn đang cuộn mình trong ổ chăn kia cả.

Nghĩ rồi nghĩ thế.

Văn Diệp hùng hồn xách theo giỏ hoa bước vào trong phòng.

Kẻ kia y như rằng, vo thành một cục. Chỉ hở có mái tóc tơ mềm vương ra ngoài một chút.

Chính Văn Diệp lúc này cũng chưa hề hình dung ra, vì sao và từ bao giờ lại hiểu rõ thói quen người kia tới thế.

Kéo kéo cái chăn:

- Ey, cánh gà không?

-

- Cánh gà thơm ngon rôm rụm đẹy.

-

Ủa mà khoan, mình vừa nói gì vậy?. Văn Diệp thoáng chốc lại gãi gãi đầu, cố chìm giọng:

- Ờ.. thì.. hoa đẹp. Rất đẹp. Tôi rất thích..

Có phản ứng ngay, trong chần lậ tức thò ra một cái đầu:

- Diệp thích..

- Ủ.. thì thích. Đẹp lắm. Này,

Văn Diệp giờ lẳng hoa ra, cố gắng rặn ra vài câu bình phẩm:

- Rất đẹp luôn, như một tác phẩm nghệ thuật, và người cắm hoa chính là một nghệ sĩ. Đẹp vô đối. Đẹp bá cháy luôn!

Còn chắc chắc ra vẻ nữa. Trong lòng nghĩ. Mẹ cha nó, tao cắm còn đẹp hơn.

Mế Nam y như rằng, nhồm cả người lên, ngấm nghĩa lẳng hoa:

- Hoa đẹp cho Diệp đẹp.

- Diệp thật xinh đẹp.

-

Cả người Văn Diệp lại tự dưng rùng lên, mất tự nhiên vô cùng. Giá mà câu nói kia phát ra từ một cô em vòng 1- 95 đi. Có lẽ giờ cậu sẽ rút ra ba bãi nước nhãi. Nhưng lại từ một kẻ ngực phẳng lì lì như sân bay Tân Sơn Nhất.

Thật khó mà diễn tả cảm xúc.

Mẽ Nam chăm chú nhìn Văn Diệp, như chờ đợi một điều gì đó.

Văn Diệp cảm thấy quá không ổn rồi, bị nhìn như thế thực con mẹ nó mất phong độ đi. Cũng chẳng hiểu nổi, rõ ràng ngoài kia cầm dao chém người như chém chuối. Mà sao đứng trước đôi mắt hoa đào cong cong kia lại như bãi bùn.

Văn Diệp tính kéo người ra ăn gà tiếp, miệng còn chưa kịp nói. Mẽ Nam đã nín lấy tay:

- Diệp, Diệp không hôn hôn Mẽ Nam sao?

- Sao cơ?

- Diệp nói thích mà. Mẽ Nam chờ mãi này giờ..

Mẽ Nam chỉ lên má mình, sau đó nghĩ sao sao lại chỉ xuống môi:

- Diệp thích rồi thì phải hôn Mẽ Nam, ở đây- à không - ở đây.

Bình bình bình... Tiếng trống ngực Văn Diệp đập như khởi cờ ra quân, đôi môi kia cứ chúm chím chúm chím, hồng hồng mềm mềm, ngọt ngọt...

Tại sao... lại có người... dễ thương tới như vậy cơ chứ?..

Cứng đờ, một giây, hai giây, ba giây..

Mẽ Nam không chờ nữa. Nhào tới, hôn lên:

- Chụt!

- Chụt!

Sau đó thì bảo:

- Mẽ Nam tự hôn rồi.

- Vì Mẹ Nam rất đói. Rất muốn ăn cánh gà.

-

Cánh.. gà...

Văn Diệp đầu óc quay cuồng 360 độ. Bể lái quả này cua khét cũng không kịp đi?

Rút cuộc, cánh gà, ừ thì cánh gà.

=====

Thế nhưng, đêm hôm đó.

Văn Diệp ngủ không được yên, ngứa ngáy quá, bụi cỏ nơi giữa háng cứ loạt soạt bị vạch ra vạch vào, cả chú chim non đang say sưa ngủ cũng bị lật tới lật lui.

Chạm tới...

Ổ trứng....

Chạm tới..

Hậu... hậu.. hậu huyết!

Văn Diệp theo phản xạ đạp một phát lên bụng đối phương.

Tay cũng đã cuộn thành quyền, suýt chút nữa là đem cả nắm đấm lên mặt người kia..

- Mẹ Nam?

Mẽ Nam cuộn người ôm lấy cái bụng vừa bị đạp trúng.

- ... ui.. đau.. hự hự..

Văn Diệp hết hồn kéo lại cái quần đã bị tụt xuống một đoạn, hở ra nguyên tất cả cảnh xuân.

- Anh làm gì vậy?

Mẽ Nam lắc lắc đầu, đôi mắt nhúu lại vì đau, ngơ ngác nhìn Văn Diệp.

Tính ra, đây cũng là lần đầu tiên bị người kia cho ăn đòn. Oan ức lắm.

Văn Diệp một thoáng không đành lòng lại giơ tay ra, kéo cả người nằm xuống vòng tay từ sau lưng xoa xoa bụng cho kẻ nào đó:

- Đau lắm à?

- Đau lắm..

- Thế sao tự dưng nửa đêm trèo lên người tôi làm gì?

- Sáng nay là lễ của mẹ đó, Phạm Thái nói nên gọi cho mẹ, Mẽ Nam gọi. Mẹ bảo là.. bảo là...

- Bảo sao?

- Bảo là... ngủ với vợ, phải đi tìm tìm lỗ.. dúit dúit.. mới mau có em bé...

- Hả????

Văn Diệp bật ngồi dậy:

- Vậy.. anh vừa..

- Mẽ Nam đi tìm lỗ...

- Cái.... Cái...

- Mẽ Nam tìm thấy rồi. Lần sau, cho Mẽ Nam dúit dúit có được không?

- ???!!!!!!!

- Đương nhiên là không được!!!!!!!!!! Anh nghĩ sao vậy?

- Chỉ là muốn Diệp làm vợ.

-!!!!

Văn Diệp cậu thực muốn khóc. Nếu có, con bà nó. Nếu có, ông đây sẽ thông chết cậu!. Lại dám tính đường lấy chuối chọi đá hả?

Mà nghĩ kỹ thì, dẫu là bảo cậu một chọi ba, vẫn còn dễ sống hơn thế này. Trong cái nhà mà có một tên cao hơn mình 2cm. Lúc nào cũng tính đường đâm dê sờ mó cậu, mà cậu lại không được đánh trả.

Thế khác gì bảo là: a, tôi đây, anh cứ đến mà ăn đi à?

Văn Diệp cậu đời nào chịu nằm dưới!

Ghét bỏ búng khê lên dái tai kẻ nằm bên cạnh, chỉ thấy đôi mày kia nheo lại:

- Đáng đời.

=====

Phạm Thái không về phòng, không chỉ là một đêm. Mà tới tối thứ ba đến khi Văn Diệp muốn đích thân tới nhà ông anh họ kia xem thế nào,

Vừa mới bước tới cửa phòng lập tức đập vào một người đang nhể nhại vết máu.

Văn Diệp giật nảy người:

- Anh Lãm?!

- ... Văn Diệp.. Phạm Thái, bị bắt cóc..

=====//=====

14. Chương 14: Thể Hiện

Trần Lãm - người anh họ của Phạm Thái. Văn Diệp hiển nhiên quen biết rõ ràng, liền muốn dìu vào nhà.

Mẽ Nam vừa nhìn thấy máu liền lắc đầu sợ hãi trốn sau lưng Văn Diệp:

- Máu...

Trần Lâm dù bị thương khá nhiều vết trên cơ thể, . Nhưng Văn Diệp lập tức có thể thấy đây không phải những đòn chí mạng, bởi Trần Lâm dường như vẫn còn rất tỉnh táo.

Vậy nhưng rút cuộc có chuyện gì?

Trần Lâm chỉ bước sau cánh cửa vài bước vội vã tới không muốn tiến tới bàn, ngay sau cánh cửa đóng sập lại liền bám chặt lên tay Văn Diệp, từng chữ nói ra đều mang theo hơi thở gấp gáp:

- Trong quán bar khi Phạm Thái đi vệ sinh đã bị tập kích, tôi chờ bên ngoài, đến lúc phát hiện ra đã cố gắng cứu em ấy nhưng bọn chúng rõ ràng đã lên kế hoạch rất tỉ mỉ, nghiên cứu kỹ địa bàn, xe lách qua một con hẻm nhỏ.

Trần Lâm nghiêng chặt rằng:

- Tôi đã cố gắng đuổi theo, nhưng.. bọn chúng có hơn 10 người.... tôi.. vô dụng..

- Mất dấu em ấy rồi. Điện thoại đã bị vứt xuống đường, không định vị được.

Văn Diệp nhìn cả người Trần Lâm đều trầy trụa. 1 chọi 10 đừng nói tới Trần Lâm, có là cộng cả Văn Diệp cậu vào cũng khó mà thoát. Nhưng khó hiểu nhất là, Phạm Thái em ấy chỉ là một sinh viên bình thường, xưa nay cũng không gây thù chuốc oán với ai, tại sao lại có người bắt cóc em ấy?

- Thuốc... Bông...

Mẽ Nam đứng từ sau, rụt rè đưa tới cho Trần Lâm..

Trần Lâm đưa đôi mắt liếc về phía cậu, chìa tay ra tóm lấy mớ bông, dặt lên vết thương trên tay đang chảy máu. Mẽ Nam liền lui ra sau.

- Tôi đến để xem chúng có liên hệ gì tới đây không?.. Nhưng xem ra, cậu cũng không biết chuyện này?

Văn Diệp khẳng định:

- Không có gì cả.

- Vậy thì... chúng đã biết rõ về thân thể của Phạm Thái..

Trần Lâm siết chặt mớ bông đã lổm đổm máu:

- Thái...

Đôi mắt tràn đầy đủ mọi loại cảm xúc đan xen kia. Trong giờ phút này, chính Văn Diệp cũng không hiểu nổi tại sao lại giống với đôi mắt của cậu khi thấy Mẹ Nam phải chịu dày vò tới thế...

Văn Diệp bật nói:

- Anh đã liên lạc về nhà cậu ấy chưa?

- Đã báo cho ông chủ, nhưng hiện tại người từ Thái Nguyên lên không kịp, ở đây lại chỉ có mình tôi

- Đi. Tôi biết một người có thể giúp.

=====

Văn Diệp không biết lái xe ô tô, thế nên đành lòng để cho một thân rướm máu kia bất chấp mà ngồi ghế lái.

Một lúc sau mới giữ được bình tĩnh mà khẳng định:

- Như vậy... Phạm Thái, là con thứ của nhà họ Phạm, chính là "đại gia chề"?

- Đúng vậy..

- Còn anh?

- Tôi là bảo tiêu của cậu ấy.

- Vậy chuyện này..

- Bắt cóc tổng tiền.

Khi nói ra bốn chữ ấy, Văn Diệp ảo giác như rằng chiếc xe và người đang ngồi bên ghế lái kia, như một thoáng run lên.

Chính Văn Diệp lòng cũng đã như lửa đốt, với cậu hiện tại không quan trọng Phạm Thái là con của đại gia chèn ép gì đó, mà chỉ cần biết rằng, đó là một người cậu luôn coi như một thằng em trai nhỏ mà thôi!. Quý hơn cả tình thân của máu mủ ruột rà...

- Trần Lâm anh yên tâm, nếu là bắt cóc tổng tiền, hẳn bọn chúng sẽ không làm hại em ấy.

- Hơn thế nữa. Bằng giá nào tôi cũng sẽ đem em ấy về.

Trần Lâm không trả lời, theo tiếng bánh xe rít bánh lăn nhanh hơn..

Thái.. em nhất định không thể xảy ra chuyện gì.

- _____

Đừng nghĩ rằng, Vĩ kều thì phải sống ở một quán bar hay một cái nơi hầm hố lắm.

Kỳ thực, hẳn cũng rất là yêu hoa lá cành, biệt thự sân vườn đầy mùi lá cỏ tươi mới.

Văn Diệp mới tới đây chỉ có một lần. Vì lẽ thường gặp được Vĩ kều là điều không đơn giản, cũng đã nói qua rằng Văn Diệp chỉ là một kẻ bình bình trong Ever, tính đến Ever có bao nhiêu người, cậu, và cả đám mấy kẻ cậu quen biết giao du cùng cũng chẳng đứa nào nắm được. Nhưng hôm nay, vì Phạm Thái, Văn Diệp cậu nhất định phải tới thử một phen.

Đường hoàng như một vườn xanh nhỏ.

Không có bảo vệ, không có đàn em. Một Vĩ kều cao đứng 1m9 kia đang đưa tay chạm lên những quả non mới chớm đậu.

Tiếng chiếc xe vừa phanh kết lại trước cửa, bên miệng đã kéo lên mặt cười.

Xem chừng, Phạm Thái kia quả là có chút sức nặng với em.

- Đại Ca, Đại ca!

Vĩ kều như lơ đãng nhìn ra ngoài cổng. Trên mặt hờ hững nhàn nhạt:

- Diệp?

- Đại ca. Em Diệp Sẹo đây.

Văn Diệp sốt ruột tới nóng, chẳng quản Vĩ kều chưa kịp thông thả ra mở cổng, liền ra hiệu cho Trần Lâm , cả hai nhảy cả qua phía rào chắn xung quanh, bước tới.

- Đại ca, giúp em.

- Ngồi đi.

Vĩ kều hôm nay đã coi như là thoải mái, còn có thể bỏ qua việc hai kẻ vừa nhảy rào vào nhà mình mà ngồi xuống nơi đặt chiếc bàn đá nhỏ, điềm tĩnh rót một ngụm trà,

- Uống trà?

- Đại ca, Phạm Thái bị bắt cóc, nó là đứa em em, hiện tại giờ không thể báo công an, em chỉ còn có thể tìm anh, anh giúp em đi.. Đại ca,

- Diệp. Có những nguyên tắc em phải..

Trần Lâm tay giữ lại chén trà từ trên tay Vĩ kều:

- Anh cần bao nhiêu tiền để xuất người?

Vĩ kều điềm tĩnh đưa những ngón tay dài của mình lên gỡ tay Trần Lâm ra:

- Đưa ảnh.

Trần Lâm rút từ túi áo ngực của mình ra một tấm hình của Phạm Thái, đưa ra trước mặt Vĩ kều:

- Con trai thứ nhà họ Phạm. Đại gia chè Thái Nguyên. Bị đưa đi cách đây hơn 2 tiếng.

Văn Diệp vốn không phải kẻ thích ngọt nhạt, thế nhưng trước mặt một người như Vĩ kều mà nói, dẫu gì cũng là người dẫn dắt mình, cậu cả 9 phần đều là xuống nước:

- Đại ca, giúp em đi, em biết chỉ có anh có thể giúp em!

- Tiền sẽ tính sau. Người, sẽ có người.

- Đại ca, cảm ơn anh!

- Tuy nhiên – Vĩ kều quay sang Văn Diệp:

- Diệp. Em lần này tự tiện tới đây, biết sai không?

Văn Diệp nhìn sang Trần Lâm, rồi lại hơi cúi đầu:

- Em xin lỗi. Nhưng chỉ cần anh cứu được Phạm Thái, sau đó, em nhất định sẽ đền tạ tội với anh!

- Anh không cần em tạ tội với anh. Chỉ cần em biết rõ được một điều, hôm nay, anh là vì em.

Văn Diệp không quá sâu sắc, cũng chẳng hiểu được câu nói đấy là cái gì, chỉ cần biết giờ này phải mau chóng tìm ra Phạm Thái, liền cứ thế mà cúi đầu cảm ơn liên tục:

- Cảm ơn đại ca, cảm ơn đại ca!

Chiếc xe lao đi,

Vĩ kều không đi theo.

Bên phía người nhà của Phạm Thái, cách đó ít phút cũng đã nhận được tin tổng tiền:

<5 tỷ hoặc mạng sống của con trai mày.

Giao dịch: 12h đêm nay, địa chỉ sẽ nhắn sau. >

Tất cả các đầu tụ điểm đã bắt đầu kéo người, men theo những hướng ra bìa nội thành và tất cả các khu nhà nát tìm kiếm,

Trong ánh sáng nhấp nháy của chiếc đèn xe vừa rời khỏi,

Vĩ kều tay búng búng lên tách trà.

Để có được em, để có một ngày em sẽ cam tâm tình nguyện quỳ trước mặt anh, trần trụi nằm trong lòng ngực anh, làm người của anh, cũng sẽ không thể nào có một kẻ thứ ba nên tồn tại.

Văn Diệp.

- Tất cả, mới chỉ là khởi đầu.

- Rủi may, đều ở trong tay em. Văn Diệp, thể hiện đi.

- _____

Phạm Thái mơ màng tỉnh dậy

Đầu đau quá...

Men rượu mấy ngày nay chưa tan hết, thuốc mê lại sộc vào mũi..

Đây, là ở đâu?

Cậu bị bịt mắt, hai tay trói ngược ra sau cuộn chặt vào một chiếc ghế gỗ.

Tất cả những gì cậu còn nhớ được, chỉ là khi vừa mới rời khỏi nhà vệ sinh, đã bị một chiếc khăn thấm đẫm thuốc mê ép sát lên cả khuôn mặt. Động lại chỉ còn là những tiếng kêu thất thanh vụn nhỏ của Trần Lãm..

Đôi tay bị siết chặt đau buốt, Phạm Thái cố gắng cử động chân. Chỉ có thể hất qua lại vì cũng đã bị bó chặt lại với nhau..

Trần Lãm..

Trần Lãm...

Anh ở đâu?

- ____

Tiếng bước chân lao xao.

Phạm Thái lập tức giả bộ như mình vẫn chưa còn tỉnh, hơi ngẹo đầu về sau ghé như cũ.

- Thằng nhóc này còn chưa tỉnh.

- Xời, mấy cái thằng thiếu gia ẻo ợt đấy tao còn lạ gì.

- Đừng lảm mồm nữa, theo đúng kế hoạch mà làm đi,

- Đại ca ra tay cũng nặng, - một tên chép miệng.

- Cũng dẻo hiểu luôn. Tiền thì không cần, làm thế làm gì?

- Mày nghĩ chết không?

- Còn phải xem số nó.

- Rộng cái này ra chút- một tên hơi vợ củi rộng ra phía xung quanh

- Mày làm gì?

- Thấy cũng tội, ditme. Giết người cũng ghê tay.

Sau đó, Phạm Thái chỉ còn nghe thấy tiếng loạt soạt của củi chất, mùi xăng nồng nặc bốc lên bốn xung quanh....

Một tên trước khi đi còn nhổ lại bãi nước bọt, lảm rầm.

- Cũng cầu cho chúng nó tới kịp. Nói cho cùng chẳng qua cũng chỉ là muốn dọa cho cút xéo khỏi Hà Nội thôi sao?

- Câm cái mồm mày đi.

Phạm Thái không hiểu, những lời đó, trong tâm trí bây giờ, chỉ còn là một vòng tay rắn chắc ầm áp... gương mặt không mấy khi cười ấy, lại hiện lên..

- Trần Lâm.. Trần Lâm.. cứu em..

- ———

Trước giờ giao hẹn 1 tiếng.

- Đã tìm thấy vị trí chiếc xe.

Văn Diệp nhận được một tin này, cả người đều như đã được giải thoát,

- Đại ca đã tìm được chiếc xe!

Vặn tay lái, Trần Lâm liều mạng phóng chiếc xe hết tốc độ.

Cả hai sau khi tới được nơi định vị không dám kinh động, cả hai mò mẫm trong đêm tối. Văn Diệp siết chặt con dao bấm. Dúi lên tay Trần Lâm một đoạn đoản.

Trần Lâm khẽ gật đầu.

- Có mùi xăng.

- Bên kia.

Khi Trần Lâm cùng Văn Diệp nhìn tới. Đây là một khu nhà bỏ hoang, chiếc lều mà 4,5 tên đang đứng kia, được dựng tạm bợ.

Quả thật như Vĩ kều đã phán đoán, chỉ là một bọn du côn cùng đường 4,5 tên đang chờ tới giờ trao đổi.

Một tên còn đang bẻ các khớp cổ tay.

- Phạm Thái chắc chắn trong căn nhà kia.

Văn Diệp bấm dao ra khỏi vỏ. Gật đầu với Trần Lâm:

- Lên trước khi chúng kịp phát hiện.

- Được!

Bị tấn công bất ngờ, bốn năm tên côn đồ dường như chưa kịp phản xạ lại, liên tiếp ăn hai ba nhát dao đoản trúng người.

Nhân lúc hỗn loạn, một tên lén ra sau, ném thẳng một bó đuốc lên gian nhà tạm:

- Không mang tiền tới, cứ chờ nhật xác nó đi!

Ngọn lửa gặp xăng, bùng lên dữ dội,

Văn Diệp bị cảnh tượng xưa cũ khiến cho chao đảo, một lúc sơ xẩy liền bị ăn một viên gạch đập thẳng lên đầu.

Máu tứa ra nhuộm đỏ một bên mắt., Thế nhưng, kẻ điên kia chính là Trần Lâm, Ngọn lửa bắt đầu bốc cháy, tâm tình bắt đầu bốc cháy, tất cả những gì gọi là sức lực, đều tắt cả được bung ra tới cuối cùng. Tay xiên ngang dao cửa dọc cổ một tên, lại dùng chân đạp một tên bay đập lên cạnh góc nhà rực lửa, dẹp lấy một góc khói bụi xông tới.

Tên côn đồ còn sót lại, trở tay, dùng đoạn sắt nhọn ngay đó cầm được đâm xuyên qua mu bàn tay của Trần Lâm..

Máu, vượt lên mặt thành thảm đỏ, Bắn sang cả Văn Diệp bên cạnh.

Văn Diệp cuộn người, đưa dao tới, một nhát đâm thẳng ngực tên kia.

Trần Lâm mặt không đổi sắc, không một tiếng kêu.

Dùng tay còn lại,

Sút!

Đoạn sắt ngay lập tức tạo thành một lỗ hổng xuyên giữa bàn tay.

Cả người, lao vào trong biển lửa..

Phạm Thái,

Đời này không có em.

Đời này sống cũng như chết.

Đôi mắt này, không nhìn thấy em

Có thấy cũng như không.

Đôi tay kia dù có đứt ra thành trăm mảnh...

Nếu, em còn ở trong đó, anh có dùng thân xác này bò hay lết tới..

Vẫn đều muốn bên cạnh em

Được không?

- _____

Không!!!!!!!!!!

Tiếng gào thảm thiết của Văn Diệp,

Cả căn nhà dường như đã cháy sập, mấy tên côn đồ dùng sức chạy lão đảo rời khỏi.

Văn Diệp lau máu trên đầu đang tí tách chảy xuống..

Bối vào đám lửa kia...

Phạm Thái!

Trần Lâm!

Đừng...

=====//=====

15. Chương 15: Cậu Chủ

Trong cơn nguy hiểm tính theo từng tích tắc ấy,

Văn Diệp cố đối chọi với quá khứ ám ảnh về ngọn lửa nóng rực, với tay lấy một đoạn gỗ dài, chân vừa dời bước tới đồng đồ nát,

Một thân hình đã phủ lên cả người cậu.

- Đại ca?

- Anh nghĩ là, em cần giúp.

Vĩ kêu hất tay, một đám đàn em lập tức bước tới, rẽ ngang vành lửa, khi đưa ra, cả người Phạm Thái đều đã được Trần Lâm ủ bọc trong lòng.

Thật may chỉ là một cái lều tạm bợ, không có cột xà nào quá nặng, nếu không...

Bác sĩ Khánh cũng được đem theo tới, sau khi cả hai đã qua cơn ngạt khí, Văn Diệp mới giật mình nhìn lên.

Một bàn tay đang cẩn thận chấm vết thương trên trán mình. Ngập ngừng:

- Cảm ơn anh, đại ca.

Vĩ kêu nở một nụ cười nhàn nhạt:

- Hãy nhớ, em nợ anh ân tình ngày hôm nay.

- Văn Diệp nhất định ghi nhớ.

- Được rồi. Em cũng bị thương không nhẹ đâu.

- Đại ca.

- Yên lặng.

=====

Một tuần nay.

Trần Lâm không tỉnh lại.

Cả người đều là vết thương lớn nhỏ, trên đầu, tóc cũng đã cháy rụi phải cạo trọc, vết bỏng tróc khắp lưng áo, bàn tay gần như đã phế...

Nếu để nói về nhân sinh của một kẻ lớn lên từ cô nhi viện. Có lẽ, thế là hết. Còn không phải nói tới việc

tiếp tục làm bảo tiêu.

Văn Diệp dúi chiếc tàn thuốc vào chiếc gạt tàn đã đầy.

Mờ mịt.

Một bàn tay đưa ra, khẽ chạm lấy vạt áo cậu, kéo kéo.

- Diệp.. ở đây, lạnh lắm..

Văn Diệp quay người lại, khó khăn mỉm cười nhìn người kia:

- Mẹ Nam, giả sử có một ngày tôi chết đi, anh có khóc không?

Mẽ Nam nhú nhú mày lùi về sau một bước:

- Không cho Diệp chết. Mẹ Nam ở bên cạnh Diệp.

Văn Diệp cười xòa, kéo lấy bàn tay kia.

- Vào nhà thôi.

- —

Nhân sinh vô hình.

Tình cảm vô hình.

Không nhìn thấy được, không sờ thấy được. Thế nhưng lại sẵn sàng chết vì nhau.

Thứ tình cảm ràng buộc ấy, bình thường có thể người ta đơn giản mà bỏ qua. Vậy nhưng trong cơn ngậm ngùi của sinh tử, lại rõ như ánh sáng ban ngày.

Phạm Thái cậu vậy mà trước đây lại không biết rằng, người nằm trên giường bệnh, trong lồng dây dợ chẳng chịt kia, lại quý giá với chính bản thân mình đến thế., đến mức, dùng những hơi thở hiu hắt cuối cùng, che chở cho cậu.

- —

Mười ba năm về trước.

Khi gia đình cậu mới phát lên như điều gặp gió nhờ thu mua những cánh đồng chè bát ngát, xuất khẩu đi nước ngoài.

Cậu trở thành con của đại gia, và cũng từ ấy, anh xuất hiện trước mặt cậu, đi theo cậu, bảo vệ cậu.

Năm cậu 12 tuổi, vô tình rượt theo chú mèo nhỏ mà làm bể cái bình cổ... Anh sợ cậu bị trách phạt liền nhận hết lên người anh những đòn roi đau đớn.

Cậu chưa từng dám quên, ngày hôm ấy, khi cậu sợ hãi nép chặt vào cánh cửa kia, anh đã mỉm cười nói với cậu.

Anh, không sao.

Cũng là, cậu nói với anh bí mật nhỏ, cậu muốn học hát, được đứng trên sân khấu kia.

Anh lặng lẽ đem về cho cậu từng quyển sách viết những nốt nhạc đơn sơ, và vài ngày sau ấy, anh bị phạt quỳ suốt đêm giữa trời đông lạnh.

Cậu lén mở cửa, đem chăn ra cho anh.

Phủ lên mái tóc đã ướt đậm sương muối. Anh đông cứng đôi môi, vẫn nói với cậu rằng. Anh không sao.

Đã bao nhiêu lần, anh nói với em rằng, anh không sao?

Là bấy nhiêu lần, em đã nghĩ rằng, đó là thật...

Anh mạnh mẽ như vậy, sao có thể chứ?

Bưng đôi mắt đã đỏ vành, Phạm Thái mặc kệ những vết thương trên cơ thể vẫn còn vương đầy mùi sát trùng, lặng lẽ cầm lấy tay anh.

Trần Lâm.

Anh đã nói với em những gì?

Anh hứa gì với em?

Anh nói muốn mở một tiệm bánh ngọt, ngày ngày đều cho tôi ăn tới mồm mĩm cơ mà?

Vậy những vết máu này là sao? Đôi tay kia sao lại buông thõng như thế?

Tại sao anh không tỉnh lại?

Ngày hôm ấy,

Khi anh lao vào biển lửa, phủ cả tấm thân mình che chắn cho em. Anh đã nói gì?

Anh nói, anh yêu em hơn tính mạng mình..

Em không cần đâu, em không cần anh phải yêu em hơn cả tính mạng..

Em chỉ cần.. Anh tỉnh lại thôi.. được không?

Nụ cười của anh, thật hiếm hoi.

Anh bảo rằng, có bảo tiêu nào mà hay cười cơ chứ?

Thế nhưng em làm nũng một cái. Anh lập tức nở nụ cười.

Anh buồn cười thật đấy,

Bắp tay anh cuộn cuộn cơ, thế mà, lại thích trở thành một đầu bếp làm bánh ngọt.

Anh buồn cười thật đấy...

Chẳng ra làm sao cả...

Chẳng ra làm sao hết...

Lại bỏ em như thế này ư?

Trần Lâm...

Trần Lâm..

Cầu xin anh, mau tỉnh lại.

Đừng bỏ lại em..

- ——

- Mau đưa cậu chủ về phòng nghỉ đi.

Tiếng mẹ cậu ngay sau lưng cất lên.

Phạm Thái hất đôi tay người bảo tiêu kia ra:

- Con muốn ở lại với anh ấy.

- Bảo vệ con là trách nhiệm của cậu ta, nếu không vì cậu ta vô dụng, con cũng không bị bắt đi như thế. Bố mẹ đã ký một cái bảo hiểm trước đây rồi, sẽ có người bên công ty bảo hiểm tới làm các thủ tục cần thiết. Con cứ ngồi thế này còn ra cái thể thống gì?

Phạm Thái siết chặt nắm tay.

- Còn nữa, sống chết có số, nó chẳng qua..

- Đủ rồi!

Phạm Thái gằn giọng quay lại, đối với người mẹ ruột thịt của mình, lần đầu tiên cậu cãi lại

- Con sống thế nào? Anh ấy sống thế nào? Bố mẹ có biết không?

- Con thích ăn cái gì? Bố mẹ có biết không?

- Con thích mặc cái gì, bố mẹ có biết không?

- Không! Các người sẽ không biết được đâu. Các người chỉ có tiền thôi!. Trong mắt các người tôi là cái gì,

anh ấy là cái gì?

- Con muốn học hát, các người liền bảo tôi câm họng. con muốn mặc một cái áo thun các người liền bảo tôi thay ra bộ đồ tử tế.

- Thế nào là tử tế? Như các người nhẫn tâm vứt bỏ một người đã sống chết vì con các người mười mấy năm nằm đây đúng không?

- Đi đi! Đi hết đi!

Bỏ qua sự sống sót chết lặng của người phụ nữ, cũng không quan tâm phía sau kia là những ánh mắt thế nào nữa.

Suốt hai mươi năm qua, đều đã chẳng thể được sống như chính mình, vậy, giờ phút này, còn cần gì nữa?

Phạm Thái gục xuống giường bệnh, hôn lên mu bàn tay băng kín chằng chịt kia

.. Lãm.. ngày hôm đó trong đốm lửa điên cuồng..

Anh nói.. anh yêu em...

Đúng không?

Lời nói ấy, bây giờ còn được tính không?

Nếu anh có thể tỉnh lại. Chúng ta rời khỏi đây, đi thật xa.. Ở bên nhau...

Anh, vẫn sẽ công em con đường mòn đầy mùi lá cỏ thơm ngát,

Em vẫn trên lưng anh nhong nhong mà nghịch ngợm, lén cài vào tóc anh một bông hoa dại nhỏ..

Ngày ấy, em đã nói rằng. Lớn lên, em muốn trở lên mạnh mẽ như anh.

Anh lại chỉ xoa mái tóc em mà nói rằng. Không cần, hãy cứ sống là chính mình, bởi vì anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh em..

Lãm..

Anh nói là.. mãi mãi kia mà?

Là chính anh đã nói...

Mãi mãi.. không rời bỏ em...

- —-

Giọt nước mắt ẩm áp len theo khóe băng vải, xót buốt vào trong, khóe mắt người nào đó, cũng khẽ giật nhỏ.

Thế nhưng, Phạm Thái.

Anh, hiện giờ chỉ là một kẻ tàn tật.

Anh còn có thể làm gì cho em được đây?

Phạm Thái....

Xin lỗi em.

=====

Vĩ kêu sửa sửa lại bình hoa trên bàn.

Kẻ thuộc hạ thân tín đeo kính tiến sát lại gần.

- Đại ca, bên chỗ con thứ nhà họ Phạm đã xử lý sạch sẽ.

- Tốt lắm.

- Nghe nói nhà bên đó đã rút hồ sơ, bảo lưu khỏi trường đại học X rồi.

- Ừ.

- Đại ca, vậy còn tên gốc kia thì sao?

Vĩ kêu ngấm nghía chậu hoa một lát:

- Liên lạc với vợ cũ của nó. Kim Hạ.

- Vâng.

Vĩ kêu phui phui tay.

Cuộc sống vốn chẳng có gì thú vị nếu chính bản thân mình không muốn tự tạo ra hết cả.

Văn Diệp ơi là Văn Diệp.

Ân tình chồng chất ân tình.

Thử hỏi một kẻ trọng tình nghĩa như em, có thoát khỏi tay anh hay không?

Hãy là để thử xem. Bản lĩnh của Vĩ kêu này.

Muốn có người, đều phải có.

=====

Vài ngày sau.

- Các người đưa tôi đi đâu?

- Buông ra!

Phạm Thái hết sức giãy dụa khỏi hai tên bảo tiêu đang cố kéo mình ra khỏi phòng bệnh của Trần Lâm.

- Cậu chủ, lệnh của ông chủ đã ban xuống, chúng tôi không còn cách nào..

- Cút!

- Cậu chủ, mời cậu.

- Cút ra.. Tôi nói là cút ra!

Mẹ cậu tiến lại, thở dài một hơi:

- Buông nó ra trước đã. Đừng làm loạn ở đây.

- Vâng!

Hai kẻ bảo tiêu nghe lời bà, thả lỏng.

- Con phải biết rằng tất cả những gì bố mẹ làm là tốt cho con. Hồ sơ trên trường bố mẹ cũng đã rút về, sẽ làm thủ tục cho con sang nước ngoài du học với anh cả con.

- Con sẽ không rời khỏi anh ấy! Bất luận thế nào!

- Hấn là cái gì?. Hấn chẳng qua chỉ là một bảo tiêu đã tàn phế!.

- Rồi, Được được..

Mẹ cậu cố gắng trấn tĩnh cậu:

- Chỉ cần hấn khỏe lại mẹ lập tức vẫn nhận hấn về làm.

Phạm Thái cười nhạt nhẽo:

- Mẹ nghĩ con không đủ hiểu sao?

- Cái nhà này...

Im lặng một lát,

- Mẹ. Mẹ vừa hỏi, anh ấy là gì của con sao?. Được. Hôm nay, con sẽ nói cho mẹ biết!

- Anh ấy chính là người mà con yêu!

- Con trai của mẹ, con thứ nhà họ Phạm chính là một thằng Gay! Một thằng biến thái thích đàn ông!. Con thích anh ấy! Chính là như thế!

- Bốp!

Tiếng tát vang lên, năm ngón tay in hằn trên khuôn mặt trắng bệnh...

- Tao đã nghi ngờ rồi. Tao đã thấy mày chính là cái thứ nửa ông nửa bà, nhưng không ngờ thằng khốn kia lại là thứ khiến mày ra như thế.

Bà không giữ được bình tĩnh nữa:

- Đưa nó đi!

- Không bao giờ!

- Chỉ cần con bước chân ra khỏi ngoài này, các người sẽ bỏ ra một ngày mấy chục triệu để chạy chữa cho anh ấy ư?., hay là để cho anh ấy chết không một người nhìn nhận? Nếu các người làm được như thế!. Nếu các người làm được như thế!

- Cả tính mạng này đều cho các người!

Phạm Thái dùng hết sức, vùng tay ra khỏi hai tên bảo tiêu, lao đầu thẳng vào sống tường gần giường bệnh,

Máu.. Lan ra.

Cậu cố gắng, cố gắng, lết người. Gã gục lên lồng ngực người kia..

Thì ào..

Trần Lâm.

Nếu, anh đã không tỉnh dậy.

Vậy được.

Em, sẽ đi cùng anh.

Chúng ta... cùng nhau.. bước thong dong trên đôi chè.. năm ấy..

=====//=====

16. Chương 16: Đêm Cuồng Say

Ngày dưới nền ban công.

Vài chai rượu nhỏ đã ngổn ngang không thấy đáy,

- Vì sao Diệp buồn?

- Nhìn tôi buồn lắm sao?

- Mẹ Nam biết Mẹ Nam còn bé tuổi, nhưng Mẹ Nam nhìn cũng biết được Diệp buồn nha.

- Ừ.

Buồn chứ.

Sao lại có thể không buồn được?

Khi chính bản thân mình không đủ khả năng bảo vệ những người mà mình thương yêu.

Kể cả mẹ cậu cũng thế.

Nhìn bà bị dòng nước lũ cuốn trôi ngay trước mặt, thế nhưng cậu lại chẳng làm được gì để giữ bà ở lại hết, chỉ có thể khóc mà với theo... để rồi tất cả còn lại chỉ là một nắm bùn hoang.

Và bây giờ, là người em trai quý hơn ruột thịt kia..

Khi Văn Diệp tới thăm bệnh, đã là hai chiếc giường trống trơn.

Bác sĩ y tá đều chỉ thờ ơ hờ hững trả lời: Đã chuyển đi khỏi.

Nhét một tờ tiền vào tay người hộ lý, mới nhận thêm được một cái tin chẳng lành,

Người con trai kia đập đầu vào tường, máu me nhễ nhại, người nhà họ cấp tốc chuyển hết đi rồi. Chẳng còn

biết sống chết.

Văn Diệp như một kẻ điên rối loạn mà chạy hết dọc dài các hành lang bệnh viện lớn, tìm kiếm. Điều không thấy.

Như vậy đấy,

Chính là như vậy..

Sống chết, ranh giới quá mỏng manh. Ngày hôm nay còn ngồi đây vỗ vai nhau gọi một tiếng anh – em.

Ngày mai, mỗi thằng một nẻo.

Chém một nhát lại một nhát, ngay chính Văn Diệp cậu suốt ngày lẩn lóc chốn góc khuất của cuộc đời. Phải hay không ngay ngày mai sống chết cũng còn chưa rõ?

Chán nản, đau đớn, giày xéo tới cực độ.

Văn Diệp ngửa cổ, tu thêm một hơi dài, một lúc lâu sau, nắm lấy bả vai Mễ Nam:

- Mễ Nam, tôi hỏi anh một lần nữa, nếu tôi chết, Anh có khóc không?

Mễ Nam lắc lắc đầu:

- Không đâu.

Văn Diệp sững sốt:

- Sao cơ? Ngay cả anh..

- Mễ Nam nghĩ nghĩ, Mễ Nam còn sống sẽ bảo vệ Diệp không chết, Yêu thương Diệp không chết. Còn nếu Diệp chết rồi, lúc đó Mễ Nam cũng chết rồi.. sẽ không có khóc được a..

- Ừm...

Mễ Nam còn chưa kịp nghĩ ra thêm một lời nào, đôi tay đang muốn đan những ngón xoắn lại với nhau,

Văn Diệp đã dùng sức áp tới, cướp lấy đôi môi đào kia. Hôn lên suồng sã, cánh môi bị cạy mở, mút lấy đến đỏ bừng. Mễ Nam run lên. Nhưng cậu thích, rất thích, cậu muốn hé miệng, theo phản xạ mà mút chút đầu lưỡi cay cay men rượu kia, cuốn lấy.

- U..a.m.. Ừm..

Mễ Nam lần đầu bị hôn thế, sắp nghẹn thở tới nơi.

Văn Diệp buông khỏi, đưa tay lau chút nước đang chảy từ khóe miệng Mễ Nam xuống, chất giọng đã bị cồn thiêu tới khàn:

- Làm đi.

- Làm.. gì?

- Quất nhau.

- Quất.. nhau?

Mễ Nam ổn định lại hơi thở, khẽ cúi đầu:

- Quất nhau.. là gì? có đau.. đau không?.

- Tôi sẽ không để anh phải đau.

Văn Diệp ghì người xuống ngay nền ban công, đôi tay nhanh nhẹn cởi xoạt chiếc áo ngoài, vứt xuống nền, gió cuốn tung...

Tôi sẽ không để anh phải đau.

Tôi sẽ không để người tôi thương yêu phải đau.

Nhất định là như thế.

Bảo vệ tôi sao, Mễ Nam?

Đời này, ngoài người mẹ thương kính đã lìa xa, còn ai ngoài anh có thể vô tư mà nói rằng, sẽ yêu thương, sẽ bảo vệ tôi đây?

Mẽ Nam, tôi không chỉ đang buồn, mà còn đang rất sợ, rất sợ

Một Diệp Sẹo ngang ngược lại sợ đến run lên khi từng người từng người trên quý bên mình cứ rời xa đi như thế.

Tôi không muốn phải lãng phí thêm một chút thời gian nào..

Vậy cho nên..

Tới đi.

Mẽ Nam không hiểu, Mẽ Nam chỉ biết rằng rất thích rất thích.

Diệp vuốt ve khắp người Mẽ Nam, còn để cho Mẽ Nam thỏa thích ăn ngực Diệp nữa. Mẽ Nam mút tới lui hai viên thịt nho nhỏ ấy, rất ngon rất ngon..

Lửa nóng từ cồn thiêu đốt ruột gan, lửa nóng từ đôi môi cong cong cánh đào đang nhều nước hút chặt lấy nơi ấy. Từ trong ra ngoài đều khiêu khích như thế khiến Văn Diệp người đã muốn phát điên lên, vừa trút bỏ quần áo vương vãi, vừa xô kéo người tới giường.

Quần áo xộc xệch rồi, đôi mắt mờ hơi sương rồi,

Văn Diệp để Mẽ Nam giữa nơi đùi non mà vụng về gặm nhấm, mút mát điên cuồng thích thú cậu em nhỏ đã mộng tím

Hai tay dùng sức ghi đầu Mẽ Nam xuống

- Mút nó, hút chặt lại..

- Nữa...

- A....

Văn Diệp không kiềm chế, cũng chẳng muốn kiềm chế thứ gì nữa, xuất ra. Thế nhưng không để cho Mẽ Nam nuốt, liền ngẩng đầu cậu dậy. Vết lấy thứ tinh dịch nồng đậm kia, quẹt qua quýt lên hậu huyệt. Đè người xuống.

Cả người Văn Diệp say tới điên cuồng lão đảo, cởi bật chiếc quần của Mẽ Nam, bung cậu nhỏ cũng đang vì khoái cảm theo bản năng kia mà cương cứng chọc tới.

Mẽ Nam gần như phát run lên:

- A,.. Diệp Diệp.. Diệp..

Trên miệng không giải thích nổi cảm giác điên cuồng này là gì, khi Văn Diệp lại tự chủ động đè lại, ngồi cả người lên háng cậu, ra sức miết lấy cậu nhỏ của Mẽ Nam lên khe mông sẵn chắc kia...

Văn Diệp vẽ loạn nơi cửa hậu, phải làm gì tiếp theo cũng chẳng rõ, đưa hai ngón tay vào tự nói ra theo phản xạ. Một hai lần kéo rộng lỗ hậu xong cũng chẳng quản được thứ gì nữa..

Tất cả giờ đây chỉ còn lại dục vọng trần trụi, chiếm hữu trần trụi. Muốn được hòa với người dưới thân kia làm một.

Chỉ như thế..

Áp chặt cả người xuống lồng ngực mềm mại kia. Gặm tới núm vú hồng hào ngon ngọt kia..

Mẽ Nam run lấy bầy, cậu em nhỏ dựng thẳng lên một vòng, sát sát với khoe mông Văn Diệp mà hơi cọ đẩy.

Cắn lên vành tai Mẽ Nam đang hốt hoảng:

- Ngoan, không đau. Tôi nhất định.. không làm anh đau.

Đúng vậy, làm sao có thể để đôi mắt hoa đào đang lim dim kia phải nhúu mày vì đau?

Nếu giữa lựa chọn một kẻ phải bị thương tới rách nát. Bây giờ và sau này. Văn Diệp vẫn chọn kẻ đó chính là mình.

Văn Diệp hít một ngụm khí, vét chút tinh dịch còn vương vãi cuộn lên cửa hậu đã được hai ba ngón tay chèn vào nơi lỏng.

Liều mạng, đặt dương vật của Mẽ Nam, thẳng cửa huyết. Ấn xuống..

- A..... Ừm...

Đôi môi cắn chặt., vết máu bật ra...

Đau tới không thể thở..

Không thể nhúc nhích..

Vẫn là còn một đoạn khác bên ngoài.. Tên khốn.. này... dài quá...

Văn Diệp vẫn còn chưa thực sự thích ứng được, đau tới nỗi vành mắt lập tức có thể rơi ra nước mắt. Vậy nhưng chưa kịp làm gì tiếp theo, Mễ Nam bên dưới cảm nhận được sự nóng ẩm của nội bích bao trọn cậu em, sung sướng tới tê người, như một sinh lý quá đổi bình thường..

Huých đẩy hông lên cao..

Hự..

Văn Diệp tái xanh mặt.. Thật may,.

Hự..

Thật may.. nếu không.. có chút cồn kia thiêu đốt..

Có lẽ...

Hự...

Cậu sẽ bật ra một tiếng kêu thảm dọa kẻ nằm dưới phải sững sờ...

- Hự.. ưm

- Mễ Nam thích quá.. Mễ Nam.. thích.. chặt...

Máu có len ra theo từng cú chạm điên cuồng của người dưới thân muốn đẩy rồi đẩy.

Thế nhưng Văn Diệp vẫn cố gắng mím chặt môi không kêu lên một tiếng.

Đôi tay bám lên ga giường thành một nhúm lớn., mặc Mễ Nam thúc đến..

- Lỗ của Diệp thật nhỏ a..

- Nó bóp bóp Mễ Nam.. thích... thích.. Mễ Nam.. sắp.. hự... ưm...

- Bay lên trời... thích...

Đau, thực sự đau đớn không còn gì có thể tả nổi, hậu huyết rõ ràng đã bị xé rách..

Nếu không phải đôi môi kia chồm tới hôn hôn lên khóe môi cậu.

Nếu không phải ánh mắt kia đầy ý thích cười nhìn cậu tới mê muội

Có lẽ, Văn Diệp thực sự muốn chửi lên điên loạn

Rút cuộc thì.. làm sao mà sướng?

Chỉ thấy...

Con bà nó...

Hự...

Đau...

Tới... chết mất thôi...

Người bên dưới không xi nhê gì mà hôn hử thúc thúc hết sức tới mỗi eo.

Bởi Văn Diệp ngoài môi lại nói với Mẹ Nam rằng:

- Không.. a.. không đau..

Mồ hôi nhễ nhệ, hậu huyết xem chừng đã rách sâu, đến khi Văn Diệp sắp không thể chịu nổi nữa liền cảm nhận từng luồng tinh dịch nóng bỏng bắn sâu vào trong ruột tới cồn cào,...

Cả người xụi lơ, áp chặt xuống.

Con bà nó, tưởng đâu thì chết.

Cũng may Mẹ Nam chỉ phát tiết theo sinh lý chứ không có biết phải thế nào là kiềm hãm lâu dài , vậy nên ” chương trình” cũng kết thúc ngắn hơn theo dự kiến.

Còn nếu không. Văn Diệp cậu khẳng định hôm nay chính là bị trẻ con thông lỗ tới ngất đi. Ân hận quá.. rượu với chè. Hổng hết cả xôi thịt..

Nhưng tên kia thì lại cười tới cong veo cả mắt.

Mế Nam sung sướng quá.

Cả người nơi nơi đều muốn nở hoa.

Cuối cùng thì Diệp cũng cho cậu đi vào lỗ nhỏ mà dúm dúm.

Cậu dúm dúm nhiều lắm. Tới mức mà chim nhỏ thích tới bắn nước.

Nhưng sao Diệp lại ngủ rồi?

Mế Nam hơi đỡ người dậy, hốt hoảng gào lên:

- Trời ơi! Máu!

Chỗ lỗ nhỏ của Văn Diệp.. đều là máu!

Mế Nam như một đứa trẻ vừa làm hỏng đồ yêu thích, sợ hãi tới mặt tái mét mà gần như khóc lên:

- Diệp, Diệp.. lỗ nhỏ chảy máu...

Văn Diệp lết người sang bên cạnh, vật vờ nói:

- Không đau.

Mế Nam mặt đầy nghi hoặc:

- Thật sao?

- Ừ.

- Vậy.. vậy... giờ...

- Ngủ!

Văn Diệp thực sự làm như nhắm mắt lại. Ngủ.

Nhưng tất cả, lại chỉ vì trấn an người kia. Sợ người kia phải hoảng.

Thực tế thì đâu có một cái gì gọi là sướng ở đây hết. Chỉ có thấy đau tới mắt đều nổi sao.

Vậy nhưng khi kẻ kia lập cập run rẩy lấy khăn lau lau chấm chấm nơi nào đó cho cậu, vừa lau vừa xin lỗi rồi rít, còn đưa miệng tới mà phù phù thổi thổi.

Văn Diệp cậu lại tự giễu cợt mình rằng. Thật may, người chịu đau là cậu.

Yêu, là cho đi như thế,

Là hi sinh như thế,

Là chấp nhận thua thiệt về bản thân mình. Là sợ người kia phải đau phải tổn thương.

Thế nhưng ngay lúc này đây. Khi Mễ Nam đang cố hôn hôn mà rúc vào ngực cậu. Ôm lấy cậu thật gọn thật chặt. Văn Diệp cậu vẫn chưa cho rằng, thứ đó, được gọi tên là tình yêu.

Hoặc giả, chỉ như sợ hãi, chỉ như thỏa mãn chút điên cuồng muốn cuốn lại bên mình những người mình lỡ tâm coi trọng.

Mễ Nam, tôi đối với anh, rút cuộc là thứ tình cảm gì thế này?.

Mễ Nam trong cơn mơ mỉnh mỉnh cười khúc khích.

- Diệp, Diệp. Rất thích Diệp.

- Phải. Tôi cũng rất thích, rất thích anh.

=====//=====

17. Chương 17: Triều Vĩ

Văn Diệp sau đêm đó thì không nhắc lại chuyện điên rồ kia thêm một lần nào nữa.

Nhưng sự thực thì vẫn không thể nào phủ nhận nỗi đích thị ” việc đó ” có xảy ra.

Làm sao mà chối cho được, khi hẳn cứ một câu của Diệp thít chặt, của Diệp xinh đẹp, của Diệp khiến Mễ Nam bay lên trời.

WTF???

Còn cái biểu hiện gì thế kia? Mễ Nam nhìn cậu tới thất thần rồi mím mím cười, đôi má lại còn hơi ửng đỏ.

Chắc là mùa đông lạnh tới nể má rồi sao?

Hay lại cố tình nhắc nhở cho cậu về cái đêm đầy dục vọng ấy, hai hơi thở bện chặt, nơi xấu hổ thâm kín nhất xen chặt hút lấy nhau..

Aiz. Lại thế nữa rồi. Nếu Mễ Nam cứ nhìn cứ nhìn thế này chắc chắn Văn Diệp cậu học không nổi.

- Cốp

- Ai nha..

Văn Diệp gõ cả quyển sách lên mái tóc tơ mềm ấy:

- Đây là thư viện đó!

- Mễ Nam đâu có làm gì?

- Anh nhìn tôi vậy mà lại nói là không làm gì?

Mễ Nam oan ức xoa xoa đầu.

Rõ ràng là chỉ nhìn thôi, vậy mà cũng không được, Diệp dạo này hung dữ quá đi..

Hể Mễ Nam sờ sờ là lại đẩy tay ra.

Mẽ Nam giận rồi, Mẽ Nam không đi nữa, Mẽ Nam mặc kệ Diệp đi trước đi.

Văn Diệp tự dừng thấy Mẽ Nam đứng đó không chịu bước theo. Nhíu mày:

- Lại sao nữa?

- Mẽ Nam không nói nữa, Mẽ Nam phụng phịu: Mẽ Nam giận quyển sổ nhỏ kia, giận cả cái bút kia.

- Hả?

- Diệp dẫn Mẽ Nam đi theo. Nhưng Diệp không cho Mẽ Nam cầm tay. Diệp lại cầm sổ kia bút kia.

Văn Diệp khó tin hỏi lại:

- Đây đang là ở trường học đấy!? Sao có thể cầm tay được?

- Không thích, không muốn. Không đi.

-

Không khí quỷ quái này là gì cơ chứ?

Và vì sao tự dừng mình lại cứ lo lắng mà kéo anh ta đi theo khắp mọi nơi?

Sợ điều gì?

Lo điều gì chẳng?

Đôi môi hoa đào hơi dẩu ra. Cái tay bắt lấy một vạt áo khoác xem chừng không đi là không đi.

Văn Diệp lắc lắc đầu, chuyển bút vở sang một bên, tay còn lại nhanh chóng tiến tới, ử lấy một bàn tay kéo vào túi áo khoác rộng mà che kín vạt tay kia, lồng chặt vào nhau.

- Được chưa?

Mẽ Nam thích chí cười tới híp cả mắt:

- Thích Diệp nhất!

- Chẳng ra làm sao!

Văn Diệp lắc lắc đầu.

Dưới gió rét của mùa đông, từ mười đầu ngón tay giao nhau kín kẽ, nơi đó, có nụ cười và sức ấm lan tỏa, nhip lên hai con tim đang khẽ rung động. Hạnh phúc.

=====

Đông lạnh tới cắt da cắt thịt.

Từng chùm hoa trong sân vườn nhà Vĩ kêu đều rụt rè trong sương sớm đông đưa, đẹp tới ma mị.

Vậy nhưng cả đêm qua hấn không ngủ, bởi lẽ, thứ hấn cần, người hấn muốn, vẫn chưa nắm được trọn vẹn trong tay.

Văn Diệp đã từ chối liên tiếp 2 vụ gần đây nhất. Chính thức không muốn tham gia với Ever nữa.

Đưa tấm ảnh chụp hai kẻ đang tay trong tay sát vai nhau ngay giữa sân trường, Vĩ kêu bật tách chiếc bật lửa lên. Đốt.

Trong lòng một mảng lửa đỏ rực cũng nhen lên.

Ghen.

Văn Diệp à Văn Diệp.

Muốn thoát khỏi tay Vĩ kêu này?

E rằng, đợi kiếp sau đi.

=====

Cả người đều lạnh tới nhột nhột,

Văn Diệp và Mễ Nam không ai bảo ai đều rảo bước nhanh hơn tiến về căn phòng ký túc đầy ắp đó, bước chân một hai đều vang theo tiếng cười giòn tan của Mễ Nam.

Bữa bọn.

Đồ đạc một số thứ đã vứt tung ra khỏi cửa.

Trong phòng, hần nhiên gặp người không muốn gặp.

Kim Hạ.

Xung quanh còn thêm 3 tên bặm trợn sầm trở khắp mình.

Mễ Nam vừa nhìn thấy người đàn bà, đã sợ tới cả người co lại.

Đẩy người núp phía sau mình. Văn Diệp thò tay vào chiếc túi quần hộp, đặt tay lên nút bấm của dao. Mắt liếc qua cả căn phòng lộn xộn, hiển nhiên phút chốc đều có thể hiểu rõ mọi việc.

Kim Hạ nhàn nhã bước tới, khoanh tay trước ngực:

- Chào em trai. Lâu quá rồi không gặp.

- Mày còn có gan tới đây? Không sợ tao nói cho người nhà họ Mễ biết?

Kim Hạ cười ha ha, chẳng chút đề phòng mà bước gần thêm một bước:

- Em trai à, người ta có thể tin lời người điên nói hay không?

Văn Diệp nhú mồm.

- Xoẹt!

Chiếc dao bấm rút ra, gạt ngang vạt má của Kim Hạ mà nhắm tới.

Một lọn tóc xoẹt ngang,

Kim Hạ hốt hoảng thiếu chút nói không thành tiếng. Giây tiếp theo tiếng dao vung lên, bắt gọn Kim Hạ

trong tay. Vặn chéo tay, dao kề sát cổ.

Không chừa một sợi nào thiếu sót, Văn Diệp rít lên từng chữ rõ ràng:

- Muốn đưa Mễ Nam đi? Còn để xem bản lĩnh của tụi mày, muốn bước qua xác con đàn bà này?

Kim Hạ thực sự không ngờ, động tác và thân thủ của Văn Diệp nhanh đến mức như thế, nhìn con dao sắc đã ghì chặt vào cổ, một chút máu như có như không mà rớm ra., lắp bắp:

- Cút.. cút đi... đi về hết..

Cô quả thực đã đánh giá quá thấp thằng con hoang này rồi..

Văn Diệp hừ lạnh một tiếng, mấy tên côn đồ bắt đầu lùi lại, dời khỏi phòng.

Thế nhưng từ phía dưới cửa xe từ đằng xa nhìn lên. Thân hình cao 1m9 hơi phủi chút bụi mưa đọng trên bờ kính xe hất vào:

- Lên đi.

- Nhớ kỹ- Còn sống.

- Vâng, thưa đại ca.

Văn Diệp vừa thoáng buông lỏng cảnh giác, ra hiệu cho Mễ Nam bước tới cửa phòng.

Huych.

Một đám từ đâu thêm 5-6 kẻ xông đến, như được chỉ điểm mà phang thẳng một đòn tuýp sắt dài ngang gối Mễ Nam;

- A,,,

Mễ Nam khụy xuống,

- Mễ Nam!

Những tên mới lên đường như không quan tâm tới sống chết của Kim Hạ, lập tức dồn tới, Mễ Nam liên tiếp bị đánh đau, hoảng loạn co thành một đoàn. Đôi tay cố gắng với về phía Văn Diệp

- Diệp.. diệp.. cứu..

Khoảnh khắc này, tim Văn Diệp cũng như bị treo lên, hết sức bình sinh đẩy Kim Hạ ra khỏi, liều chết dơ đoản xông tới, một nhát treo người, đập thẳng tên đang giờ đoạn xích sắt muốn giáng lên người Mễ Nam kia.

- Phịch..

- A...

Văn Diệp nhằm thẳng cuống họng đâm tới.

Mũi dao lóe sáng,

Cả người Văn Diệp trùm lên bao trọn thân hình đang cuộn lại kia, muốn đẩy người vào phía trong phòng chốt lại, mặc cho những đoạn tuýp và xích sắt kia quật lên người

- Vào trong, Mau..

- Hự..

Văn Diệp cả người đều loảng choảng.

Một đòn thẳng gáy. Người ngất lịm.

Đôi cánh tay dùng chút sức cuối cùng, đẩy người...

- Vào.. phòng..

- Không...

- Mễ Nam không đi!

Mễ Nam vừa với người ra, Kim Hạ dùng mũi giày cao gót sắc nhọn, dẫm xéo lên đôi bàn tay run rẩy của Mễ Nam, dần xuống:

- Chào anh yêu.

=====

Văn Diệp mê man tỉnh dậy.

Bên cạnh là một gương mặt cực kỳ quen thuộc.

Vĩ kêu.

Cả người, đặc biệt là vết thương sau gáy khá nặng, khiến cậu gần như không còn một chút sức lực để cử động..

Thế nhưng Mễ Nam...

Không thể nào..

Văn Diệp gương mặt..

Khụ..

Chỉ một tiếng ho, vết xích sắt quật trên lưng lập tức tưởng như bung máu..

Vĩ kêu nhăn mặt:

- Bị thương không nhẹ đâu,

- Đại.. ca..

- Nghe nói, em từ chối tham gia mấy vụ gần đây, tiện nên anh muốn tới coi sao. Không ngờ, lại vớt được cái mạng nhỏ này cho em.

- Em.. cứu... cứu Mễ Nam..

Văn Diệp cố gắng dựng lưng dậy.

Trong lòng cậu giờ đây ngoài đôi mắt hoảng loạn của Mễ Nam ra, thì không còn gì nữa, liên tục lắc đầu,

bám lấy tay Vĩ kều:

- Đại.. ca.. cứu Mẹ Nam.

- Ai cơ?

- Mẹ.. Nam.

- Là người mà mấy kẻ kia đưa đi?

Văn Diệp mắt lập tức sáng lên:

- Đúng..

- Vì là xảy ra ở chỗ em, nên anh cũng có cho điều tra một chút.

- Khụ.. hụ...

Văn Diệp đều đã muốn nói không thành tiếng, máu trong họng cũng sắp bật ra tanh nồng một ngụm,

Nhìn những ngón tay đang bám chặt lấy ống tay áo mình. Vĩ kều nhàn nhạt nói:

Em biết đấy, Diệp. Ever không sinh ra để làm những việc cá nhân. Việc trước đây của Phạm Thái đã là ngoại lệ rồi.

Văn Diệp ngược mắt, trên miệng đang muốn bung ra những lời cầu xin, Vĩ kều như vậy nhưng lại trù ẩm nhìn cậu:

- Tuy nhiên...

Vĩ kều nâng gương mặt trắng bệch của Văn Diệp lên:

- Anh có thể giúp.. nhưng, có điều kiện.

- Điều kiện?

Âm thanh tĩnh lặng trôi qua, một tích tắc chiếc kim giây nhảy trên tường kia, là một tích tắc nụ cười ngậy

thơ ấy có thể hóa điên dại,..

Người đàn bà ác quỷ ấy.. sẽ làm những gì...

Cuồng tim, nghẹn lại...

Mế Nam...

Mế Nam...

Trong đầu, cánh môi hoa đào cong cong cười

Trong mắt, là ngón tay ai chạm khẽ lên má mình,

- Diệp. Diệp thật xinh đẹp.

Là cười, hay là khóc đây..

Văn Diệp cậu chính là kẻ vô dụng như thế đấy..

Chính là kẻ chỉ có thể trở mặt nhìn người mình thương yêu bị giày xéo chà đạp như thế ấy...

Cậu, chỉ là một thằng tồi!..

Và dù, những lời bên tai Vĩ kêu đang nói là gì.. Giờ đây, không quan trọng, cổ họng là những tiếng khàn đặc thều thào.

- Bất cứ điều gì, đều đồng ý.

- Xin anh.. đại ca... Xin anh.. cứu anh ấy...

Vĩ kêu mỉm cười, như có như không đỡ lấy thân hình kia, hôn lên tai người trong lòng, nói:

- Văn Diệp. Gọi anh là Triều Vĩ.

=====//=====

18. Chương 18: Ngược Chiều

Căn biệt thự.

Mẽ Nam dùng hết sức giãy dựa phản kháng, đập đổ tung cốc thuốc mà Kim Hạ vừa kề bên miệng,

Cậu muốn rời khỏi đây, cậu muốn gặp Văn Diệp, cậu không muốn ở chung với Kim Hạ...

Khuôn miệng đã bị bóp tới sưng đau vẫn cố kêu lên tên người..

- Diệp. Diệp...

- Bóp! Dám làm đổ thuốc của tao.

Kim Hạ ghét bỏ tát một phát rất bồng tay lên má Mẽ Nam.

Không sao. Mà không muốn cũng phải muốn.

Kim Hạ xé toạc một gói thuốc khác, ngoáy thuốc trong ly cho tan đều, dùng một ống xi lanh lớn bơm đến:

- Mà yên tâm, chỉ cần vài liều kích thích thần kinh cực mạnh này. Đảm bảo, một Văn Diệp chứ mười thằng con hoang đó mà cũng không nhớ!

- Hah ha

- Không muốn.. không muốn...

Đè nó xuống!

Kim Hạ ra lệnh hai tên kia giữ chặt cả người Mẽ Nam đè sát xuống giường,

- Phập!

- A..

Mũi kim to lớn xuyên qua chiếc quần dày mùa đông, khảm sâu vào bắp đùi, tuồn xuống thứ thuốc lạnh lẽo..

Chỉ thoáng một lát, cả người Mễ Nam đều co giật, trên mép sùi ra chút bọt nước, đôi tay đưa lên không trung khua khoắng:

- Diệp... Diệp...cứu..

Kim Hạ vút ổng xi lanh vào sọt rác. Diễm nhiên rút một xấp tiền đập lên ngực một tên sầm trở:

- Đây là tiền công. Trông nó cho kỹ lưỡng. Cứ 12 tiếng lại lấy thuốc trong tủ kia tiêm,.Đây là khu biệt thự tư nhân. Yên tâm không ai dám đến phiền.

Kim Hạ ung dung rời khỏi mà không biết rằng, ngay sau lưng, mấy tên côn đồ đã nháy mắt nhau.

Vết thương trên cổ do thằng con hoang kia gây ra, cũng phải xử lý một chút.

Không biết " người kia" là ai, lại cần cái thứ rác rưởi như nó để mà sống. Nếu là Kim Hạ cô hôm nay nhất định sẽ thẳng tay xiên chết đồ con hoang bẩn thỉu đó.

Kim Hạ vừa sơ cứu vết thương ở cổ, bước chân ra đến khỏi cửa nhà.

Cảnh sát đã ập tới.

- A?, các anh..

- Chúng tôi bên đội điều tra tội phạm .Cô là Kim Hạ?

- VẬY.. nhưng... các anh, tôi làm gì?

- Chúng tôi nhận được cấp báo ở đây có dấu hiệu chứa chấp ma túy.

- Ma túy? Không có!

Như nhận được lệnh giật dây,hơn chục người công an chỉ một loáng đã bao kín khu biệt thự.

Mấy tên côn đồ đều không thấy đâu.

Nhưng trong phòng ngủ lại phát hiện Mễ Nam đang giãy dựa bám siết lấy cánh cửa,

Hơn thế nữa, là những bịch trắng nhỏ tìm thấy ngay trong tủ quần áo - ma túy.

- Mời cô về đồn phối hợp điều tra.

Kim Hạ chết lặng..

Những tên côn đồ kia tại sao lại không còn một ai ở lại?

Tại sao lại có ma túy?

Tại sao?

Tại sao?

Hàng trăm ngàn câu hỏi đặt ra lúc này..

Kim Hạ cô.. là bị bắt!

Là bị bắt...

- Đề nghị cô khai báo đúng sự thật.

Tiếng nói đĩnh đạc của viên cảnh sát, tiếng cồng số tám va chạm vào chiếc bàn gỗ, kêu lên một tiếng

- Keng.

Đôi mắt đẹp để giờ đây trợn trắng..

Kim Hạ cô. Bị lừa. Là có kẻ cố tình giăng bẫy...

Rút cuộc là tên khốn nào?

Kim Hạ như phát điên dùng sức giật còng ra khỏi:

- Tôi không có! Tôi không có biết!

- Chỗ ma túy ấy không phải do tôi mang tới!

Đáp lại những âm thanh hoảng loạn ấy, chỉ có tiếng gõ bút lạnh lẽo xuống bàn.

- ——

Người trợ lý bên cạnh đẩy mắt kính như một thói quen:

- Đại ca, đã xử lý xong, người đã bị bắt.

- Ừm.

- Bên phía anh Lâm có gửi lời cảm ơn anh.

- Hừ,

Vĩ kều cười nhạt, một số “vị ” muốn tranh công thăng chức cho nhanh, cũng đều thèm muốn phá được vài vụ hòm hòm sao?

Tồn chút công phu.

Nhưng đào được một cái hố sâu.

Cái hố giữa tên họ Mễ ấy, và viên ngọc đầy sọc –Văn Diệp.

Anh làm sao lại có thể ngớ ngẩn để cứu thoát tên ấy, lại dâng đến cho hai người một cơ hội kia chứ?

Văn Diệp. Em quá ngây thơ rồi.

- ——

Tại sao chứ?

Mọi việc lại đi quá xa như vậy?

Văn Diệp muốn lập tức rời khỏi đây, thế nhưng đôi chân vừa bước xuống giường đã bị một giọng nói kéo lại.

- Em trách anh?

Văn Diệp ngoảnh về phía bàn trà:

- Đại ca, không phải nhưng... tại sao chuyện này lại dính líu tới công an?

- Anh cũng chỉ nghĩ sẽ cho người tới giải thoát cho cậu ta, đưa cậu ta về lại đây, nhưng em không nghe hẳn
- chỉ tay vào trợ lý- nói sao?

- Là do Kim Hạ dính líu tới ma túy, công an đã vào cuộc. Anh còn có thể làm gì?

-

Im lặng một lúc, Văn Diệp cuối cùng vẫn là đứng bật dậy:

- Em phải đi.

Chiếc khoác chiếc áo ngoài băng qua từng vòng lưng vẫn chưa lành vết máu vừa quệt ngang qua chiếc bàn trà. Vĩ kều nhàn nhạt giọng:

- Em nghĩ nhà họ sẽ tha thứ cho em sao?

Bước chân Văn Diệp chợt dừng.

- Văn Diệp. Công an đã tìm ra rất nhiều chứng cứ, thậm chí chị gái em còn dám dùng thuốc kích thích thần kinh liều mạnh, tên tình nhân trước đây của chị ta cũng đã khai ra hết những đòn hành hạ kẻ ngốc kia.

-

- Vậy nên, em nghĩ lúc này, em có thể tới gặp người kia sao? Người nhà họ Mã sẽ thực sự để cho em bước vào cửa?

-

Vĩ kều tiến sát lại, vòng tay qua eo người trước mặt. Cầm khê đặt hờ lên mái tóc lòa xòa.

- Còn chưa nói tới. Em, nợ anh một điều kiện.

Cánh tay Vĩ kêu bỗng dưng sức siết chặt, cả một mảng lưng rách nát lập tức đau xót nhức nhối. Văn Diệp nhăn chặt mày.

- Đại ca.. Em..

- Suy nghĩ cho kỹ.

Im lặng một lúc, Văn Diệp cuối cùng vẫn buông một câu:

- Xin lỗi.

Giữa màn sương lạnh giá khảm da thịt,

Từng bước chân mạnh mẽ quên đi cái đau đốn đẩy trên thân thể, từng bước tiến về phía trước...

Mẽ Nam,

Mẽ Nam,

Tiếng trống ngực đập mỗi lúc một nhanh, mỗi lúc một mạnh..

Thôi thúc nhịp gót chân tiến về phía trước..

- ———

- Đại ca, có cần đưa người về không?

Nhìn vòng tay đã trống rỗng của mình, lại nhìn vạt áo đã từ lâu rời khỏi vách tường chằng chịt đám dây leo.

Vĩ kêu mỉm cười:

- Không cần.

Kể bên cạnh dò ý hỏi:

- Đại ca, em thực sự không hiểu, vì một người như Văn Diệp mà đụng chạm tới vụ thuốc kia.. có vẻ như hơi quá tay rồi.

Vĩ kêu vất chéo chân lên chiếc ghế cạnh bàn trà, tay muốn rút điều thuốc châm lên miệng:

- Nói thử xem?

- Đại ca, anh thực sự thích hẳn?

Vĩ kêu cười nhạt hắt một tiếng:

- Cậu ta bản chất không phải là Gay, thế nên mới càng thú vị. Mới càng đáng để chơi.

- ———

Cửa nhà họ Mễ, không chào đón cậu.

Hiển nhiên, mặc Văn Diệp cậu mở lời cầu xin, cũng vẫn chỉ có tiếng chó sủa inh ỏi ngoài rào chắn.

Người em gái ruột của Mễ Nam cũng đã từng lên Hà Nội chơi, có gặp qua Văn Diệp, nhìn thân ảnh đứng phủ mờ đầy sương lạnh nhìn lên, không đành lòng mà tiến tới bộ cửa.

Văn Diệp lập tức siết tay lên song chắn:

- Hồng, Mễ Nam sao rồi?

- Anh Diệp.

- Anh đi về đi.

- Anh muốn gặp anh ấy một lát được không? Nhất định là anh ấy rất hoảng sợ.

- Hoảng sợ sao? Có hoảng sợ bằng lúc cô ta ra tay hành hạ đánh đập anh ấy không? trong khi anh ấy chỉ như một đứa trẻ...

- Mễ Hồng..

Mễ Hồng gần như đỏ mắt lên:

- Mễ Nam anh ấy.. sắp điên rồi..

-

- Gia đình em đang làm thủ tục để anh ấy nhanh chóng sang Mỹ điều trị .. thế nên.. Anh về đi.

- Mẹ Hồng.

Mẹ Hồng cố gắng kìm nén,

- Lúc anh ấy ở bên cạnh anh cũng đã rất vui. Thế cho nên em không trách anh. Nhưng những gì chị ta đã làm gia đình em tuyệt đối không thể tha thứ.

- Bây giờ, tốt nhất anh hãy mau về lo cho gia đình mình đi. Bố mẹ em sẽ không để mọi chuyện yên ổn như vậy đâu...

- Còn nữa, từ giờ đừng bao giờ tới đây, cũng đừng bao giờ gặp lại anh ấy. Đừng làm anh ấy khổ sở thêm nữa.

Mẹ Hồng nói hết ý, nhanh chóng quay đi.

Cô gặp qua vài lần liền rất quý mến Văn Diệp

Phải,

Văn Diệp cậu còn trông đợi được gì nữa?

Nếu người ấy không phải là Mẹ Hồng, liệu có thể chỉ là nhẹ nhàng tới như vậy hay không?

Văn Diệp buông thông tay khỏi cánh chiếc song chắn..

Có thể đi sao?

Có thể bước tới đó sao?

Có thể chạm vào sao?

Đều không thể.

Giữa hai chúng ta, đều là không thể nữa rồi.

Cứ đứng đó, để nghe mãi từng vị gió tạt qua môi qua má, để giọt nước mắt kia đừng chảy xuống mặt chất như thế sao?

Văn Diệp lặng lẽ cúi đầu,

Cất bước rệu rã, đi ngược lại chính con đường mình đã tới.

Mế Nam,

Xin lỗi anh.

Vì không đủ khả năng bảo vệ cho anh.

Xin lỗi anh.

Vì những đau thương anh phải gánh chịu

Xin lỗi anh.

Văn Diệp thế nhưng lại chỉ là một kẻ tham lam, lại lo giữ riêng anh ở bên mình, giữ nụ cười cong cong cánh hoa đào, giữ đôi mắt trong trẻo và cả mái tóc tơ mềm ấy, cho riêng mình.

Nếu như, từ lâu tôi để anh trở lại với nhà họ Mế, có phải anh sẽ không phải chịu nỗi đau đớn như ngày hôm nay...

Mế Nam, thì ra...

Con đường chúng ta phải đi, chỉ có thể mãi mãi là ngược chiều...

Như thế này.

Nước mắt chồm lên làn môi nứt nẻ.

Xót, tận tâm gan.

- -=====//=====

19. Chương 19: Ấn Chung Thân

Kim Hạ gần như ngất xỉu khi từng lời của Tòa Án vang lên trong phiên xét xử lần thứ nhất.

Khuôn mặt xinh đẹp kiều ngạo phút chốc liền tan đi như một quả bóng yêu kiều vỡ nát.

Không còn gì nữa rồi..

Không còn gì cả,

Cô hiển nhiên không phải kẻ ngu. Tra tấn hành hạ người khác nếu khéo léo đút lót ra vào, thậm chí chỉ là chuyện vợ chồng đánh nhau. Thế nhưng ma túy thì khác hoàn toàn, đời nào cô lại đụng vào thứ ấy để tự tay bóp đi tương lai dày công xây dựng kia.... cô phải tìm ra kẻ đằng sau...

Nhưng nghĩ mãi, nghĩ mãi mà vẫn chưa thể hình dung nổi.

Tại sao lại như vậy?

Là ai rút cuộc lại thù hận cô như vậy?

Còn những tên côn đồ kia.. liên quan gì chẳng?

Đôi mắt đã mờ lung dựa vào vách phòng giam u tối lạnh ngắt, bỗng lóe lên một ý tứ sâu xa:

Văn Diệp...

Thằng con hoang!

Nhất định là nó làm!.

=====

Gia đình xáo xào, dân làng chỉ trích, tiếng xấu khắp nơi khó ngăn mặt làm người.

Điều này là hiển nhiên, thế nhưng, thứ khiến cậu nhức nhối và đau đớn hơn chính là không một giây một phút nào không lo lắng cho người kia.

Nói dễ thì dễ, nói khó lại thật khó.

Tưởng gặp được một người còn đang tồn tại rành mạch ngay trong cùng một tỉnh thành, thực đơn giản.

Nhưng cái vết nứt giữa hai gia đình lại càng ngày càng lớn, càng ngày càng sâu.

Một cái hố mà mãi mãi đời này cậu hiểu rõ, không thể nào lấp đầy được.

Văn Diệp đi đầu điều thuốc bừa bãi lên lan can ban công, một cây đào phai bên nhà hàng xóm mới chở về, khi đi qua cửa nhà cậu còn cố tình nhìn sâu vào bên trong tò mò.

Có cô con gái thứ, lấy chồng vì tiền lại còn hành hạ chồng, buồn ma túy lãnh án tù chung thân. Ở quê, chỉ bấy nhiêu thôi đã đủ tan nát một gia đình.

Mỗi đêm, người mẹ cả của cậu đều khóc.

Vậy, mà vẫn chưa hết.

30 tết,

Làng lại được dịp xôn xao, thế nhưng xôn xao không phải để hân hoan đón một cái năm mới, mà là ồn ã chính bởi vì ngôi nhà ba tầng khang trang bề thế này, phải đón một đoàn người đến đòi nợ.

Rầm rộ như để tất cả làng xã đều đổ tới xem, Bố mẹ Mễ Nam xung quanh dẫn theo cả chục người mang dao đến dọa nạt.

Văn Diệp đứng bên cạnh bà nội già yếu của mình, nghe hết những lời sỉ vả, đe dọa.

Giấy trắng mực đen ghi đủ rõ ràng, tiền lo cho Kim Thu du học, tiền xây nhà, tiền đám cưới, tiền án phí và một đồng thứ tiền khác được liệt kê từng khoản.

Thế nhưng, khi tất cả chuẩn bị rời khỏi.

Tim cậu cũng sắp như vỡ bung rồi. Nó vỡ bung vì cậu đã hiểu, gia đình Mễ Nam không những sẽ không bao giờ tha thứ, mà thậm chí còn muốn vùi đi tất cả tương lai của gia đình cậu, khiến gia đình cậu thực sự phải trả một cái giá đắt nhất.

Hắn thù đã là như thế.

Miệng Văn Diệp đắng ngắt nhìn đoàn người rời khỏi.

Cậu rất muốn, rất muốn bật ra một câu hỏi rằng,

Anh ấy, có khỏe không?

Thế nhưng ánh mắt như dao cứa kia của bố mẹ Mễ Nam. Khiến cậu toàn bộ đều có thể tràn lên đôi mắt cố gắng nhắm lại, bàn tay cổ trăn định dừng run rẩy, bám lên vai bà nội già đã ngày đêm kiệt sức.

Bà cậu lâm bệnh.

Mất đi 1 đứa cháu gái khốn nạn cũng đành, nhưng bốn tỷ kiếm đâu ra?

Cả nhà cả cửa, bán cả nơi thờ tổ tiên nhà cậu cũng không kiếm nổi.

Một mảnh u ám, giữa thềm năm mới phảng phất hương đào.

=====

Trong căn phòng đóng kín,

Mễ Nam giãy đạp như một đứa trẻ không sợ đòn roi, gào lên tới khản tiếng:

- Không!

- Cho con gặp Diệp, Con muốn Diệp..

- Mẹ.. mẹ.. con muốn Diệp!

Trong phòng là những tiếng đập cánh cửa muốn thoát ra ngoài.

Hai bàn tay Mễ Nam đã cạy chốt cửa đến đầu ngón tay đều rớm máu, cổ khản đặc thỉnh thoảng vang lên những tiếng ho miễn cưỡng,

Cậu không được ra ngoài...

Cậu nhớ Diệp lắm...

Cậu sợ..

Cậu sợ...

Sợ đau.. sợ bác sĩ.. cậu sợ kim tiêm.

Diệp,

Diệp...

Diệp ở đâu?...

Diệp đã hứa sẽ tìm Mễ Nam mà...

Diệp bỏ rơi Mễ Nam rồi.

Diệp không cần Mễ Nam nữa...

Mễ Nam đau ở đây, Mễ Nam đau ở đây nữa..

Mọi người không tin Mễ Nam khỏe,

Mọi người bảo Mễ Nam bị điên đấy, Diệp mau tới mắng họ đi.

Diệp tới, rồi ôm Mễ Nam vào lòng như thể này thể này..

Mễ Nam đã bảo rồi, Mễ Nam sẽ ngoan mà... Diệp đừng không tới...

Lắm lắm những lời vô nghĩa trong miệng tới khi...

Không khóc nữa, không có sức nữa..

Mễ Nam buông đôi mắt trống không nhìn lên sàn nhà, người dựa theo cánh cửa, bệt xuống sàn.

Đường như là ngủ, cũng dường như là ngất đi.

- —-

Trong phòng khách, mẹ Mễ Nam cũng đã dường như rửa sạch nước mắt, đối với chồng mình một mảnh đau xót.

Vị bác sĩ ngồi kế bên giường tĩnh nói:

- Cứ cho cậu ấy uống thuốc ngủ mãi lại càng kích thích thần kinh dữ dội hơn.

- Chúng tôi biết, nhưng nó ngày đêm không ngủ, đều đòi ra ngoài.

- Anh chị quyết định sớm đi, để tình trạng này kéo dài chắc chắn cậu ta sớm muộn cũng sẽ điên.

Vị bác sĩ ra về. Bố mẹ Mễ Nam nhìn nhau một thoáng đều thẳng thốt.

Bệnh tình của Mễ Nam đã trở nặng, tuy nhiên vị bác sĩ kia nói rằng thực ra có một vài phương pháp kích thích não bộ từ bên ngoài hoặc mổ trực tiếp, nhưng chưa được thử nghiệm rộng rãi, có thể ảnh hưởng tới cả tính mạng. Cái này là tùy gia đình muốn thử hay không thì đều nên quyết định sớm.

Bố mẹ nào mà không xót con? Bố mẹ nào dám đưa đến cái quyết định một sống hai chết cho con kia chứ?

Thế nhưng hàng ngày nhìn Mễ Nam điên dại trong phòng gọi tên một thằng đàn ông, Kim Hạ cũng đã dùng một liều thuốc kích thích quá mạnh rồi...

Một số bệnh viện chính thống bên nước ngoài cũng đã trả hồ sơ, không tiếp nhận.

Thở dài một hơi. Về một nhọc tràn đầy trên gương mặt của người đàn ông mang danh Khiêm quai nón một thời,

- Được rồi. Nếu đã như vậy, thì đành phải xem số phận nó.

Mẹ Mễ Nam không dấu nổi nữa, bắt đầu khóc nức lên thành tiếng.

- ———

Ngày đầu xuân hôm ấy,

Mế Hồng up status một lời chúc cho người anh cả của mình.

Văn Diệp lẳng lẳng nhìn lên bầu trời cao vút kia, từng đám mây xuân xám xịt nặng nề.

Mế Nam.

Như thế là, không phải đau vì nói lời tạm biệt, đúng không?

Bởi vì, rõ ràng là tôi và anh, thậm chí còn không có một lời tạm biệt dành cho nhau nữa...

Cho nhau sao?

Mế Nam. Xin lỗi, xin lỗi anh. Tôi ngoài cái thứ ngu ngốc đang nhỏ máu trong lồng ngực này, thì chẳng còn gì cho anh cả.

Mế Nam.

Xa cách từ đây.

- ———

Văn Diệp gầy rộc đi trông thấy, đôi vành mắt hốc hác đốt những vòng khói thuốc.

Gia đình Mế Nam một lần nữa đệ đơn kiện lên tòa, yêu cầu tiền bồi thường và thanh toán các khoản nợ.

Nếu không giải quyết được, căn nhà hương khói tổ tiên truyền đời cũng sẽ bị tịch thu.

Bà nội ốm nằm giường, hôm nay cũng đã tỉnh dậy, vừa nhìn thấy mẹ cả liền lập tức nhổ một bãi nước bọt:

- Mẹ mày mà còn sống, tao lột lá chuối cầm tay trả mày về nhà mẹ đẻ!

- Cái thứ con dâu không sinh ra người mà sinh ra súc sinh hả?

Mẹ cả lẳng yên cúi đầu không nói. Bà mới chỉ hơn một tháng, mà tóc dường như đã bạc đi một nửa, khi lướt qua cậu vào phía bếp cũng không nói một lời.

Văn Diệp bị tiếng khóc sụt sùi của bà nội kéo ra ngoài phía ban thờ.

Bà nội của cậu đốt một nén nhang cho ông cậu.

Giờ phút ấy, giờ phút hai hàng nước mắt già nua nheo lại, chắt hết tất cả những bã cực của hơn bảy mươi năm ra mà đọng lại.

Cậu, lại tưởng mình vừa mới chết thêm một lần nữa,

=====

Đau, thì cũng đau rồi.

Người đi, thì cũng đi rồi

Cuối cùng chẳng qua vẫn là phải sống đó sao?.

Buổi sáng bên kia bờ đại dương, ngày Mễ Nam đặt chân lên nơi xứ lạ, bắt đầu trên con đường lựa chọn ranh giới của sinh của tử.

Thì bên khu sân vườn biệt thự này, trời đã trở tối.

Hoàng hôn không hiu hắt nữa, bởi lẽ đang là sắc xuân, nền trời vội vã bao trùm một màu đen kịt.

Văn Diệp buông đầu gối, quỳ xuống trước mặt Triều Vĩ.

Người ngồi trên kia vội vàng bước đôi chân dài xuống:

- Diệp, em làm gì vậy?

-

- Anh sẽ cho em mượn, là 4 tỷ, đúng chứ?

- Anh là ân nhân của gia đình em.

Triều Vĩ khẽ ôm người đứng dậy, miên man nhẹ giọng:

- Không, Diệp, anh chưa từng muốn trở thành ân nhân của em.

-

- Anh chính là muốn em.

Câu này, cũng chính là ” điều kiện” lần trước mà Triều Vĩ đưa ra. Thế nhưng lúc ấy vì sao cậu lại thoát khỏi vòng tay này?

Là vì cậu nghĩ rằng ở một nơi nào đó, sẽ có người đang gọi tên mình. Và, một kẻ hung hăng điên cuồng như cậu vẫn chờ đợi vào một thứ gì đó mỏng manh đến đáng thương được gọi tên là hi vọng.

Thế nhưng hôm nay thì khác rồi, thay đổi rồi. Thật buồn cười quá, một Diệp Sẹo nghênh ngang ngoài kia, vậy mà hôm nay chỉ chút chuyện con con này mà lại phải cần suy nghĩ đến thế sao?

Cả nhà đều tan nát, chi bằng, một mình cậu.

Dẫu sao cũng chỉ là bị một thằng đàn ông ngủ, hơn nữa còn là người có ơn với gia đình mình. Có gì mà không đáng?. Đáng ra, cậu còn phải vui mới đúng kia chứ?

Đáng ra, cậu còn phải cảm kích vì chẳng hiểu sao cái thân thể này lại có giá đến thế kia chứ?

Đôi mắt mông lung. Văn Diệp ngẩng lên nhìn vào đôi mắt Vĩ kều, đáp lại một tiếng:

- Được.

- Gọi anh là Triều Vĩ.

Triều Vĩ bắt lấy đôi môi kia, đôi môi đỏ sẫm dày dặn đã bao lâu thêm khát tới khô nóng, quần áo được trút bỏ.

Cánh tay dài vươn xuống đôi cánh mông căng bóp lấy mà nhào nặn, tách ra hậu huyết khô khốc, len tay vào.

Hôn lên những vết sẹo trên lưng chẳng chặt, Triều Vĩ không tiếc lời khen ngợi.

.. Diệp.. đáng người em rất tuyệt...

Khóe mắt có chút cay, theo từng cú hích chạm giữa hai cánh mông,

Vương lên trong đầu từng tiếng cười nói .

Diệp thật xinh đẹp.

=====//=====

20. Chương 20: Tiệm Bánh Ngọt

Hơn hai năm sau,

Văn Diệp kéo lại chiếc băng nơi bụng chặt thêm một chút. Hóa ra, bị thương nhiều dần dà lại có thể tự học cách băng vết thương còn khéo hơn cả Phạm Thái năm ấy vì cậu.

Triều Vĩ vừa về tới, nhìn mặt tím lầy chiếc áo vương máu mà Văn Diệp thay ra:

- Diệp!. Em thật muốn chết đến thế?

Văn Diệp ngẩng đầu, đối với thân mình 1m9 kia, cậu vẫn luôn là kẻ bẽ dưới, kẻ chịu ơn, thế cho nên giọng nói gần như chìm xuống một mức thấp hơn:

- Em cũng không ngờ bọn chúng có sủng.

- Không ngờ?

Triều Vĩ lao tới giường, cầm chắc bả vai Văn Diệp:

- Em lại dám đem lời anh nói quăng ra sau đầu?

- Em xin lỗi.

- Được, nếu em muốn chết như vậy, anh ngay bây giờ ” làm ” chết em.

Triều Vĩ điên cuồng xé giạt quần áo trên người Văn Diệp.

Văn Diệp bị đè ép xuống giường, vết thương trên bụng vừa mới băng lập tức rớm máu thấm qua.

Cậu thực sự mệt mỏi, thực sự đau đớn.

Thế nhưng không phản kháng.

Mặc cho Triều Vĩ trên người vừa gặm cắn hai núm vú sẫm màu vừa sờ soạng xuống dưới đũng quần cậu nắn bóp

Mồ hôi túa ra trên lưng trên thân đều ướt đầm cả, phủ lên màu da lúa mạch sẫm chắc, chồng lên những vết sẹo gồ ghề.

Văn Diệp thậm chí đau đến không thể cương nổi, đến khi máu đã nhỏ thành một mảng lớn trước bụng, cậu cắn chặt răng. Ngất đi.

Triều Vĩ nhìn người dưới thân đã không còn cử động, đôi cánh đùi sẫm chắc mặc chút chất lỏng từ hậu huyết chảy xuống, khụy xuống giường. Triều Vĩ vẫn bắt lấy đôi chân kia dùng sức tách ra hai bên, điên cuồng ra vào nơi ấy, không một chút ý tứ dừng lại.

Đến khi đã xuất ra, trên gương mặt lại không phải sự thỏa mãn.

Đắm một nện xuống giường, đôi mày Triều Vĩ chau lại.

- Chết tiệt!

- Văn Diệp!. Em khá lắm!

- —

Kể ra thì, con người ta thật là lạ.

Thứ nắm sẵn trong tay lại không thích thú,

Thứ vừa có vừa không lại kích thích chiếm hữu tới không ngừng

Đối với Triều Vĩ, Văn Diệp, chính là thứ vừa có vừa không ấy,

Ban đầu chỉ là bị khiêu khích bởi một kẻ không sợ trời đất gì, sau này mới phát hiện ra, kẻ thích chữi bậy

như thế rút cuộc lại có thể hi sinh tất cả để bảo vệ cho một cái gia đình đã rách bươm rách nát, mà từng người trong cái nơi được gọi là gia đình đó, đều chẳng mấy người coi cậu là người nhà.

Đã ba năm rồi,

Văn Diệp chưa khi nào từ chối làm tình, chưa khi nào từ chối bất kể một yêu cầu gì kể cả đó có là những điều tục tĩu nhất.

Thậm chí còn vì Triều Vĩ mà che thân đỡ giùm một nhát dao cứa trong vài vụ ẩu đả.

Thật điên rồ,

Thế nhưng, Triều Vĩ triệt để nhận ra rằng, Văn Diệp chưa từng thuộc về mình, nhất là sau cái ngày bà nội cậu mất, cậu càng ngày càng không nghĩ gì tới cái sống và cái chết nữa.

Văn Diệp bắt đầu mất kiểm soát, bất kỳ trận tranh chấp nào đều đánh đến nửa mạng mất đi, cũng ép đối thủ đến không còn đường thở.

Lần này nếu không phải Triều Vĩ về kịp, có lẽ Văn Diệp đã hứng trọn một băng đạn đủ 6 viên nã lên thân người.

Triều Vĩ thở dài một hơi, chậm rãi lau rửa vết tinh dịch tràn đầy trên đôi chân kia, cũng chính tay mình gọt gàng băng bó lại vết thương trên bụng.

Nằm xuống bên cạnh, khó hiểu tới chính mình.

- Văn Diệp. Rút cuộc thì tại sao?

- Dù em có là một thanh sắt, một hòn đá, thì suốt 3 năm qua Triều Vĩ anh rút cuộc có điểm nào không tốt?

Như có, mà như không.

Đó chính là cảm giác nhức nhối nhất của một kẻ đi săn. Hàng ngày hàng giờ đều hành hạ Triều Vĩ muốn đạt được, muốn chiếm hữu trọn vẹn.

Thế nhưng, điều quan trọng cuối cùng anh cũng không quan tâm nữa, chỉ cần cứ giữ em trong lồng ngực thế này. Nhất định phải có. Còn nếu một ngày em dám phản kháng lại anh.

Đôi mắt hẹp dài hơi chau lại, vẽ tay lên gợn cổ người trong lòng.

Kết cục, chỉ có một.

=====

Văn Diệp tỉnh dậy, vết thương trên bụng không còn quá đau nhức nữa. Triều Vĩ chắc hẳn cũng đã rời khỏi từ sớm.

Bang phái mạnh lên, Ever mở rộng không ngừng, mới đó mà thêm được nhiều quán bar, nhà hàng. Ngay trong Sài Gòn cũng bắt đầu lấn chân vào.

Mở toang cánh cửa, nhìn ra phía ngoài sân đầy hoa và nắng gió.

Như thế, Văn Diệp cậu cũng đã dọn tới đây gần ba năm, cũng là đã xa cách một người đủ ngần ấy thời gian.

Bà nội cậu cũng đã mất sau một cơn cảm mạo, chẳng kịp dặn dò gì nhiều. Chỉ nói với cậu một lời thôi: có ơn phải trả.

Đúng vậy, có ơn phải trả.

Nếu không có Triều Vĩ, thì ngày người chị hai trong tù kia sống chết lôi cậu vào vụ án ma túy đó, cậu cũng suýt được bóc lịch vài năm.

Nếu không có Triều Vĩ, cậu cũng không suôn suôn sẻ sẻ mà tốt nghiệp qua nổi đại học này, mang tấm bằng về đặt trước di ảnh của bà nội, nhìn nụ cười của bà trên đó mà không phải cúi đầu.

Nếu không có Triều Vĩ, cậu là cái gì?

Cái gì cũng không là nữa.

Mẹ cả sau khi Triều Vĩ đứng ra trả nợ giúp gia đình cậu, cũng đã có cái nhìn khác, bà thậm chí còn muốn coi cậu là con trai, còn muốn làm đồ ăn ngon đến cho cậu.

Kim Thu không phải bỏ dở việc du học. Kim Xuân cũng đã có thêm một đứa nhỏ, rất đáng yêu, lú lờ mà gọi Văn Diệp bằng cậu.

Thế nên, cậu còn gì để buồn bã?

Cậu còn gì để phản kháng? khi Triều Vĩ đưa tay vòng qua eo cậu mà sờ nắn, đưa đôi môi lạnh lẽo đó áp

lên môi rằng cậu mà mơn trớn mút vào?

Cậu không biết.

Tận cùng của bao nhiêu thứ trống rỗng trong lòng, lại là cái gì nữa?

Có gì để lấp đầy được đây...

Như một cái hố sâu không thấy đáy,

Chỉ có đánh nhau, chỉ có khi nào đôi tay cậu vung lên từng nhát dao chặt đứt mạch máu của đối phương, khiến nó bung nhòe từng tia phun lên, hoặc một lúc nào đó, bị thương đau đến ngất đi. Trời đất chỉ còn lại một màu đen.

Cậu như thế mới yên tâm được rằng, một Diệp Sẹo vẫn còn sống.

Còn Văn Diệp ư?

Văn Diệp, đã chết rồi.

Đã chết theo một thời thanh xuân tay tóm lấy đôi tay mảnh khảnh kia đang vụng về tìm tòi khắp nơi trên người cậu mà nói rằng: muốn Diệp làm vợ.

Đôi môi như có như không kéo lên một chút.

Như thế, trôi qua đi.

=====

Sài Gòn.

Tiệm bánh ngọt Kido,

Mới bốn giờ sáng, Sài Gòn lẽ nào lại nóng tới như vậy?

Thieu đốt đến từng kẽ lông tơ trên người Phạm Thái đều muốn bung những giọt mồ hôi thật lớn?

Hay, là do thân hình kia phủ lên áp tới, điên đảo áp chặt cậu mà mút lấy thứ giữa bụi cỏ nhỏ,

Dương vật nhỏ xinh đẹp cứng lên trong khuôn miệng Trần Lâm, Phạm Thái thỏa mãn rên lên những tiếng ưm a dài,

Phạm Thái xuất ra, tinh dịch vương lên thành một vệt dài trên bụng, đều được Trần Lâm tỉ mỉ mút đi sạch sẽ,

Đôi mắt đã đầy dục vọng, lại chỉ khẽ lén nhìn hai hạt ngọc dựng thẳng trên cao đỏ hồng kia mà coi đó như một ân huệ, Trần Lâm nuốt một ngụm nước bọt, nhanh chóng rời xuống bếp.

Đôi mắt Phạm Thái có chút mất mát, khẽ ngồi dậy.. vương nhặt lên đám quần áo rối tung..

Anh ấy.. không muốn mình sao?

Đã ở chung như thế này, rất lâu rồi.

Thế nhưng Trần Lâm vẫn là không chạm đến nơi ấy.. Cũng không có hoàn toàn mà làm tới bước cuối cùng kia.

Chỉ là.. nếu cậu khó chịu, sẽ luôn BJ cho cậu mà thôi.

Trần Lâm nhìn theo bước chân thon dài kia bước sâu vào nhà tắm. Liên tục sự muốn ngửa mặt lên trời ngăn cho máu mũi ngừng chảy...

Trần Lâm thêm muốn đến cháy da thịt.. dường như cũng không chịu nổi nữa, một tay cũng luôn xuống quần, gượng gạo mà móc ra cậu em nhỏ, liên tục dùng tay vỗ về an ủi.

- Cạch.

Phạm Thái đột ngột bước xuống bếp. Trần Lâm giật mình, cậu em nhỏ đang cứng ngắc nhỏ dịch kia không kịp dấu đi.

Đôi chân thon dài thoáng chút ngạc nhiên, bước đến bên anh, đôi mắt ngập đầy xúc cảm:

- Anh.. thà tự làm.. cũng không muốn em?

-

- Em biết, em bây giờ không còn là con trai nhà họ Phạm nữa.. có phải.. anh..

Đôi mắt đã bắt đầu mọng đỏ. Trần Lâm bối rối đến phát hoảng:

- Không.. Thái.. anh.. anh..

- Nếu hôm nay anh không nói cho rõ... Em sẽ thực sự nghĩ anh không cần em nữa..

Trần Lâm vội vàng ôm chặt người kia vào lòng, mặc cho thứ giữa háng vẫn đang dựng thẳng, cọ lên cạp em nhỏ đang nửa dựng của Phạm Thái:

- Anh thực sự.. thèm em muốn chết... Thế nhưng.. anh sợ mình không xứng, sợ làm em đau.. Phạm Thái, nghe anh nói...

- Ừm...

- Ừm..

Trần Lâm chưa kịp giải thích thêm, đã thấy môi mình phủ nồng một mảnh ẩm áp.

Là Phạm Thái hôn xuống, rồi xen thêm nét vui mừng mà hỏi lại:

- Anh thực sự muốn em sao?

- Anh không phải chê em là con trai sao?

- Em nói gì vậy..

- Ừ... Em... Em..

Phạm Thái chính tay tuột xuống chiếc áo hờ bên vai, cả người không một mảnh vải che thân, bước tới, cuốn chặt lên người Trần Lâm, áp đầu vú hồng mịn mà của mình lên đôi môi đã hé mở kia của anh:

- Cho anh.. Em tất cả đều cho anh.

Đầu vú hồng nhật đứng thẳng cọ lên môi, cả máu mũi Trần Lâm đều ngăn không nổi rồi, chảy ra một giọt lại một giọt.

Phạm Thái phì cười đưa miệng tới, mút đi.

- Vậy mà làm em uống công lo lắng. Anh xem, thềm tới thế kia rồi!

Chiếc bàn lớn đựng từng khay bánh, giờ đây lại trở thành chiến trường oanh liệt để Phạm Thái kia mặc sức rên rỉ, móng tay bám chặt lấy lưng Trần Lâm như muốn khảm cả thân người to lớn ấy lại.

Bàn tay phải của Trần Lâm từng bị thương nên không được nhiều sức lắm, thế nhưng khi bóp lấy cánh móng đào trắng nõn kia, cũng như khôi phục được 8 phần.

Tách hậu huyết đang móm mím kia ra, Trần Lâm không chần chừ, đưa lưỡi xuống, liếm láp.

Đầu lưỡi ẩm áp trơn vòng khiến cả người Phạm Thái trong phút chốc run rẩy tới giật lên, đánh rơi cả một khay bánh xuống sàn..

- A.... ưm...

Trần Lâm không giữ nữa, mỗi một lần BJ cho Phạm Thái, nhìn xuống huyết khẩu này mà chỉ ước được nếm thỏa thích như bây giờ. Nhẹ nhàng đánh lưỡi vòng quanh, lại dùng tay dịu dàng đưa vào từng nếp gấp tách ra

Phạm Thái sững đến nỗi tự đưa tay lên vò hai trái anh đào đã sưng đỏ trên cao.

- Chết mất... liếm.. cho em..

Trần Lâm đến khi không thể đưa nổi hai ngón tay trơn vẹn vào, mới phát hiện ra rằng, anh như thế mà không hề chuẩn bị kem bôi trơn.

Liền khàn khàn giọng hôn lên tai Phạm Thái:

- Em khép chân lại một chút được không?

Phạm Thái hoang mang. Không phải là tách chân ra sao?

- Anh.. không có gel bôi trơn.. Sẽ rách mất..

- Thế nên.. em dùng đùi.. kẹp anh có được không?

Cậu nhỏ của Trần Lâm sưng đỏ tía tái rồi, giờ đây nếu không được cạo, e rằng sẽ bật máu ra đằng mũi lẫn hai mắt.

Phạm Thái lắc lắc đầu:

- Không, em muốn anh.. vào..

- Đây...

Phạm Thái không biết từ đâu đã với tay, quẹt lên một ít kem bơ làm bánh, nhắm thẳng hậu huyệt mình bôi lên.

- Cái này cũng được... sao?

- Mau.. vào..

Phạm Thái khao khát đến bốc cháy, nhìn thứ dương vật thô lớn kia, chỉ hận không thể một phát đưa cả vào thân mình hòa làm một. Đong đưa hậu huyệt chạm khẽ lên hai túi tinh hoàn của Trần Lâm mà cạo.

Dưới hai hòn ngọc nhạt màu, là vị kem bơ trắng trinh đang mấp máy ngoài cửa huyệt. Nếu Trần Lâm còn nhịn thêm nữa, nửa đời sau e rằng khó mà cương..

- Phốc...

Trần Lâm điên cuồng một phát đẩy vào, mặc cho Phạm Thái đau tới nhăn mặt. Trần Lâm không quản được thêm nữa, hết sức lực mà phát tiết, đong đưa tới, cả hai lập tức chìm trong cơn khoái cảm dập dìu.

Phạm Thái mê mải đến sáng đi, vẫn còn có thể nhận ra rằng, trên hai bờ ngực nhỏ, có kẻ vừa mê mẩn trát kem bơ lên. Vừa ngẫu nhiên mút lấy điên cuồng..

- Phạm Thái,.. Em thực sự là của anh...

- Ừm.. A...

- Đừng.. sâu quá...

- Còn chưa có vào hết...

- Vậy.. chết em...

- Chân em.. đang đẩy hông anh đi sâu vào sao? Quý nhỏ?

- Không có..

- Là tự em tìm...

- AAA....

- Trần Lâm chết tiệt, dám dừng lại? ai cho anh dừng lại, mau động!

-!!!!!!

- _____

Kết quả thì cửa hàng bánh ngọt nổi tiếng hôm đó, mở cửa trễ hai giờ.

Khiến rất nhiều người đặt bánh trước đều phẫn nộ.

Đã thế, hôm nay vị bán hàng chính lại có vẻ hơi đau lưng thì phải, đi đứng rất là bất tiện, chẳng qua nụ cười cứ đọng đưa mãi trên môi.

Phạm Thái mím mím nụ môi đỏ, gói một chiếc bánh rau câu nổi tiếng của cửa hàng, ngẩng mặt lên đối với vị khách vừa tới:

- Cảm ơn quý...

Đôi môi chưa bật hết ra thành lời... chết chân nhìn người trước mặt.

- Mẹ Nam...

=====//=====

21. Chương 21: Anh Yêu Em

Phạm Thái cả người run rẩy.

Trần Lâm vừa nhìn thấy liền vội bước ra, ban đầu còn nghĩ rằng do chuyện sáng nay mình quá sức rồi. Thế nhưng vừa đỡ được người trong lòng, nhìn gương mặt trước mắt liền lập tức hiểu ra.

Khuôn mặt quen thuộc ấy nở một nụ cười ngọt ngào, âm thanh không một chút khác khi xưa:

- Chào em. Phạm Thái.

=====

< Anh Diệp, vết thương trên đầu em tái phát, rất đau, em không muốn sống nữa. Cứu em >

Tiếng Phạm Thái thông qua chiếc điện thoại, yếu ớt nói.

Văn Diệp vừa buông điện thoại liền lập tức với tay lấy chiếc áo khoác chạy nhanh ra ngoài cửa,

Ra tới sân bay rồi vẫn chỉ kịp nhấc cho Triệu Vĩ một cái tin thông báo phải vào Sài Gòn gấp.

- ———

Ba năm,

Đời người có bao nhiêu lần ba năm để mà mất đi?, cũng có mấy người được gọi tên là tri kỷ, đã thế quan điểm trong cuộc sống của mỗi người lại chẳng giống nhau. Nó khác nhau tới nỗi cùng nhìn một vấn đề người cho rằng đó chính là cái gốc của thiện nguyện, còn bản thân mình đâu có muốn đặt vào hoàn cảnh của người ấy vẫn không thể nào thoát khỏi suy nghĩ đó là chuyện vãn vợ chẳng đáng kể gì.

Thế cho nên, Văn Diệp cậu quý trọng biết bao nhiêu cậu em nhỏ này. Quý trọng tất cả những tổn thương sâu sắc mà mỗi người đều đã phải trải qua. Kể vì yêu mà mất đi cả gia đình, kể vì yêu mà gần như phé đi một bàn tay,. Và như cậu, mất đi cả chính bản thân mình.

Sau khi Phạm Thái tự tử,. Gia đình họ Phạm một mặt cứu vãn cả hai người từ cõi chết, nhưng một mặt lại chối bỏ, gạch tên cậu ra khỏi gia phả, chấm dứt tất cả nghĩa tình.

Cậu không thể tiếp tục theo học, cả hai cùng chút ít vốn liếng còn lại, dời vào Sài Gòn mở một tiệm bánh nhỏ. Thế nên khi người của Ever tìm được Phạm Thái còn nguyên vẹn lành lặn, Văn Diệp cả người đều buông bỏ được nỗi sợ hãi không tên.

Ngày ấy gặp lại, sau mấy tháng mất dấu, cậu chặt chẽ mà bao trọn cả người Phạm Thái vào trong lòng, cũng siết chặt nắm tay với Trần Lãm.

Cậu rất sợ, rất sợ rằng, nếu không sớm tìm được, cậu sẽ phải khắc thêm một nỗi ân hận đến thấu xương thấu tủy. Rằng, một lần nữa cậu không đủ khả năng để mà bao bọc người cậu thương yêu, quý trọng.

Vết thương trên đầu Phạm Thái đã lành từ lâu, thế nhưng mỗi khi chịu lạnh liền đau đớn. Đó cũng chính là lý do vì sao Trần Lãm quyết định đưa Phạm Thái vào Sài Gòn, nơi mà nắng gió quanh năm một mùa nóng ẩm.

Hôm nay, nhận được cuộc điện thoại gấp gáp của Phạm Thái, trong đầu một Diệp Sẹo khô khan vốn tưởng như đã không còn gì lưu luyến với cuộc sống này, lại một lần giật mình.

Đó, là câu trả lời của cậu.

Cho dù Triều Vĩ phản đối, cũng không sao, cùng lắm..

Văn Diệp cười lạnh, cùng lắm, thì cũng lấy thân thể này ra dày vò. Cậu, đã sớm quen.

- ——

Văn Diệp từ sân bay Tân Sơn Nhất, gần như không kịp suy nghĩ gì, hướng taxi phi một mạch về đến tiệm bánh.

Văn Diệp vừa tới nơi, liền chạy lên lầu hai đối Trần Lãm đang ngồi bên giường mà gắt gao hỏi:

- Em ấy sao rồi?

- Em ấy.. ngủ rồi.

- Ngủ rồi? Bác sĩ bảo sao?

- À.. cũng khá ổn hơn rồi.

Văn Diệp nhìn thần sắc người trên giường không đến nỗi là nhợt nhạt mất sắc, thế nên mới thở dài một hơi rồi ngồi xuống. Vuốt vuốt lên vòng băng trắng quấn trên đầu Phạm Thái.

Do quá vội vàng, quá lo lắng mà bao nhiêu sự đề phòng trong con người một Diệp Sẹo đều bay đi đâu cả.

Đón lấy ly nước Trần Lâm vừa mang tới, liền uống cạn, sau đó còn văng miểng mấy câu bậy bạ:

- Dítme anh không chăm nó được cẩn thận tý à?

- Nghe giọng qua điện thoại thiếu chút thì đá ra quần.

Trần Lâm nhìn ly nước đã cạn sạch, không trả lời, hơi gãi gãi cổ.

Văn Diệp lúc này mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Nếu là Phạm Thái ốm nặng, thì hiển nhiên phải đưa đi bệnh viện. Tại sao lại ở nhà?. Hơn thế nữa, Trần Lâm vốn không phải người giỏi diễn, lúc này giờ cứ nhúc nhắc

... không ổn..

Nhìn ly nước đã trống đáy đặt lên trên bàn kia.

Văn Diệp có chút hoang mang khó hiểu:

- Hai người.. giở trò?

Thấy Văn Diệp đã hoa mắt, lấy tay nhú nhú mi tâm.

- Cái đéo gì chóng mặt vậy?

Phạm Thái ở trên giường nghe thấy, liền hé mắt ngồi dậy, gỡ cái băng trắng ra khỏi đầu mình, khó xử nhìn anh.

- Em cũng không muốn lừa anh đâu.

- Nhưng mà...

Văn Diệp bỗng thấy cả người nặng trĩu, mắt hoa lên như trúng thuốc mê liều nặng. Người đổ cả xuống giường bên cạnh Phạm Thái.

- Phịch.

- Nhưng mà.. Mẹ Nam anh ấy nhờ.

Mẽ.. Nam...

Mình, bị ảo giác chăng?

Hay là do say nắng quá thế này?

Văn Diệp đã muốn chìm vào mê man vô định. Trước khi ngất xỉu đi, hình như.. thấy một gương mặt quá đỗi nhớ thương kia, ghé lên mí mắt mình, mà hôn xuống, còn thả thả một câu trầm ầm.

- Diệp. Anh đã về.

=====

Trước đó một hôm.

Tiệm bánh Kido đóng cửa sớm hơn thường lệ.

Bên trong căn bếp rộng lớn, đặt vài ly nước mát xuống trước mặt Mẽ Nam

Phạm Thái vô cùng gương, nhìn người đàn ông bên cạnh Mẽ Nam.

- Thái, đây là Mẽ Lân, em trai anh.

- Vâng.. chào hai anh.

Mẽ Nam không bất ngờ trước thái độ của Phạm Thái. Mím cười ôn hòa:

- Anh năm nay 29 tuổi rồi. Em yên tâm, đã không còn là một Mẽ Nam 6 tuổi đòi em phải mua lăng hoa giùm đâu.

Phạm Thái mím môi:

- Như vậy.. anh.. đã bình phục?

Mẽ Nam hơi siết bàn tay:

- Không những bình phục. Mà còn đã bình phục cách đây gần một năm trước.

- Vậy tại sao..

Vậy tại sao anh không ngay lập tức tìm anh ấy? Phạm Thái định nói, nhưng lại khẽ im lặng. Cậu vẫn là không dám hỏi ra miệng câu tiếp theo.

Mẽ Nam tay vuốt ly nước, chậm rãi chân thành nói:

- Anh chưa từng quên em ấy, dù chỉ một phút giây. Thậm chí, ngay cả khi tưởng mình đã quên rồi. Nhưng đến khi lấy lại được một chút ý thức của người trưởng thành, anh hiểu rằng, mình bắt buộc phải khỏe lại.

- Vậy nhưng – Mẽ Nam mỉm cười – Anh cũng không ngờ, phải tới hơn hai năm mới có thể hoàn chỉnh hết 13 lần phẫu thuật.

- ... 13 Lần sao?

Phạm Thái ghen cuống hòng. Cậu mới chỉ trải qua 1 lần, đã tưởng như chết đi, thế nhưng.. Mẽ Nam thậm chí... đã sống như thế nào suốt ngần ấy thời gian?

- Em biết việc làm đầu tiên của anh sau khi trở về là gì không?. Anh đã lập tức đi tìm cậu ấy, vậy nhưng đón tiếp anh lại là cái này.

Mẽ Nam vén cổ áo. Bên bả vai của anh rõ ràng có một vết sẹo dài dữ tợn, không hợp chút nào với màu sắc của làn da mịn đẹp kia.

- Cái này là của Triều Vĩ tặng cho anh.

- Triều Vĩ? Vĩ kều? Có phải là.. đại ca của anh Diệp không?

Mẽ Nam khẽ gật đầu, chua chát nói:

- Đúng vậy. Lúc ấy anh mới hiểu rằng, tại sao sau mỗi cơn phẫu thuật, khi đau đớn quá, anh đã cố gắng liên lạc tìm kiếm, đều không thể gặp được em ấy. Về tới Việt Nam rồi, lại càng không thể gặp được.

Phạm Thái hơi đưa tay chỉ lên vết sẹo kia:

- Vì chuyện này, mà anh mất thêm một năm sao?

Mẽ Nam hơi lắc đầu:

- Sẽ không đơn giản như thế.
- Phạm Thái. Anh cần em giúp.

Mẽ Lân ngồi bên cạnh nãy giờ, bây giờ mới trầm thấp gỡ trong chiếc túi nhỏ bên cạnh, rút ra một ống thuốc:

- Cái này là thuốc mê đặc chế, chỉ cần uống hết một ống này, ngủ 2-3 ngày không thể tỉnh.

Phạm Thái sững sờ:

- Nhưng.. cái này.. để làm gì?

Mẽ Nam hơi cười:

- Em nghĩ với bản tính của Diệp, nếu anh trực tiếp tới gặp, liệu em ấy sẽ đi theo anh sao?
- Anh cần Diệp được an toàn trước khi xử lý đám Triều Vĩ kia. Phạm Thái. Em sẽ không từ chối?

Phạm Thái nhìn ống thuốc, lại nhìn sang Trần Lâm. Nhận được cái gật đầu, mới đưa tay đón lấy.

Đúng vậy, Phạm Thái thừa hiểu, với bản tính của Văn Diệp, nếu Mẽ Nam đột ngột xuất hiện, một là lấy đoản ra đâm loạn đuối đi, hoặc giả sẽ nói cái gì mà tôi không thích anh, không thương không nhớ anh. Dẫu rằng trái tim kia thực sự là vỡ vụn, ngoài miệng vẫn cứng như bản tính vốn cục cằn.

Phạm Thái trước khi tiến người rời khỏi, liền nín lại áo Mẽ Nam:

- Anh đã không gặp anh Diệp 3 năm rồi.. làm sao anh biết anh Diệp còn thương anh hay không?

Mẽ Nam ngoảnh lại, tươi cười:

- Nếu Diệp không còn thích anh, vậy thì tên Triều Vĩ kia cũng không cần điên cuồng mà kìm giữ em ấy như thế.

Phạm Thái thả lỏng tay. Nhìn ống thuốc. Lại hơi mỉm cười quay người sang phía bên cạnh Trần Lâm:

- Anh có sợ không?.. Triều Vĩ rất mạnh.

Trần Lâm khẽ kéo người,

- Văn Diệp là người nhà của chúng ta. Cậu ấy sống cũng đủ thảm ba năm nay rồi. Cười cũng không còn cười được nữa.

Sau đó, lại bổ sung thêm.

- Tuy nhiên, anh vẫn hơi ghen.

Phạm Thái phì cười. Nhìn nét mặt nghiêm trọng của Trần Lâm mà bám lên eo người làm nũng:

- Vậy thì.. làm tiếp cho tới khi anh hết ghen?

-!

Trần Lâm đúng là có hơi bối rối.

Thật không ngờ.. khụ..quỷ nhỏ của anh nhìn bên ngoài mít ướt thế thôi, nhảy lên trên giường thật muốn ép anh tới khô vỏ mà.

- —

Mẽ Nam rời lên xe, đôi tay nắm chắc những giọt mồ hôi lạnh đang túa ra, hận không thể để thời gian có thể quay nhanh gấp mười gấp trăm lần.

Mẽ Lân hơi vỗ vai tới,

- Mọi chuyện đã lo ổn thỏa rồi. Anh cũng nên thả lỏng ra., toàn bộ bằng chứng hấn buôn ma túy, lời khai của Kim Hạ cũng đã lấy. Giờ chỉ đợi ngày cho hấn ra tòa mà thôi.

Nhìn người em trai bên cạnh. Mẽ Nam buông lời.

- Cảm ơn em, Lân.

- Ấy, anh nói gì mà cảm ơn em?..Ai bảo anh là luật sư, giờ giỏi giang quá mà, lại quay về bắt nạt em trai mình.

- Em yên tâm. Chỉ cần có được em ấy, công ty của gia đình, anh đã nói rồi. Tuyệt đối là của em. Anh làm luật sư của anh, không liên quan gì.

Mế Lân lắc lắc đầu:

- Là em có tham đi, thế nhưng không phải huy động não loạn hết cả nửa cái thủ đô này về tới đất Móng Cái, rút sức của em bao nhiêu tháng nay, chỉ để anh được ôm ấp bóng hồng, em cũng xứng đáng mà?

Mế Lân sau đó lại bổ sung:

- Ủa mà. Nghe nói mấy tiểu thụ thụ gì đó thường ngon cơm ngọt nước lắm mà. Sao cái tên Văn Diệp này nhìn sao cũng giống du côn quá vậy?

Mế Nam bằng quơ gõ lên đầu Mế Lân:

- Người ta đẹp ở đâu mình anh biết là đủ rồi.

-!!!

Mế Nam đêm ấy không ngủ.

Trong đôi mắt sâu thẳm đời này không thể nào quên được cái ngày mà Triều Vĩ khảm sâu đoạn dao dài trên vai cậu, nghiêng răng từng chữ:

- Có được người mà mình muốn, chỉ có thể là kẻ mạnh nhất.

- Cút.

Trên vai chọt đau nhói.

Văn Diệp.

Anh sinh ra có thể không phải là kẻ mạnh mẽ gì,

Nhưng anh nguyện ý vì em mà trở thành.

Anh yêu em.

=====

Mân mê đôi môi người,

Hôn lên vành tóc người.

Mẽ Nam để lại cho người em trai ruột một cái vẩy tay, rồi trọn vẹn ôm người bước lên chiếc xe được chuẩn bị sẵn.

Chiếc xe lao bánh, hướng một vùng biển đẹp êm ru sóng vỗ mà rời đi.

Mẽ Lân không khỏi cảm thán một câu.

Đúng là, chết vì tình.

Tiền đồ cũng không cần. Gia đình cũng mặc kệ.

Còn bản thân mình giờ đây liệu có bị bố mẹ xé xác ra nhắm rượu hay chưa,

Cũng chưa rõ.

Haiz.

Rút cuộc thì là vì cái gì để một tên nhìn chẳng có tý dzú nào có thể hấp dẫn anh trai cậu tới vậy kia chứ?

Không nghĩ tới nữa thì thôi, nghĩ ra tên kia còn có cả một cái JJ. Mẽ Lân mém té xỉu.

=====//=====

22. Chương 22: Hoàn Chính Truyện

Mẽ Lân

So với mẹ cậu tạm gọi là có chút ôn hòa. Bố cậu – Khiêm quai nón nức tiếng một thời thì rõ ràng Mẽ Lân chính là phiên bản chuẩn xịn của bố.

Ấy là xét về đường tính cách giao hoạt trong làm ăn buôn bán thương trường. Chứ còn tình đời tình người thì vẫn coi như một kẻ có chút máu người chảy bên trong, không hẳn là ác quỷ đi.

Ít nhất vẫn còn hơn thứ đang đứng ở kia chứ - Triều Vĩ.

Ngay trong một đêm, mọi thứ sụp đổ.

Triều Vĩ không ngờ vài thằng đàn em thân tín thế nhưng vì tiền- rất nhiều tiền- mà bán đứng hắn.

Cũng không ngờ một tên oắt con mặt vắt ra sữa đang nhơn nhơn ngoài kia lại dám liều mạng đem toàn bộ Ever không coi vào mắt.

Điều ngạc nhiên cũng chẳng có nhiều, bởi Triều Vĩ hiển nhiên biết được rằng, thực ra trên đất nước này, cũng đơn giản thôi.

Chỉ là có làm hay không.

Còn thì tất cả các quán bar, vũ trường cỡ lớn nhiều ít gì cũng nào thuốc nào đá, nào gái gú. Không thể thì mở ra để làm gì?

Nhưng nếu không phải thù hằn gây hấn nhau đến sống chết, lại chịu bỏ ra một đồng tiền và dày công dày sức lật đổ cậu, để đạt được cái mục đích gì?

Mẽ Lân là con thứ, việc định sẵn không thể nào "làm chủ" gia đình giờ đây lại có cái cơ hội ngàn vàng Mẽ Nam buông tay kia. Cậu đương nhiên vì số cổ phần công ty béo bở liền dám lấy đầu mình ra đá bóng chơi.

Làm sao cậu để cho thoát?

Cùng với tất cả sự quen biết, Mẽ Nam và cậu không từ một con đường nào ngấm ngầm gài người, tặng cả con siêu xe đi để mua chuộc thân tín. Lại dùng quan hệ lót nền cho vài vị tướng tá mới trông được cái bấy ngày hôm nay.

Cảnh sát trong một ngày một đêm đột kích tất cả các quán bar của Triều Vĩ, làm một vụ hốt đến xương cũng không thừa.

Thế nhưng khi chiếc còng số 8 lạnh lạnh kéo người ngang qua người cậu. Lại chỉ thấy đôi mắt hẹp dài của Triều Vĩ lướt qua, khiến lưng cậu phải lạnh.

Triều Vĩ bình thản đi theo cảnh sát.

Không hề có chút gì gọi là ý vị của sợ hãi hay dao động trong đó cả, chỉ gần giọng nói:

- Mà là ai?

Một thoáng này, Mễ Lâm phải gật đầu chắc lưỡi.

- Có chí khí!

=====

Sóng biển rì rào,

Phú Quốc quả là một bờ biển xinh đẹp đáng tới nhất châu Á.

Góc nhìn của resort này cũng quá tuyệt vời, vừa riêng tư lại vừa nghe được lẫn mùi gió biển.

Văn Diệp mê man tỉnh.

Cái đầu ướm nặng khiến cậu trong phút giây chưa thể nào nghĩ ra được, rút cuộc thì vì sao... lại như thế?

Phạm Thái bỏ thuốc mê mình làm cái quái gì, không lẽ định chơi 3P.

Thật là chẳng thể hiểu nổi.

Đôi mắt khê nhú..

Cái gì loạt soạt ẩm ướt giữa hai chân..

Như là.. giấc mơ năm ấy..

Có chút ngứa,

Văn Diệp muốn với tay xuống, mới phát hiện hình như.. không với xuống được?

Giật giật sợi dây mềm mại mà chặt vô cùng đang siết hai cổ tay mình cố định trên đầu giường . Văn Diệp chửi bật lên:

- Dítme! Thằng nào trói?!

Có tiếng cười nhẹ phía dưới giường.

Văn Diệp cố nhìn xuống.

Gương mặt vô cùng quen thuộc lặp đi lặp lại trong suốt ba năm qua kia lại hiện về. Đôi làn tóc tơ vương vấn, đôi môi khê mỉm cười, từ giữa háng cậu mà gương đôi mắt hoa đào cong cong ấy lên.

Cậu thở dài:

- Vãi thật, Lại mơ nữa,

Cái cảnh quá ư quen thuộc này, cũng chính là lần đầu tiên Mẹ Nam ngốc nghếch chạm đôi bờ môi xuống ngậm lấy dương vật cậu mà mút mát. Lại là lần cái khoái cảm điên cuồng rực rọ khiến sau này cậu mỗi lần mộng xuân đều muốn mơ thấy.

Văn Diệp thoáng cái buồn cười.

Giấc mơ này cũng thực tế quá đi, nụ cười kia càng ngày càng tiến tới gần, áp cả thân người đè nặng lên cậu mà hôn chạm lên môi.

- Diệp. Anh rất nhớ em.

- Cút.

Thuận miệng nói một tiếng. Thế nhưng dường như..

Cái quái gì vậy?

Dường như, vẫn có cái gì đó không đúng.

Mẽ Nam nửa chống tay, nửa nằm hờ lên ngực cậu, đôi tay vuốt lấy hai hạt anh đào kia...

Nhéo một cái.

- Á!

- Con mẹ nó..đau quá!

Mế Nam phì cả buồn cười tới rung rung đôi làn tóc tơ, tay xoa xoa bên nhũ đã bị nhéo tới đỏ kia:

- Thiết tình. Ba năm rồi, em vẫn thích nói bậy như vậy.

-

- Nhưng không sao. Anh thích.

Mế Nam muốn cúi đầu hôn xuống,

Văn Diệp lập tức nghẹo cổ sang một bên. Hình như tất cả các dây thần kinh của cậu đều không hoạt động được nữa.

Rất sai sai.

Mà lại như là đúng.

Văn Diệp liếc xuống bên đầu ngực đã bị nhéo hơi sưng lên kia. Không thể tin nổi, lại nhìn lên đôi mắt hoa đào đang ngăm ngăm từng nét trên gương mặt cậu.

Sống mũi cao thẳng nhằm mũi cậu mà cọ tới, phả một hơi trầm ấm:

- Diệp, không phải là mơ..

- Anh đã thực sự về rồi.. trở về bên em...

- Cái đó gì vậy?

Văn Diệp hốt hoảng quá. Cố gắng giật sợi dây trên tay xuống, hai chân muốn đạp lung tung, thế nhưng Mế Nam nào có nhẹ nhàng gì, cả bờ hông đều áp chặt lên thân cậu không cho động.

Văn Diệp gào lên:

- Anh làm gì?

Mế Nam nhìn khuôn mặt hết trắng lại xanh kia, Khiến cuối cùng không thể nhin cười mà trêu chọc thêm một chút. Cúi đầu xuống, mặc kệ Văn Diệp giãy dụa, nhắm thẳng núm vú sậm màu bên này mà cắn thêm một cái.

- Á!

Một vòng răng nhỏ lập tức xuất hiện..

Đau tới trợn mắt.

- Như vậy, đã hết mơ chưa?

Văn Diệp chần chừ, quả thực đau rất đau. Cũng có nghĩa là... chuyện này hoàn toàn không phải mơ sao?

Vậy nhưng.. người kia làm sao tìm tới cậu?

Làm sao có thể... ở giữa háng cậu mà thực sự vuốt ve nó...

Ngẫm ra thì, cả người cậu chẳng mặc cái gì thật..

Còn kẻ kia cũng không đành lòng mà đội một túp lều dưới bộ đồ ngủ hồ hững.

Thật con mẹ nó cháy mắt mà!

Còn tay.. tay nữa, sao lại bị trói thế này?

Văn Diệp cậu đã trăm lần nghĩ nếu một ngày có gặp lại, sẽ phải làm ra cái thái độ gì.

Ấy thế mà thái độ gì cũng không có.

Tên kia dường như không thèm để ý đến cảm nhận của cậu nữa.. bắt đầu gặm gặm và gặm!

Mế Nam khàn khàn chất giọng, gầy qua cậu nhỏ của Văn Diệp

- Anh chờ em tỉnh lâu muốn chết..

- Bây giờ thì được rồi!

Văn Diệp cậu nảo tạm thời gửi trên chín tầng mây, hơi khiếp đảm mà hỏi lại:

- Mẽ.. Mẽ Nam.. Anh.. thực sự là anh sao?

Mẽ Nam có vẻ không hài lòng với câu hỏi này, mặt mày nhúu chặt.

Ghé bên tai mà thì thầm:

- Giới thiệu với em, anh là Mẽ Nam. Nghề nghiệp: Luật sư. Năm nay anh 29 tuổi. Là người yêu cũ kiêm người yêu mới của em...

Đưa chiếc lưỡi ướm át liếm lên tai Văn Diệp một cái, thì thầm:

- Như thế, đã đủ chưa?

Văn Diệp thoáng cái liền hiểu ra mọi chuyện..

Như vậy, anh ấy đã bình an mà trở về..

Không những không còn ngốc nghếch, mà thậm chí lại còn siêu đẳng biến thái nữa.

Vậy.. không phải quá tốt sao?

Cậu cười như một đứa trẻ, vang lên từng tiếng ha ha, vậy nhưng khóe mắt lại ướm sậm.

- Mẽ Nam.. anh thực sự đã trở về

- Anh con mẹ nó vậy mà đã trở về!

- Lại còn khỏe mạnh biến thái tới vậy!

- Thật tốt!. Thật là tốt!

Mẽ Nam hiểu. Con người thô lỗ này sẽ không thể nào nói ra những lời cảm động sến súa như anh được, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve người. Y như rằng, Văn Diệp dịch eo, trốn tránh cái chạm tay của anh.

Đôi môi cứng ngắc, ngừng cười:

- Anh mới về, có thể chưa biết. Tôi hiện tại.. hiện tại.. đã sống chung với người khác.

- Rồi sao nữa?

- Cũng.. ngủ với anh ấy.. hàng ngày. Cơ thể.. có thể lây bệnh cho anh.

- Ừm..

- Thế nên... nếu anh vẫn còn muốn trả thù chuyện của Kim Hạ... thì.. đeo bao vào...

- Ừm..

- Anh thích chơi cái này – giật tay trái – cũng được. Dấu sao thì.. anh thấy đấy, cơ thể tôi, cũng không còn mấy chỗ không có sẹo..

- Ừm.

- Thế nên.. nên...

Mế Nam chạm lên đôi môi không ngừng nói những lời tổn thương trốn tránh kia, cũng đặt mình nằm sang một bên.

- Diệp. Em có biết ba năm qua anh sống thế nào không?

- ...

- Chính là, 13 cuộc phẫu thuật ấy, không đếm được bao nhiêu lần chọc tủy, thử thuốc đến co giật. Trên người anh hầu như không có lúc nào không có hàng tá dây dợ cắm vào khắp mọi nơi.

- Em đã từng nghe nói tới chuyện, sống mà không có não trong đầu chưa?. Anh, thậm chí đã sống như thế gần suốt một năm trời khi người ta mở đầu anh ra đưa não đi nuôi.

- Vậy nhưng vì sao anh vẫn có thể sống tới hôm nay, và trở về đây, hôn em như thế này?

- Là vì muốn trả thù Kim Hạ sao?

- Diệp, anh muốn em nghe cho kỹ một lời này

”Anh yêu em.

Dù là Mễ Nam khi 6 tuổi, hay là một Mễ Nam 29 tuổi.

Anh vẫn chỉ yêu em”

Một lúc sau, khi đôi môi của Văn Diệp đã run rẩy tới lời muốn nói ra đều nghẹn lại,

Mễ Nam nhẹ nhàng ngồi dậy, tháo nút trói thắt ở cổ tay cho Văn Diệp.

- Còn nữa. Triều Vĩ không phải ân nhân của gia đình em.

- Anh nói vậy, là sao?

- Hẳn chính là kẻ đứng đằng sau tất cả chuyện này. Nhưng dẫu sao anh vẫn phải cảm ơn, nếu hôm ấy đàn em của hắn ngăn cản Kim Hạ tiêm mũi kích thích thần kinh kia, có lẽ anh đã không có ngày hôm nay.

Đôi tay đã được tháo ra buông lỏng,

Văn Diệp sững người.

- Không thể nào..

- Anh biết, thật khó chấp nhận chuyện như vậy. Thế nên em có thể lựa chọn.

- Lựa chọn?

Câu nói của Phạm Thái chọt như ngay lúc này đánh nẩy trái tim của Mễ Nam. Sau ba năm, Văn Diệp liệu còn thương nhớ cậu?. Có, hay là không? Mễ Nam siết chặt nắm tay, ra một ván đánh cực đau đớn:

- Tay em không còn bị trói. Em có thể tự lựa chọn. Tin anh hoặc tin anh ta.

- Nếu, em rời khỏi đây. Anh liền tôn trọng quyết định của em.

Văn Diệp lúc này đã ngồi dậy song song với Mễ Nam.

Phải mất một lúc mới bật được lời ra khỏi đầu môi:

- Mẹ Nam. Anh hỏi tôi, có hiểu sống thế nào khi không có não không? Vậy, tôi trả lời cho anh biết rằng: Suốt ba năm qua. Văn Diệp không sống.

- Chỉ luôn là tồn tại..

- Và, nếu bây giờ anh không chịch chết tôi. Tôi lập tức phản công.

- ??!!!!

Mẽ Nam mỉm cười, đưa tay vói vào dưới háng Văn Diệp, vuốt qua hai ổ trứng đi tới nơi huyết hậu xoay vòng, ma mị nói:

- Em xem, anh còn đã liếm qua cho em rồi. Đều đủ ướt.

- Để xem, ai vắt khô được ai?

Hai thân hình gần như lập tức cuộn lấy nhau.

Nụ hôn miên man chảy theo những cảm xúc buồn vui lẫn lộn dâng đầy trong lòng.

Mẽ Nam thương xót Văn Diệp, hôn lên từng vết sẹo chất chồng mà liếm láp, cứ ngỡ như từng chút nước bọt vương lại kia sẽ đem những vết thương xưa cũ làm liền lại, không nở mà buông ra.

- Ừm...

Văn Diệp rên lên khe khẽ khi cả khuôn miệng kia đảo lười tới cậu em nhỏ đã dựng thẳng của mình..

- Là anh.. Mẹ Nam.. thực sự là anh rồi..

- Diệp. Em thật xinh đẹp.

- Ừm..

Mẽ Nam vuốt ve nơi hậu huyết hồng thắm trên nền da màu mạch đầy tươi mới kia, ôn nhu đưa ngón tay vào dò xét, cẩn thận trượt từng ngón từng ngón, với lấy từng nếp nhăn, khe khẽ vạch ra..

Văn Diệp nơi ấy ngứa ngáy tới khôn tả, lại thêm Mẹ Nam vẫn cứ mỗi lần đều mút tới đỉnh dương vật mà cọ, liền thuận thế bắt lấy tay người, đảo xuống, đặt hậu huyết thẳng nơi kia, ngồi xuống.

- Hựm..

Cả dương vật Mễ Nam không một chút an ủi trước liền được hậu huyết bao lấy khiến cả người anh như trúng điện, khẽ run bật.

Văn Diệp lập tức đẩy hông ra trước, miết lấy dương vật kia siết lại, vòng eo khỏe hữu lực dồn dập đến điên dại, hai tay bầu lấy đầu ngực Mễ Nam mà dày vò tới sưng đỏ.

Xúc cảm mê mẩn mang lại, Mễ Nam lại tưởng một lần nữa mình được đi lên mây..

Ở góc độ này lại vừa nhìn đều có thể thấy nơi cả hai người gắn kết, hậu huyết kia mỗi lần ra vào đều kéo theo chút dịch ruột non nhớp nháp, thịt mềm theo mỗi nhịp nhún lại kéo ra, nhồi lại Mễ Nam không nhịn nổi nữa..chủ động thúc tới..

- A.... ưm... m

Văn Diệp uốn cong người.

Mễ Nam vuốt những giọt mồ hôi trên cơ ngực kia, cậu em nhỏ bắt đầu dò tìm điểm mẫn cảm của Văn Diệp..

- A!

- Khoan..

- Chỗ đó...

Mễ Nam sao có thể khoan? Liên tục thúc đến điểm G chết người kia. Văn Diệp lắc mái tóc đã ướt nhẹp mồ hôi:

- Không.. từ.. dừng..

Mễ Nam cũng sắp chết tới nơi, bị nơi kia mút chặt, từng đợt cơ vòng siết lấy như bút từng tế bào trên người cậu đi

- A...,

- Chịu.. không nổi nữa...

Văn Diệp đưa tay lên phía trước, sóc mạnh vài vòng, một luồng tinh dịch trắng nồng bắn lên đầy ngực Mễ Nam.

Thế nhưng thì thực tế, khi Văn Diệp siết nơi kia lại, Mễ Nam đã bắn trước rồi.

- A... Ừm..

Tiếng kêu hơi kéo dài, Mễ Nam thoáng chốc mặt đỏ lựng. Làm người chủ điểm mà lại tạch trước thí sinh. E có hơi thất lễ thì phải?

Văn Diệp như thế nhưng không có cười nhạo., áp cả thân người xuống, hỗn hển mà cướp đi làn môi kia.

- Mễ Nam. Em yêu anh.

- Dù anh 6 tuổi hay là 29 tuổi. Em vẫn yêu anh

- ...Em.. thực sự rất nhớ anh.

- _____

Một lát sau.

- Mễ Nam, anh thực sự là luật sư?

- Ừm.

- Vậy,, luật sư với côn đồ không phải quá là không hợp nhau sao?

- Ừm. Còn có, nếu em không ngoan, bất cứ khi nào anh cũng có thể cho em vào tù.

- Hả?

- Vậy nên... mở rộng chân ra một chút, ngoan, anh lại muốn vào.

- Anh nghĩ sao vậy? ba hiệp rồi đó?

- Không sao, nếu không còn gì để bắn nữa thì cứ tiểu ra cũng được.

- Trời đất. Anh thực sự có phải là Mễ Nam không vậy?

- Anh nghĩ là không sai.

Văn Diệp gần kiệt sức rồi sao?

Không có chuyện đó.

Nước tiểu thì nước tiểu.

Dù gì hôm nay cũng phải ép khô anh!

- Mễ Nam. Tới!

=====

Kim Hạ kháng cáo.

Lật lại bản án khi xưa. Tội danh về ma túy được xóa.

Tội danh hành hạ người khác xét thấy đã thi hành án được ba năm, do đó được tại ngoại.

Điều không ngờ nhất là,

Triều Vĩ không hề hấn gì!

Quá con mẹ nó vi diệu!

Tại vì đơn giản thôi, tất cả mọi quán bar tài sản đều đứng tên không người này thì người khác. Kể chủ mưu trong vụ án ma túy của Kim Hạ cũng là người khác nốt!!!!

Tiền có thể mất hết, toàn bộ chế độ Ever coi như đi tong. Thế nhưng người thì vẫn cứ ung dung bình thản cất hoa thế kia.

Và rồi có một ngày đẹp trời.

Mễ Lâm điên rồi mà nhớ lại ánh mắt như dao cứa kia, bản tính chinh phục nở ra như một mầm tai họa.

- Kể ra thì, 1m9, cũng không gọi là cao lắm?

=====//=====

Chính truyện hoàn.

Lời tác giả: Không ngốc cảm ơn tất cả các quý hủ đã theo không ngốc trên từng chương truyện.

Hơi xấu hổ nhưng cũng xin tự thú rằng, mỗi một ngày sáng dậy, việc đầu tiên vào mạng là đi xem có ai bình luận hay vote truyện cho mình không.

Cảm giác như thế nào đây?

Cảm giác được quan tâm nó so happy meo meo lắm.

Thế cho nên đừng tiếc gì công cmt cho mình nha.

Thực lòng yêu thương và cảm ơn các bạn rất rất nhiều ạ.

Truyện lẽ thứ 4 tự viết rồi, mà vẫn còn run lắm.

Rất mong mọi người đừng chê nha.

à, đem truyện đi giới thiệu giúp ta đi mà. ít người đọc quá hà. ta rầu lắm,

23. Chương 23: Ngoại Truyện 1

Hơn một năm sau, Sài Gòn

Mẽ Nam và Văn Diệp nhận nuôi một đứa nhỏ. Mang theo họ Mẽ.

Sân vườn sau nhà.

Tám lưng trần trải đầy vết sẹo dài đứng hắt dưới bóng nắng của chiều tà, bên cạnh chính là một cô con gái nhỏ chừng 5 tuổi đang nắm trong tay một đoạn dao bằng nhựa cứng chém tới:

- Hey a!

- Đúng rồi. chém bên này, bên này, bên này nữa!

- Oao! Quả là con gái ba Diệp có khác! Chỉ mấy nhát mà chém từa được bao cát rồi!

Cô con gái với mái tóc ngắn cũn nâng khuôn mặt đáng yêu lên quả quyết:

- Con muốn giống ba Diệp! Con muốn làm đại ca!

- Tốt tốt tốt!, nào lại đây ba chỉ cho con cách xiên đối thủ, đây như thế này!

- Hai người làm cái gì?

Tiếng nói trầm thấp hiển nhiên mang đầy vẻ giận dữ của Mễ Nam từ đằng sau vọng lại.

Bé con hét hồn nhe răng dấu đoản đao giả về phía sau lưng. Văn Diệp cũng giật mình thoáng ném tới coong một cái trên nền sân. Đưa tay gãi gãi đầu nhìn người luật sư nghiêm chỉnh với bộ đồ tây trang trước mặt:

- Ý.. anh về.. sớm thế?

Mễ Nam mới về, thế nhưng hiển nhiên trên nét mặt rõ ràng hoàn toàn không có chút vui vẻ gì:

- Diệp. Anh đã nói bao nhiêu lần rồi, nếu là con trai thì cũng thôi đi, nhưng Mễ Linh là con gái!

- Cũng chỉ là rèn luyện sức khỏe thôi, anh đừng..

- Em còn nói?

- ...

- Em có biết tuần trước cô giáo đã nói riêng gì với anh không?

- Không phải chỉ là cần bị thương ba bạn với gạ đấm nhau với bốn đứa khác thôi sao?

- Chỉ vậy thôi? Con chúng ta mới chỉ có 5 tuổi! là 5 tuổi thôi đó!

Mẽ Nam bắt mẫn đi vào nhà.

Văn Diệp xì một cái, vỗ vai ra chiều an ủi bé con:

- Không sao đâu, lúc ba Nam mới 6 tuổi, còn bậy hơn con nhiều!

- Đi, ba Diệp đưa con đi mua gà rán!

- Yeah!

- ———

Phòng sách,

Mẽ Nam đưa tay lên nhu nhu hai bên huyệt thái dương, Văn Diệp từ đằng sau tiến lại, cũng đưa tay mình chạm lên vai Mẽ Nam, khẽ xoa bóp. Mẽ Nam thả lỏng ni, cả người đều dựa vào sau ghế, vậy nhưng bao tâm tư đều đọng ở mi tâm hần sâu.

Đối với chuyện lần này, cậu quả thực không tiện tham gia, vậy nên lần về quê vừa rồi chỉ có một mình Mẽ Nam bay ra bắc.

Một lúc, Văn Diệp buông tay, ngồi dựa lên bàn đối diện với Mẽ Nam, hỏi:

- Lần này về, không ổn sao?

Mẽ Nam thở dài một hơi:

- Em nghĩ xem có thể ổn không?

Văn Diệp cũng cạn lời. Chẳng biết nói gì thêm.

Mẽ Nam nhìn cậu, mặt không cách nào giãn ra cho được:

- Mẽ Lân nó có phải bị điên rồi không? không phải nó có học võ mấy năm thì cả mạng cũng suất không còn.

Văn Diệp bổ sung:

- Dù có là đấng đen đi cũng khó lòng mà chọi lại được Triều Vĩ, thân thủ anh ta cực kỳ nhanh, trước đây bọn em có lần chơi thử, 5 top Ever loại một đều thua thảm, người nhiều nhất trụ được 21 phút. Rất đỉnh.

- Vậy rút cuộc là nó bị cái gì?

Văn Diệp nhún vai:

- Chịu chết!.

Mẽ Nam thế nhưng một lúc sau nghĩ tới điều gì đó liền càng không vui, lướt qua người Văn Diệp muốn bước vào phòng.

Văn Diệp giữ tay lại:

- Anh sao vậy

- Chẳng sao cả.

- Chẳng sao?

Văn Diệp nghĩ đúng hai giây thôi liền biết:

- Anh ghen?

- Ai thèm ghen.

Văn Diệp muốn cười tới nấc nẻ rồi. Thế nhưng sau cái lần chọc cho Mẽ Nam giận tới tức điên mà lên máu nhập viện. 13 lần phẫu thuật, di chứng để lại quá nhiều, Lần ấy 2 ngày Mẽ Nam mới tỉnh lại, hù cho Văn Diệp sợ xanh mặt mèo không dám cả đi tiểu, chỉ trực mãi bên giường bệnh. Từ đó đối với đức ông chồng này, cậu chỉ có thể lấy mật ngọt mà bồi, không dám sơ xuất.

Văn Diệp kéo tay, đưa cả người Mẽ Nam ôm chặt chẽ mà mạnh giọng:

- Mẽ Nam. Anh không cần phải ghen. Em có thể đường hoàng mà gọi ra cái tên Triều Vĩ, cũng đường hoàng có thể làm tình với anh trước mặt anh ta 7749 tư thế!

-

Văn Diệp hất hàm:

- Quất luôn thử một phát không?

- Ở đây sao?

Văn Diệp nhìn nhìn vài chồng sách bên cạnh:

- Có gì không ổn?

Mẽ Nam chỉ xuống mông Văn Diệp:

- Có một chút, em đang ngồi vào hồ sơ vụ án anh vừa nhận. Cơm tháng này của cả nhà!

Văn Diệp cười rộ, trên làn môi nâu đỏ hở ra hàm răng trắng:

- Không ăn cơm thì ăn gà chiên! Lo gì.

Nhưng – tay đã đưa tới dưới háng Mẽ Nam mà sờ nắn:

- Cái này thì không dùng được!

Mẽ Nam cũng nở một nụ cười hôn tới, nửa nhấc Văn Diệp lên bàn, hồ sơ phút chốc rơi vãi xuống, nụ hôn nhanh chóng đốt hai người nóng như thiêu thân, quần áo sộc xệch, hơi thở hỗn loạn trộn lẫn lên nhau, Mẽ Nam vén chiếc áo thun rộng của Văn Diệp lên cao, đưa tay bóp lấy khoảng ngực rắn chắc rậm nắng kia, một bên cũng không nhân nhượng mà dùng lưỡi liếm lấy, đầu răng cạ tới điểm gồ lên, ngon ngọt mà mát.

- A.. Ừm... nhạy mạnh thêm chút..

Đứa bé con dụi dụi mắt đứng trước cửa phòng:

- Ba Nam, Ba Diệp, hai ba chơi trò bú sữa sao?

- !!!!!!!!!!!

Cạch, cạch.

Chỉ còn thấy hai thân hình mét tám hơn kém nhau chút đỉnh, một thì vội vã nhảy từ trên bàn xuống, một thì vội vàng kéo lại khóa quần.

- Mẹ Linh à Mẹ Linh!

- Con tuyệt đối không nói chuyện này ra ngoài nghe chưa?

Cô bé hơi gật đầu.

Văn Diệp còn chưa kịp vuốt mồ hôi, Mẹ Linh liền ngậy thơ lắc mái tóc tơ nhẹ:

- Hôm trước chú Thái điện, con không có nói cái này,

- Ủ, vậy tốt.

- Con chỉ nói là, ba Nam với ba ngày nào cũng tắm chung mà không có cho con vào thôi...

- ???!!!!!!!

Bé con hơi dẩu dẩu môi.

Hai người đàn ông chết điếng.

=====

Bị cái gì là bị cái gì?

Mẽ Lân mãi không lấy vợ, tiêu chuẩn của nó đưa ra là cao 1m9 trở lên.

Văn Diệp biết được thì cười gần chết.

Ditme!

Gái mà cao 1m9 vậy phải bắc cà kheo đi bên cạnh cho xứng đôi à?

Đường hoàng tiếp quản số cổ phần Mẹ Nam nhượng lại cho, lại khéo léo biếu đồng biếu tây, chẳng mấy mà ông Khiêm quai nón cũng thoái mái nghỉ hưu, truyền sản nghiệp lại cho con trai thứ.

Cứ tưởng thế rồi an tâm nhàn nhã chuẩn bị chờ đám cưới rộn rã,

Thế mà nó không lấy vợ thật!

Đã thế còn bỏ bê công ty, suốt ngày phọt lên Hà Nội, rình rình mò mò trước cánh cổng phủ đầy hoa tóc tiên.

Hôm vừa rồi còn lén vào nhà tính bắt người, người đâu thì chả thấy, liền bị Triều Vĩ cho mấy cước đạp bay khỏi cổng, suýt thì toi cả mạng,

Nếu không phải học võ mấy năm lại chẳng phải thuộc dạng da mềm xương mỏng gì, thì ắt hẳn không phải chỉ đi viện dưỡng lão mỗi cái tay không.

Cũng vì vụ này mà Mễ Nam phải tức tốc bay ra Bắc, mẹ cậu cũng suýt thiếu đường lên cơn đau tim mà chết.

Đã có mỗi hai thằng con trai, thằng đầu là Gay không tính, ít ra thì nó bị tai nạn, chả may thành Gay thì thôi đi.

Thằng thứ hai lại còn biến thái tới mức rình mò vào nhà một tên đàn ông mét 9 làm gì!

- ———

Mễ Lâm ngồi trong bệnh viện thay bông băng.

Cánh tay này tuy không đến nỗi dập xương nhưng ít nhất thì 2 tuần treo lủng lẳng là chắc ăn.

Nhìn một mảnh vải nhỏ trong tay, Mễ Lâm cười cười, cũng tính coi như ít kỷ vật đi.

Thứ này, là trong lúc xô xát cậu giật rách từ chiếc áo trên người Triều Vĩ mà ra.

Hơn một năm rồi,

Là từ cái chênh vênh kiêu ngạo khi Triều Vĩ bình tĩnh rời khỏi tòa mà không sứt mẻ lấy một cọng lông chân, cậu lại không biết rằng chính mình đã bị thu hút,

Đến khi biết được nơi anh ta ở, cậu lại một phen choáng váng, căn nhà ngập tràn sắc hoa tươi, mùi cỏ mới thơm mát không ngừng, vẻ mặt vừa mất đi cả một sự nghiệp lớn như Ever lại bình thản như chẳng có gì xảy ra, thần nhiên cất tia những bông hoa.

Khi liếc thấy mặt cậu, đôi mày hẹp thậm chí còn không thềm ngó lấy một cái.

Cậu lớn lên từng này, đẹp trai phong độ từng này lại bị người ta làm ngơ coi như không khí? Sao mà chịu?

Mễ Lân đương nhiên giở trò ve vãn. Thế nhưng một cái ngáp cũng không được đáp lại. Uất tới sắp thổ huyết.

Mễ Lân bỏ ra kha khá tiền, tính thuê vài tên lên vào dọa sợ Triều Vĩ một trận, Vậy nhưng nghe danh Vĩ kêu một cái, bọn kia té đái ra quần chạy hết sạch.

Mễ Lân cam tâm sao?

Không, hiển nhiên là không.

Đã vậy thì bắt trời về,

Thế nên đêm trước đó mới rình mò lên vào, lại chớp được ngay tức khắc thời điểm người kia đang thả cả người mình trần ngâm trong bể nước ấm nóng rộng, Mễ Lân xoa tay, còn chưa tưởng được cách ăn đàn ông thế nào, tên kia liền đã bật dậy từ bao giờ, khoác hồ chiếc áo tắm mỏng mà tẩn cho cậu ra bể, xách ra ngoài cổng, ném.

Đôi mày hẹp dài tặng cho cậu một chữ: Cút!

Nắm chặt mảnh vụn trong tay, Mễ Lân mệt mỏi nằm xuống, thiếp đi.

- ——

Triều Vĩ hôm nay có người ghé thăm, người trợ lý quen thuộc ngày xưa đẩy đẩy gọng kính nhàn nhã ngồi bên ghế đối diện, mỉm mỉm cười:

- Không còn thấy nữa?

Triều Vĩ rót thêm chút nước trà, đối với người trợ lý kiêm tâm giao này hiển nhiên đã thuộc lòng bụng dạ nhau liền thẳng thắn nói:

- Đánh gãy tay , vứt ra ngoài cổng. Sẽ không dám tới.

Người bạn kia tay nâng ly trà, gửi một chút:

- Mùi hoa nhài rất thơm.

- Ủm, có trồng được vài bụi, tự ướp.

Im lặng một lát, lại nói tiếp:

- Ngoài trừ cứ đòi thông chết anh, thì tôi thấy cậu ta cũng rất được, mà tôi nên gọi anh là người đẹp Triều hay mỹ nhân Vĩ đây?

Người bạn này bỗng nói ra điều đó mà cũng không nhin được, rung rung cười.

Triều Vĩ nhú mày:

- Không thú vị.

Thanh âm đều đều một lúc đã lại vang lên nghiêm túc:

- Anh nên suy nghĩ kỹ một chút. Đường đời ai không trải qua dăm ba mối tình? Hay là... anh còn nhớ Văn Diệp?

Triều Vĩ cười nhạt.

- Nhớ hay không không còn quan trọng nữa. Tôi không còn là kẻ mạnh, cũng đương nhiên cũng không có quyền nắm giữ bất kỳ ai.

Người bạn vén tay ra để lộ một vết bầm lớn còn chưa tan:

- Biết cái này ở đâu ra không?

-

- Hừm, tên nhóc đó thấy tôi hay tới đây, lại dám chặn tôi giữa đường mà triển võ.

- Cậu đánh lại cậu ta?

Người kia nhấp một ngụm trà:

- Không phải giờ đang ở trong bệnh viện sao?. Để chỉnh thêm cho cậu ta một chút.

- Đủ rồi.

- Sao? Đau lòng?

-

Người bạn phủ áo, đứng dậy:

- Tôi nói này, Triều Vĩ. Người thích mình và người mình thích, căn bản không thể đem so sánh. Thế nhưng mà, mất đi bất cứ một trong hai rồi, đến lúc tiếc cũng chẳng để làm gì.

- Suy nghĩ cho kỹ.

=====

Không phải kẻ mạnh, thì chẳng có quyền gì.

Thế nhưng như Triều Vĩ ngay bây giờ, thông thả mà sống, chẳng có đánh giết tranh giành, không phải là tốt lắm hay sao?

Cơm, ngày cũng chỉ ba bữa

Biết đủ, nghĩ đủ, cho là đủ . Như vậy chính là đủ.

Điên cuồng chiếm lấy, trải qua rồi mới hiểu cũng chẳng là cái thá gì, khi nằm trong vòng tay mình mà người ấy lại gọi tên một kẻ khác. Thì cũng đến thế mà thôi.

Yêu hận quá mong manh.

Điên cuồng và buông xuôi cũng chỉ do tự ý chủ động từ chính tâm mình.

- —

Sương lạnh,

Khoác hồ lên chiếc áo mỏng phủ lên người, chiếc xe đổ bóng tới bệnh viện.

Đôi chân dài sải từng bước bình thản, khẽ ngồi xuống bên cạnh giường.

Nhìn xuống,

Cầm lún phún râu quai nón vẽ lên đường nét đầy cương nghị và bướng bỉnh.

Một cánh tay treo trước ngực.

Tay còn lại..siết lấy mảnh vải vụn..

Giống như.. màu của chiếc áo đã bị xé hôm ấy.

Triều Vĩ bỗng thấy trái tim nguội lạnh của mình một tiếng binh binh, đập rộn ràng.

Nhìn vết thương trên tay kia, lại thấy nhức nhối như thế.

Khóe miệng Triều Vĩ bỗng mỉm cười,

Bởi trong tay anh bây giờ chính là kẻ gốc bên hàng rào đầy hoa tươi, rất ngông cuồng mà thò đầu vào kêu anh một tiếng: mỹ nhân.

- —

Mẽ Lân vừa tỉnh dậy, liền ngửi thấy mùi cỏ tươi mới, lại nhìn gương mặt quen thuộc mà bay nửa cái hồn.

Anh ta là ma à?

Đột nhập vào bệnh viện, vác một người to xù xụ như mình về đây mà không ai hay biết?

Triều Vĩ bưng một bát cháo nóng, bước đến bên giường.

Mẽ Lân không thể tin nổi, nhìn cánh tay còn treo trước ngực cậu lấp bắp:

- Anh... định giết người bằng cháo độc à?

Gương mặt hàng ngày thất sắc ấy, hôm nay lại mỉm cười đối với cậu ôn nhu mà nói:

- Chào người đẹp – từ hôm nay, em là của tôi.

=====//=====

Hoàn ngoại truyện 1.

24. Chương 24: Ngoại Truyện : Căn Phòng Nhỏ

Ngoại truyện: Căn phòng nhỏ.

Sẽ kể cho các bạn nghe về những mẫu truyện nhỏ trong căn phòng ký túc ngày xưa ấy, khi mà Mễ Nam vẫn còn chưa lấy lại được nhận thức trưởng thành.

Chỉ là một cái ngoại truyện vui vẻ thôi. Chúc cả nhà một ngày đầy nụ cười khi đọc bonus này nhé!

- ——

Một ngày kia,

Văn Diệp còn đang mơ mơ màng màng ngủ, đã thấy Mễ Nam hốt hoảng lay người mình dậy:

- Diệp Diệp!

- Diệp...!

Văn Diệp dụi dụi mắt, cố gắng hé một bên:

- Sao vậy?

- Mễ Nam bị chảy nước!

- Mễ Nam bị chảy nước rồi!!!!

Khuôn mặt Mễ Nam cực kỳ nghiêm trọng, nhăn nhó khổ sở, Văn Diệp cố gắng nhú mắt rồi lại mở, mấy

lần mới có thể miễn cưỡng dựng dậy được:

- Sao vậy?

Mẽ Nam xòe tay ra, cả một nùi chất nhớp nháp nửa dính nửa chảy dọc những ngón tay xuống, meo máo:

- Mẽ Nam.. chim của Mẽ Nam bị ốm rồi..

Văn Diệp lắc đầu hai ba cái mới xác thực mình đúng là không nằm mơ:

- Cái... cái gì đây.... tỉnh..

Mẽ Nam sụt sịt:

- Chim của Mẽ Nam bị bệnh rồi, vừa này.. hức.. vừa này.. hức..Mẽ Nam tưởng tè dầm.. nhưng.. nó.... Không giống nước tiểu.. hư.. hức... mà giống như.. như hôm Diệp vuốt vuốt đó...

Văn Diệp vò đầu!

Đương nhiên!

Làm sao mà giống nước tiểu được!

Tên này.. mộng tỉnh!

Trời ạ!

Văn Diệp còn muốn gào lên, hoặc đập hoặc đâm cho một phát, nếu mà là một thằng bạn sùng trâu nào đó xem nào? Dám giờ một đồng tỉnh.. khụ... tỉnh dịch... lên trước mặt cậu thế này. Liệu chừng mà đi gấn răng giả!

Thế nhưng cái bản mặt kia, đôi mắt bàng hoàng sợ sệt kia..

Hít một hơi, hít hai hơi, hít ba hơi!

Văn Diệp nở ra một nụ cười nguệch ngoạc, bám lấy vai Mẽ Nam:

- Không sao, không sao, cái này rất là bình thường, đàn ông đều sẽ có,

Mẽ Nam nhìn xuống phần háng mình một đồng ướn nhẹp, lại nhìn lên đũng quần Văn Diệp, lắc lắc đầu:

- Không phải đâu, kia.. quần Diệp không ướn mà?!

- ???!!!

Nụ cười trên môi Văn Diệp phút chốc cứng ngắc như đá trụ trời,

Nhưng dẫu sao mới chỉ có hơn 4h sáng. Cậu cũng còn muốn ngủ nữa, bao nhiêu lần rồi? so đo với cái tên này chỉ có thiệt!.

Văn Diệp tính kéo Mẽ Nam bước lại phòng tắm, nhưng xem chừng như vài giọt tinh kia đều chảy theo dọc bước đi khiến Văn Diệp thực muốn khốn khổ, cầu nhàu:

- Bịp chim lại, đừng để nó rớt ra.

Mẽ Nam cúi đầu, một tay bị kéo, một tay theo đúng lời dặn mà bịp lấy háng.

Văn Diệp chỉnh chỉnh vòi nước, xả thấy đủ ấm rồi mới đưa vòi sen ấn vào tay Mẽ Nam:

- Đây, rửa đi.

Nói rồi cũng chưa tan cơn buồn ngủ mà nghẹo đầu sang một phía bên tường nhà tắm, mắt nhắm mắt mở, mặc cho Mẽ Nam xoay sở.

- A?

- Á????!!!!

Ai dè, mới lim dim chưa nổi vài phút, đã thấy giữa háng mình bị xả nước rào rào, thấm hại hơn nhất là chính chiếc quần xà lỏn cũng bị tụt tới gót chân!

Văn Diệp há hốc mồm túm lấy cái vòi hoa sen từ trên tay của Mẽ Nam:

- Anh làm cái gì đấy hả????!!!!!!!!!!!!!!

Mẽ Nam cả người không mảnh vải che thân, nghiêng nghiêng mái tóc tơ vương vài giọt nước:

- Mẽ Nam không muốn chim Diệp bị ốm đâu.

- Mẽ Nam cũng tắm cho chim Diệp được không?

- ???!!!!!!!

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Văn Diệp chính thức không thể ngủ nổi nữa.

Mẹ nó chứ!

Đời cậu chưa khi nào nghĩ rằng chính mình là một cái thằng đực rựa, vậy mà cuối cùng lại phải đi ” chống biến thái” ngủ ngay bên cạnh mình thế này. Mà tên biến thái cao hơn 1m8 này lại còn đang nghĩ rằng hần chỉ mới có 6 tuổi!!!!!!

Nhìn đôi mắt hoa đào đã khê nhắm, bờ mi run run ngủ.

Anh ta còn nói cái gì?

Vì ngủ mơ thấy mình vuốt vuốt thế nên chim mới bị ốm?

Hơ?

Văn Diệp chống mắt than trời, không thể tin được. Quả thực là không thể tin được!!!!

=====

Lại là một ngày khác, ngoài trời bắt đầu đổ mưa phùn, lạnh tê tay.

Đương nhiên dù Văn Diệp có thích hay không, chuyện mấy anh em trong Ever lâu lâu rảnh rồi đá qua phòng cậu chiến vài lon là điều quá bình thường. Nhất là hôm nay, Phạm Thái vừa vặn sang chỗ ” người anh họ ” kia có chút chuyện gia đình, bản thân mấy anh em trong Ever lại vừa được chia một khoản kha khá.

Giới thiệu sơ với mọi người là Mẽ Nam là một người anh họ xa lên Hà Nội chữa bệnh “đơ đơ” ở nhờ vài

ngày, cả đám trừ Mễ Nam là 4 thằng khoanh thành một bàn nhậu ngay dưới sàn, một người tên Cường râu cưỡi tới là sung sướng:

- Bọn đó biết điều quá!. Khoản nợ này hơn 100 củ, ăn chia 5-5, 50 triệu này đại ca cho anh em xả lảng hết!. Đây, phần của chú mày.

Cường râu chìa một xấp tờ 100 ngàn ra trước mặt Văn Diệp.

Văn Diệp không đếm, cầm cả như thế nhét vào túi quần, cả đám kia cũng vậy, một tên bắt đầu chia những lá bài.

Có tiền, ăn cũng ăn rồi, uống cũng uống rồi, giở trò sát phạt nhau chửi bậy ầm ĩ giữa cái mùa đông lạnh lạnh này quả thực là sướng hơn tiên!.

Mễ Nam ngồi bên cạnh Văn Diệp đã hơi phùng má.

Chả là, Văn Diệp có dặn cậu hôm nay dù bất cứ ai tới chơi nói gì làm gì, cậu đều không được nói chuyện, cũng không được đi lung tung.

Nhưng Mễ Nam khó chịu lắm.

Mễ Nam mắc tè,

Mễ Nam lại còn thấy Văn Diệp cầm tiền mà không đếm!

Thế nên Mễ Nam cứ xoắn hai tay lại với nhau, một thằng tên Thuận ngồi đối diện đang xía bài liến lên tiếng:

- Ê, anh mày bị gì dợ?. Mặt đỏ au kìa?

Văn Diệp lúc này mới hơi quay mặt về phía sau.

Nhìn biểu tình của Mễ Nam bặm môi bặm miệng, khuôn mặt đỏ bừng như sắp nhỏ ra máu tới nơi, Văn Diệp chợt dạ:

- Sao vậy?!

Mễ Nam vì dạn không được nói lên lại không dám nói. Với lại những người kia hung dữ quá. Thế cho nên lại càng cố nhịn hơn.

Văn Diệp quăng bài xuống chân, quay hẳn người lại:

- Anh mệt?

Mẽ Nam chu mỏ, không nhin được nữa rồi, mới lí nhí:

- Diệp.. Diệp.. Mẽ Nam mắc đi tè...

- ???!!!!!!

Mấy tên kia nghe không ra cái gì, một lúc hiểu được mới phụt cười ngả nghiêng, cười đến nỗi rơi hết cả bài, rụng hết cả cuống ruột!

Văn Diệp ngại tới nỗi sắp chết luôn, liền quát lên:

- Buồn thì đi đi chứ sao lại không nói!

Miệng thì quát, nhưng chân đã từ đời nào bật dậy, một lần kéo người vào nhà tắm. Chú chim non đau khổ vừa được bật ra đã vội vàng xả van.

- Tại vì.. Diệp nói không được nói chuyện...

Văn Diệp nhìn tên kia, vẫn một mực cúi đầu,

Lại nhớ đến chính mình đã lo lắng thái quá mà dấn đi dấn lại, chỉ sợ Mẽ Nam nhỡ miệng...

Aiz..

Mẽ Nam xả xong, kéo quần lên, đưa ánh mắt len lén nhìn về phía Văn Diệp.

Một giây ấy, ánh mắt kia đưa tới. Văn Diệp cảm thấy còn đau hơn vừa bị một chiếc tuýp sắt phang qua ngực.

Văn Diệp đương nhiên không thể mở một lời xin lỗi..

Phù một cái,

Mới có thể xoa xoa mái tóc tơ cao hơn mình cả một chỏm đầu kia:

- Nghe lời tôi vậy sao?

Mẽ Nam liền gật gật đầu:

- Nghe lời Diệp, tất cả đều nghe Diệp. Diệp là tốt nhất! tốt nhất!

Câu khẳng định này lại như thêm một phát côn nữa quật vào tim.

Văn Diệp mỉm cười, kéo người ra khỏi:

- Đi!

- Tôi dậy anh đánh bài!

Mẽ Nam mỉm cười, lắc lư đôi mắt hoa đào, khóe miệng cong vút:

- Thật ư?

- Thật!

Văn Diệp vừa cùng Mẽ Nam ngồi xuống, bọn kia cũng đã cười tới chảy nước mắt.

Mẽ Nam đưa tay đến, đếm đếm xấp tiền kè trước mặt Văn Diệp.

Thằng Thuận lại trêu ghẹo:

- Sao vậy? đi đái xong vào sợ bọn này bốc mất tiền hử?

Mẽ Nam cười tươi rói:

- Diệp dặn là khi người ta đưa tiền cho mình, trước tiên cứ phải đếm cho có khí thế! Có như vậy người ta mới không dám trả dối cho mình đó!

- ??!!!!!

Cả bọn lại được phen cười tới lắc lư.

Vậy nhưng, cả ba thằng đều không cười được bao nhiêu.

Mẽ Nam ngồi sát Văn Diệp một chút, nhìn như vẽ ôm từ phía sau khi từng ngón tay được Văn Diệp chỉ cho từng quân từng quân, không qua vài ván đều có thể nhớ, cái này kết hợp với cái kia nha!.

- Ha ha!

- Trời trời!

- Mẽ Nam! Yêu anh quá đi!

- Moa moa moa!!!

Văn Diệp cười tới mắt đều nở hoa, hôn gió lên những đồng Polyme cứng cựa!

Phỏm cứ phải gọi là trúng tít. Đặc biệt là Mẽ Nam đi cứ lung ta lung tung, mở đầu đã rút Át, cuối cùng lại rút quân chĩa đầu vào đầu. Khiến cả mấy tên kia loạn xạ hết cả! Trời cũng chịu thua không dự đoán được nước đi kế tiếp!

Thảm trận đã định, chỉ có thể gào lên rin rít:

Đúng là cờ bạc ăn nhau về đêm!

Thánh nhân đãi kẻ khù khờ đây mà!

Cả bọn chỉ trong vòng vài tiếng đã bị bộ đôi hoàn hảo Mẽ Nam Văn Diệp hốt cho không còn một cắc!

Cường râu là đứa vét tiền đầu tiên:

- Ditme!

- Đéo chơi nữa!

- Đen như chó ấy!

Cả bọn học hặc chuẩn bị rồi về.

Mế Nam liền đếm lại đếm.

Quá nhiều tờ rồi, Mế Nam hơi suy nghĩ một lát, rồi đếm chia thành ba phần.

Văn Diệp hỏi:

- Làm gì vậy?

Mế Nam mím môi cười, lắc lắc đầu đứng dậy túm lấy tay của Cường râu:

Cường râu chán nản nhìn tên ” khù khờ” vừa vét hết 5 củ của mình kia:

- Hết tiền rồi! Hết tiền rồi!

Mế Nam cười cười:

- Cái này cho anh.

Sau đó cũng y như thế mà tiến tới, dúi vào tay hai người kia mỗi người một phần,

Mế Nam đếm là 20 tờ màu xanh lá nha! (tờ 100 ngàn)

- Cái này cho anh, cho anh.

Sau đó thì cười tíť mắt.

Ba kẻ vừa được chia lại lộc kia thực có cảm xúc há mồm.

Cường râu như thế cảm động quá đi, liền ôm lấy người:

- Ôi cảm ơn cảm ơn!

Một cái lắc lư này, mái tóc hoe vàng như tơ mềm kia lại đơng cười.

Văn Diệp đã từ đâu xông tới, gỡ người ra khỏi.

Giọng nói nhu hòa đã thay bằng tiếng gầm

- Còn không rút ông liền đòi lại tiền!

Cường râu không hiểu vì sao mình bị gào tới bắn nước bọt lên mặt.

Thế nhưng ngu gì, vội vàng rút tiền vào túi, cùng hai tên kia lủi mất.

Văn Diệp thắng lớn, lại hết vui ngay được.

Mặc kệ Mễ Nam giặt giặt tay áo:

- Diệp.. Diệp..

- Diệp xem này. Rất nhiều tờ. Mễ Nam chưa học đếm được hết nha!

Văn Diệp híp mắt, trong lòng vẫn không hiểu sao cái ôm chầm vừa nãy của tên Cường râu kia thực khiến cậu khó chịu điên lên được.

- Mễ Nam!

Mễ Nam ngẩng lên:

- Mễ Nam đây...

- Từ sau không được cho người khác ôm nữa! Biết chưa?!

Mễ Nam gãi đầu:

- Vì sao?

Văn Diệp:

- Không vì sao cả!

Mẽ Nam lắc đầu:

- Không được đâu!

Văn Diệp siết chặt tay:

- Anh vừa nói cái gì?!

Mẽ Nam mon men bỏ những tờ tiền kia xuống, gần như đem cả thân hình mét tám của mình bỏ vào lòng Văn Diệp, dụi dụi đầu lên vành tai kia:

- Diệp nói không được cho người khác ôm, nhưng Mẽ Nam lại thích Diệp ôm thì làm thế nào?

-!

- Thế nên là không được đâu, Mẽ Nam rất thích được Diệp ôm.

Đôi mắt hoa đào không vương một chút bụi trần, không vương một chút thống khổ hay bi ai nào của Mẽ Nam, xoáy sâu vào gương mặt cậu..

Văn Diệp điên rồi..

- Ừm...

Hạ môi xuống, cắn lấy bờ môi kia, đưa đầu lưỡi tách lấy khoảng trống, luồn vào môn trớn, trấn an trái tim đã đập tới muốn vỡ tung lồng ngực này.

Mẽ Nam thở hổn hển, vừa được buông ra đã thấy nơi chỗ nào đó cứ chọc lên. Nhìn xuống dưới đũng quần Văn Diệp, vui vẻ kêu lên:

- A!

- Diệp này Diệp!

- Chim của Diệp lại sưng!

- Hư quá đi!

Văn Diệp không cười, cảm xúc ngọt ngào như từ cuống tim tan ra lan tỏa, chỉ khẽ chạm chóp mũi mình lên chóp mũi Mễ Nam:

- Mễ Nam.. anh thực sự thích tôi?

Mễ Nam tươi cười:

- Rất thích, rất thích!. Diệp vừa thơm vừa xinh đẹp!

- Mễ Nam rất thích rất thích..

Mễ Nam ôm chầm lấy người, điệu bộ quả quyết đương nhiên không nhả ra.

Văn Diệp vừa cười vừa không cười,

Chết thật rồi! không còn lối mà thoát nữa!

Không thể thoát ra nổi nữa!

À, tối hôm đó có người lại mộng xuân, nhưng đương nhiên không phải là Mễ Nam nha!

=====

- Anh nói sao?

Văn Diệp hết hồn nhìn sang Mễ Nam đang vui vẻ cầm những đồng tiền ” được chia ” sau vụ thắng bài hôm trước,

Hắn 10 tờ.

Văn Diệp vẫn không tin nổi, nhìn sang Mễ Nam xác nhận một lần nữa:

- Anh nói thật hả?

Mễ Nam cười tươi gật đầu:

- Thật!.

- Anh nói lại xem nào?

Mễ Nam không hiểu tại sao Diệp lại như thế, Mễ Nam chỉ bảo là hôm đó cái người ngồi bên cạnh mình là anh Cường râu, phía đằng kia có một cái khung ảnh.

Diệp chỉ cho Mễ Nam là đánh làm sao để người bên cạnh sẽ không được ” ăn ” một quân nào mới tốt.

Thế nên Mễ Nam chỉ cần nhìn vào khung ảnh đó phản chiếu, liền xa xa có thể biết được toàn bộ quân bài của Cường râu, thế nên đánh lung tung không để cho người đó ăn được à nha!

Văn Diệp nghe xong liền méo mồm.

Nếu mà ba tên kia nghe được chuyện này, không khéo cậu có số lên bàn thờ ngồi ngắm gà khỏa thân sớm hơn dự kiến mấy chục năm!.

Mễ Nam đương nhiên không hiểu mình sai ở đâu.

Liền rất vui vẻ mà kéo tay Văn Diệp:

- Diệp, Diệp. Mễ Nam có tiền rồi, Mễ Nam đều để dành mua gà cho Diệp!

-!!!!!!

Đôi mắt cười cong tí:

- À, cả quần áo mới nữa!. Đều cho Diệp!

Văn Diệp khóc không ra nước mắt.

Ừ, quần áo mới. Hay chi bằng mua ít vàng mã luôn đi!

=====//=====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/seo>